

Romualdas Drakšas

Raganais KARAS

UDK 888.2-3
Dr57

ISBN 9955-682-36-1

© Romualdas Drakšas, 2006

© Leidykla „Eugrimas“, 2006

R o m u a l d a s D r a k š a s

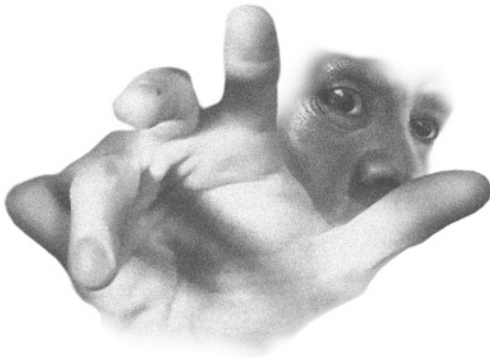
RAGANIAUS KARAS

FANTASTINIS ROMANAS

VILNIUS • EUGRIMAS • 2006

D A L I S

Žinia

Vyras tyliai, žengdamas minkštai kaip katė, priėjo prie durų ir jas atidarė nekeldamas beveik jokio triukšmo. Išėlinęs pro duris, jis pradėjo apžiūrinėti kambarius vieną po kito. Vyro eisena buvo gracinga ir pilna jėgos, trykštančios iš kiekvieno jo žingsnio. Tai buvo aukštas, beveik 190 centimetrų, žmogus, atletišškai sudėtas ir sveriantis 90 kilogramų, tarp kurių nebuvo nė gramo nereikalingų riebalų. Vyras galėjo būti bet kuo – nuo samdomo žudiko iki teisininko. Veido bruožai ir žvilgsnis rodė jį esant aukšto intelekto, o išpuoselėtos rankos iš karto paneigė galimybę, kad šio asmens profesija susijusi su sunkiu fiziniu darbu. Iš pažiūros vyras atrodė apie trisdešimties metų, bet tikslus jo amžius buvo sunkiai nusakomas. Galų gale vyras prarado kantrybę ir nustojo šniukštinėti po kambarius.

– Saulužė, kur tu? Meile mano, baik žaisti, atsiliepk. Galų gale vyras namo grįžo iš darbo. – „Pavadinkim tai, kuo aš vertiuosi, darbu,“ – tyliai pagalvojo žmogus. – Atsiliepk, brančioji, žinau, kad tu namie. – „Na ir kvailys, gal ir ne namie, gal ji lauke,“ – pasvarstė kalbantysis.

Moteris iš tiesų buvo lauke ir susikaupusi vedžiojo rąkomis virš kažkokie šuns. Šalia stovėjo nustėrusi mergaitė, kurios žvilgsnyje atsispindėjo baimė ir viltis atgauti draugą. Stai ga šunelis suamsėjo ir pradėjo vizginti uodegą – jo savijauta aiškiai pagerėjo. Mergaitė džiaugsmingai šūktelėjo ir puolė prie savo augintinio. Vyras šypsojosi matydamas laimingas jos akis, kupinas džiaugsmo ašarų, bet jam nepatiko šalia stovinti pavargusi žmona. Jo mylima moteris buvo nepaprastai graži. Būdama neaukšta, tik apie 170 centimetrų ūgio, ji buvo pui-

kiai sudėta, o jos laikysena nenusileido jokiai karalienei. Tобulų formų veidas traukte traukė akį, tačiau labiausiai joje išsiskyrė skaisčiai žydros ir nuostabiai giedros akys, kurios galėjo būti ir labai švelnios, ir griežtos bei susirūpinusios. Vyras tiesiog dievino savo žmoną ir mylėjo ją taip pat stipriai kaip ir prieš tą daugybę metų, kai jie susitiko, tuo labiau kad žinojo, kad moteris jam jaučia tokius pat, jei ne stipresnius, jausmus.

– Labas, Saule mano. Matau, tęsi savo praktika, tik šį kartą prie šunų perėjai, – pratarė vyras kreipdamasis į žmoną, akimis nulydėdamas išeinančią be galo laimingą mergaitę.

– Nepyk, brangusis. Ji labai prašė, o be to, ji man sumokėjo.

– Na ir kas buvo šuniukui?

– Vėžys, – kiek patylėjusi atsakė moteris. – Ganėtinai išplitęs skrandžio vėžys.

– Vėžys, brangioji mano Rasminta, kiek kartų mes kalbėjome apie tai. Tau kainuoja begales jėgų gydyti vėžį. Na ir kas, kad tu gali atgauti energiją iš aplinkos, bet dabar blogai jausies beveik parą. Vertėjo taip daryti? Ir kiek gi ji tau sumokėjo?

– Prašau nepykti, Rapertai, tu matei jos akis ir kokia mergaitė buvo laiminga. Turėdama galimybes padėti žmonėms, negaliu jiems atsakyti. Tu atkalbėjai mane nuo plačios gydymo praktikos, todėl aš niekur nesiskelbiu apie savo sugebėjimus, tačiau jie patys sužino ir vis ateina. Mergaitė labai mylėjo šuniuką, o pas mane ją atsiuntė kaimynė. Sumokėjo ji ne daug, tik dešimt, bet argi tai svarbiausia?

– Pati žinai, kaip žmonės žiūri į mus. Maža to, kad kas penkiasdešimt metų turime keltis iš vienos vietos į kitą, kad kaimynai neįtarinėtų dėl mūsų nekintamos išvaizdos, tai dar tu papildomą dėmesį mėgini į mus atkreipti, – Rapertas nepiktai barė žmoną, puikiai žinodamas, kad ji kitaip negali elgtis. Ji buvo labai gera ir visus tuos tris šimtus metų, kuriuos jie gyveno kartu, tiesiog spinduliavo savo gerumu. Dažnai tai baig-

davosi nekaip. Kai kada tie patys žmonės, kuriuos ji pagydė, mėgindavo jiems pakenkti įvairiais būdais – tai su valdžios, tai su nusikaltėlių pagalba. Tada žodį tekdavo tarti vyrui, o jo žodis tokiais atvejais buvo labai svarus. Rapertas buvo labai stiprus laisvasis raganius, puikiai įvaldęs įvairias tiek fizinės, tiek nefizinės kovos technikas. Net baltieji burtininkai, paastrėjus kovoms tarp jų ir raganių, vengdavo prasidėti su šiuo asmeniu. Kelis kartus jis įveikė iš karto tris baltuosius burtininkus ir dešimtį samdomų karių. Šlovė apie Rapertą pasklido jau prieš porą šimtų metų, o nuo to laiko jo sugebėjimai ir jėgos tik išaugo. Todėl jis tik švelniai priekaištavo Rasmintai už tai, kad be reikalo atkreipia žmonių dėmesį, būdamas tikras, kad galės apsaugoti žmoną nuo bet kurio agresoriaus.

– Gerai jau, gerai, mielas, nebebark, – šypsojosi Rasminta. Ji taip pat puikiai suprato savo vyrą ir žinojo, kad jis burtininkas tik rūpindamasis ja. Iš tiesų Rapertas buvo labai geras raganius, slepiantis savo gerumą po skepticizmo ir abejingumo kauke. Ji puikiai atsiminė, kaip jos vyras stėjo į kovą prieš pranašesnę burtininką tik tam, kad apgintų niekuo dėtą žmogaus vaiką ir neleistų kitam magiją valdančiam asmeniui rengti savo žiaurių eksperimentų. Raperto niekas neįpareigodavo padėti kitiems, išskyrus jo paties moralines nuostatas, kurios buvo neįtikėtinais stiprios. Vyras buvo toks pat geras kaip ir ji, tik šito net pats sau nepripažindavo. – Geriau papasakok, ką darei ir ką susiruošei daryti. Vėl į kazino? Kaip sekėsi Taline?

– Ne, brangioji, į kazino manęs nebeįleidžia, taip pat ir Taline. Manau, šis kartas buvo paskutinis, kai apšvarinau kazino, bet to milijono, kurį parvežiau, turėtu užtekti ilgesniam laikui.

– Nenuostabu, kad neįleidžia. Kas galėtų įleisti asmenį, kuris valdo telekinezę ir per atstumą padeda ruletės rutuliuką ten, kur reikia.

– Na va, aš ir sakau, kad manęs nebeįleis į jokių aplinkinių šalių kazino, o tuo labiau į kurį nors Lietuvoje. Manau, ateityje teks keisti specializaciją ir aš jau sugalvojau kaip.

– Na.... na ir ką gi tu sumąstei, brangus mano gyvenimo palydove? – paklausė suklususi Rasminta.

– Sugalvojau, kaip pasiimti pinigų iš banko. Matai, banko saugyklose visada pilna pinigų, tereikia žinoti, kaip ten patekti. Manau, jei man pavyktų nustatyti tikslias saugyklos koordinatas, aš galėčiau teleportuotis, arba, kitaip tariant, atidaryti erdvės šuolio vartus į jas ir, prisirinkęs reikiamą kiekį pinigų, grįžti atgal.

– Pala, pala, neskubėk. O tu atsimeni, ką tau pasakė vyriausieji raganiai ir kas sutarta su baltaisiais burtininkais. Mums leidžiama gyventi šiame lygmenyje, kuriame mes gimėme, tik su sąlyga, jog nedarysime įtakos žmonių visuomenei, kurioje esame, ir atskirų žmonių gyvenimams, išskyrus gydymą. Jei jie nutars, kad tu pažeidei sutartį, atsiųs sargybinius. Net tu su jais nesusitvarkysi. Atsimink Rumuniją ir tuos du baltuosius burtininkus, sumaniusius valdyti šalį. Vienas sargybinis susitvarkė su abiem ir net nesukėlė nė menkiausio triukšmo. Tu jau gavai vieną perspėjimą, kai nusprendeit tapti krepšinio žvaigžde.

– Puikiai atsimenu aš tą tavo Rumuniją. Bet yra du skirtumai, o gal ir trys. Pirma, tu – laisvoji ragana, o aš – laisvasis raganius ir jokie burtininkų ar raganių ordinarai mums neįsakinės. Antra, aš ne toks išprotėjęs, kad pulčiau kovoti su sargybiniais. Trečia, vagystė iš banko – tai ne šalies valdžios uzurpacija ir jokių sutarčių aš nepažeidinėsiu, be to, tai buvo tik šiaip pasvarstymas. Pinigų mums užtenka, turto irgi turim pakankamai – pragyvensim ir be banko, – atsakė Raperas. – Nors man nepatinka tie suvaržymai: verslu užsiimti negalima, politikoje dalyvauti taip pat draudžiama. Kai kada imu gailėtis, kad nesikėlėm į paralelinį lygmenį. Ten burtininkams ir raganiams leidžiama viskas.

– Aha... Ten ir kovos vyksta nuolat ir sargybiniai dažniau pasirodo. Ar tau neužtenka tų žygių į Paralelę, kad palaikytum savo formą? Aš paskutinė išgirstu, kad vėl kokį baroną

su jo samdinių armija ir dvaro burtininku mandagaus elgesio pamokei, ar kokiame turnyre dalyvavai, – Rasminta kalbėdama įsirėmė rankomis į klubus ir tai rodė, kad ji tikrai nepritaria vyro mintims.

– Gerai... gerai, brangioji, nebebark manęs. Pasiduodu. Mes abu esame tokie, kokie esame. Taika, keliu baltą vėliavą, – šypsodamasis pratarė vyras. – Kas šiaip naujesnio? – paklausė jis, porai einant į namą.

– Kelios naujienos: skambino iš Londono leidyklos – jie priima tavo knygą spausdinti, – šyptelėjo Rasminta. – Gerai, kad leidėjai nežino, kad, aprašydamas savo nuotykius, kuri puikią fantastiką. Kita naujiena įdomesnė – gavome kvietimą į konklavą, kuri vyks po savaitės Oriklėje.

– Čia dabar kas? Kas nutiko Paralelėj, kad šaukiama konklava ir net kviečiami laisvieji raganiai ir dar viename didžiausių miestų, kuriame turėta daug nemalonumų su žmonėmis prieš keliasdešimt metų? – nusistebėjo Rapertas.

– Na pirmiausia tu nesi paprastas laisvasis raganius. Prisimink, kad toli gražu ne kiekvienam leidžiama gyventi ne Paralelėje, ir ne kiekvienas tampa beveik legenda tarp raganių. Manau, tavo žodis svarbus, nes svarstoma taika tarp baltųjų burtininkų ir Raganių ordino. Jei tu sutiksi su taikos sąlygomis, kiti laisvieji, nepriklausantys ordinui, paseks tavo pavyzdžiu, – atsakė moteris.

– Taika man patinka labiau nei karas. Labai jau daug žmonių kenčia Paralelėj nuo šių burtininkų ir raganių santykių aiškinimosi. Dėl to galiu vykti ir į Oriklį. Kas pietums?

– Einu, tavo mėgstamiausią patiekalą paruošiu. Kur būsi, brangusis? – pasidomėjo Rasminta.

– Einu padirbėti į savo darbo kambarį, saulužė mano. Sumaniau naujo kūrinio scenarijų.

Pora baigė pokalbį ir trumpam išsiskyrė. Rapertas sėdo prie naujos knygos, parentos savo nuotykiams Paralelėje, bet rašomos trečiojo asmens vardu ir pasirašomos slapyvardžiu. Rasminta pasuko į virtuvę ruošti vyro mėgstamą kepsnį.

Ta pati vieta po trijų dienų.

Rapertas stebėjo svečią. Į lietpaltį susisukęs ir galvą slėpęs po didžiule skrybėle žmogus atrodė grėsmingiau net už patį raganių. Skaidrios, skaisčiai žydros akys spinduliavo šaltį ir ryžtą bei atspindėjo skvarbų protą. Lankytojas aiškiai savyje slėpė jėgą, ne mažesnę nei valdė Rapertas. Gali būti, kad patirties ir sugebėjimų svečias turėjo netgi daugiau už šeimnininką. „Įdomu, kodėl pas mane atvyko pats Vakarų Europos sargybinių vyresnysis? Ko jis nori iš paprasto, tegu ir žinomo laisvojo raganiaus? Gal aš jau kuo nors nusikaltau ir gausiu perspėjimą?“ – mąstė namo šeimnininkas.

– Sveikas atvykęs į mano namus, garbusis Bernardinai. Gal norėtum kartu papietauti? Ne kiekvieną dieną pas mane atvyksta pats viso regiono sargybinių vyresnysis, – pradėjo kalbą Rapertas.

– Labas, Rapertai. Nesijaudink, ne barti ar drausminti atvykau. Nepietausiu su tavimi, nors labai dėkingas už pasiūlymą. O tu kiek pasikuklinai. Pats žinai, kad šiame lygmenyje Vakarų Europos regionas teturi aštuonis sargybinius ir jų vadovas tikrai nėra jau toks svarbus asmuo. Atvykau su tavimi pasidalyti savo nuogaštavimais.

– Su manimi, laisvuju raganiu? Nuo kada sargybiniams svarbi raganių nuomonė? Žinau atvejų, kai Jūs tardavotės su baltaisiais burtininkais ar Raganių ordinu, bet nė karto negirdėjau, kad būtumėte su laisvaisiais – tiek raganiais, tiek burtininkais – bendravę kaip lygūs su lygiais. Kas nutiko? – stebėjosi Rapertas.

– Tu teisus, bet kai kada netradiciniai įvykiai reikalauja netradicinių veiksmų. Paklausk manęs, ką tau papasakosiu. Pirmuosius to reiškinių požymius pastebėjome prieš keletą metų. Vienas baltasis burtininkas Paralelėje papasakojo apie žmones, kurie užpuolė penkių burtininkų grupę ir keturis iš jų nužudė. Tai nutikdavo ir anksčiau, bet šį kartą žmonių buvo ne daugiau kaip dešimt ir, kas svarbiausia, jie buvo absoliu-

čiai neįsitraukė burtininkų mentaliniam poveikiui. Be to, žmonės buvo nepaprastai stiprūs bei greiti. Burtininkai sugebėjo atremti žmonių puolimą, bet, kaip minėjau, gyvas liko tik vienas jų. Turiu pripažinti, kad šis atsitikimas liko deramai neištyrtas, nes mes neatkreipėme reikiamo dėmesio į nepaprastą žmonių galias. Sargybiniai apžiūrėjo nužudytus žmones, bet nieko ypatinga juose nerado ir nusprendė, kad tai tiesiog atsitiktinumas. Kai sargybiniai susizgribo, užpuolikų kūnai jau buvo dingę.

– Ar tai nebuvo atsitiktinumas? – paklausė raganius.

– Pasirodo, ne. Po kelių savaičių puolimai pasikartojo, tik šį kartą nė vienas iš keturių keliaujančių burtininkų neliko gyvas. Kiti penki puolimai nusinešė septynių burtininkų, penkiolikos pameistrių, keturių raganių bei vieno sargybinio gyvybes. Toks aukų skaičius retai pasitaikydavo per baltųjų burtininkų ir Raganių ordino karus. Sargybiniai ėmėsi rimto tyrimo, bet susidūrė su naujomis kliūtimis. kažkas, puikiai valdantis aplinką, sugebėjo paslėpti nuo mūsų visas detales. Daugiau nė karto sargybiniai neaptiko jokių, net mažiausių fizinių ar nefizinių pėdsakų užpuolimo vietose. Taip tęsėsi iki praeito mėnesio, kai užpuolikai padarė pirmą klaidą. Paralelėje, Tolgerio miestelyje, kuris daugmaž atitiktų jūsiškio matmens Lisabonos miesto dislokaciją, buvo užpulta Sargybos būstinė. Skrajojanti komanda laiku gavo pavojaus signalą, bet į pagalbą atvykti nebespėjo, nors užpuolikus pričiupo.

– Atleisk, kad pertraukiu – nenoriu pamiršti paklausti. Mane sudomino, kas ta Skrajojanti komanda? – paklausė Rapertas.

– Neturėčiau tau sakyti, bet tai pasakojimo dalis, tad šiek tiek atskleisiu sargybinių paslapčių, juolab kad man ir sykiu visai Sargybai reikės tavo paslaugos. Skrajojanti komanda – tai ypač stiprių sargybinių būrys, galinčių bet kuriuo metu ir su bet kuo stoti į kovą. Kai kur nors užpuolamas sargybinis, jis mentališkai siunčia tam tikrą pagalbos šauksmą. Jį atpažinti apmokomas kiekvienas, išlaikęs sargybinio egzaminus. Šis šauksmas koduojamas, todėl paprastas burtininkas jo ne-

supranta. Bet kuri Sargybos būstinė, užfiksavusi pagalbos šauksmą, nustato jo koordinates ir nusiunčia pranešimą Skrajojančiai komandai. Komandos nariai pagal gautas koordinates atsidaro erdvės šuolio vartus ir atsiduria užpuolimo vietoje. Jei su užpultuoju nesusidorojama iš karto, kas būna ypač retai, atsižvelgiant į sargybinių meistriškumo lygį, Skrajojanči komanda paprastai laiku spėja į pagalbą. Iki šiol mes galvojome, kad nėra nieko nei pagrindiniame matmenyje, nei Paralelėje, kas galėtų pasipriešinti komandos nariams. Žinau, kad tu labai stiprus kovinis raganius, Rapertai, ir tikėtina, kad galėtum kaip lygus su lygiu susiimti su dauguma sargybinių, bet, patikėk, bet kuris iš Skrajojančios komandos narių tave įveiktų greičiau nei per minutę. Jie neįtikėtinais stiprūs ir talentingi. Dauguma savo darbą dirba ne mažiau kaip po penkis šimtus metų, o mokomi visų paslapčių nuo mažumės ir tai tik po griežčiausios atrankos, kurią praeina tik patys geriausieji. Ne kiekvienas burtininkas gali atlikti erdvinį šuolį ar susikurti nepramušamą skydą ir energetinį kardą. Šie vaikinai gali ne tik tai, bet ir daug daugiau.

– Tai ką gi jie ten aptiko? – paakino svečią Rapertas. – Be galo sudominai.

– Kantrybės, laisvasis raganiau, kantrybės. Atsidūrę užpuolimo vietoje, jie rado sargybinių lavonus ir užpuolikus, ką tik baigusius darbą. Užpuolikų buvo gal dešimt, gal devyni žmonės ir vienas nežmogus. Skrajojančios komandos narių šį kartą buvo tik penki. Žmonės buvo labai stiprūs, jie šį kartą galėjo priešintis bet kokiai prieš juos panaudotai mentalinei prievartai. Fiziškai jie pranoko kiekvieną stipriausią žinomą žmonių kovotoją bent po tris ar keturis kartus, tačiau jie liko žmonėmis ir negalėjo prilygti Skrajojančiai komandai. Tačiau jų vadas... Jis buvo neįprastas. Tai buvo ne žmogus ir ne burtininkas. Tai buvo angelas – būtent toks, kokį mes jį išivaizduojame: su sparnais, nuo jo sklido šviesa ir neapsakoma jėga. Tačiau nors ir atrodė jis kaip angelas, bet elgėsi toli gražu neangeliškai. Jis užpuolė sargybinius ir privertė trauktis.

Penki Skrajojančios komandos nariai nesugebėjo įveikti vieno angelo ir jo palydos. Kelis žmones jie nužudė, vieną paėmė į nelaisvę, bet nei sučiupti, nei pakenkti angelui negalėjo, o ir patys buvo gerokai aplamdyti. Vienu žodžiu, džiaugiusi, kad jie apskritai iš ten paspruko ir dar su belaisviu.

– Mėginot pasiūsti pastiprinimą?

– Taip, iš karto, kai sužinojome, bet buvo jau vėlu. Užpuolikai dingo. Palauk, raganiau, neklausinėk, leisk papasakoti iki galo. Vienintelis užpuolikų pėdsakas – belaisvis, kurį sučiupo Skrajojanti komanda. Bandėm palenkti belaisvį mentališkai – nieko neišėjo. Viskas, kas mums pavyko, tik nuskenuoti belaisvio mintis, tačiau toks įsikišimas sukėlė jo smegenų žūtį. Nežinau, kas jį apdorojo prieš tai, bet tai buvo ypač galingas subjektas. Jo mintys mus sukrėtė. Pamatėm angelus, kurie neturėtų egzistuoti, pilis ar vienuolynus aukštikalnėse, besimokančius kovos menų žmones, kurie ten gyvena. Tačiau tai buvo vien vaizdai, nieko nesužinojom apie tolesnius šių žmonių veiksmus. Nežinom net, kas jiems vadovauja, bet ir to, ką pamatėm, pakako, kad Sargyba rimtai susirūpintų, – tęsė pasakojimą sargybinis.

– Aš maniau, kad padangių tauta – angelai, požemių tauta – demonai ir vandenų tauta – vandeniai yra tiktai Paralelės mitas. Niekas iki šiol nematė nė vieno šių tautų atstovo, – prašneko Rapertas. Jei iš tiesų yra angelų, galbūt mitas yra teisingas ir kitos tautos iš tiesų egzistuoja.

– Apie tai pagalvojom ir mes. Sargybos specialistai išnagrinėjo žmonių įsikūrimo Paralelėje mitą ir padarė išvadą, kad jis gali būti paremtas tikrais faktais. Dalis turimų istorinių žinių patvirtina mito dalis ir spėlionės apie žmonių rasės pasidalijimą bei keturis didžiuosius vadus, iš kurių kiekvienas gavo valdyti skirtingas sferas. Taigi, visiškai įmanoma, kad iki šiol gyvena ne tik angelai, bet ir demonai bei vandeniai. Ir kas dar tikėtina, kad bent jau angelai kartu su tam tikra žmonių grupe nutarė įsitvirtinti ir Paralelės paviršiuje, prieš tai sunaikindami jiems trukdančius magiją valdančius asmenis.

Kitais žodžiais, prieš mus imtasi karo veiksmų, nors pats karas oficialiai ir nepaskelbtas.

– Ko gi tu nori iš manęs, paprasto raganiaus, nepriklausančio ordinui? – tiesiai paklausė šeimnininkas.

– Paprasto... sakai. Nieko sau paprastas. Gerai, Rapertai, pakalbėkim atvirai. Sargyba šaukia baltųjų burtininkų ir Raganių ordino susitikimą, kuriame kviečiami dalyvauti ir laisvieji raganiai. Susitikime bus pasiūlyta sudaryti taiką tarp baltųjų burtininkų ir Raganių ordino bei kartu kovoti su užpuolikais. Sargybiniai atsisakys savo ankstesnės priežiūros ir neutralumo politikos bei stos kartu į kovą. Tavęs norime paprašyti paremti šį pasiūlymą ir prisijungti prie mūsų. Tau parėmus, dauguma laisvųjų raganių pasielgs taip pat, – išdėstė planus svečias.

– Ar tik nepervertini manęs, sargybini? – paklausė Rapertas.

– Gerai, raganiau, tęskime toliau. Ką mes žinome apie tavę? Kovinis laisvasis raganius Rapertas ir gydančioji ragana Rasminta. Abu įvaldę gebėjimą atjauninti žmones ir suteikti jiems ypatingų galių. Tuo ypač pasižymi Rasminta. Lietuvos miškuose yra kaimas, kuriame gyvena šimtas penkiasdešimt vyrų su šeimomis. Kaimas uždaras, nes jo gyventojai beveik nebendrauja su aplinkiniu pasauliu, nors jame jau yra elektra ir veikia mobilusis ryšys, bet įdomiausia, kad to kaimo gyventojai pasižymi unikalia jėga ir kitomis fizinėmis savybėmis. Tiesa, vyriausiam kaimo gyventojui po mėnesio sukaks 205 metai ir jis gerai pažįstamas su vienu raganiumi, kuri kažkodėl vadina grafu Rapertu, o save laiko ištikimu grafo Raperto tarnu. Dauguma kaimo gyventojų yra jo palikuonys. Kas keisčiausia, kad jie visi ir jų moterys reguliariai atjaunėja ir tie atjaunėjimai sutampa su mano minėto raganiaus Raperto bei jo žmonos raganos Rasmintos lankymusi šiame kaime. Visi kaimo vyrai puikūs kovotojai ir daugybę laiko praleidžia lavindami savo sugebėjimus, o kai kada drauge su minėtu raganiumi Rapertu leidžiasi į karo žygius Paralelėje.

– Kaip Jūs suradote mano žmones? – kiek susirūpinęs paklausė raganius.

– Labai atsitiktinai. Sekėme vieną Japonijoje gyvenantį laisvąjį raganių, vadovaujantį visame pasaulyje žinomai kovos menų mokyklai. Mūsų nustebimui, jis kartu su geriausiais savo mokiniais išsiruso į Lietuvą, kurioje patraukė tiesiai į tau žinomą kaimą. Kaip bebūtų keista, šiame Dievo pamirštame užkampyje geriausi japonų kovotojai mokėsi kovos technikos ir patyrė tikrai daug naujo. Tiesa, kam aš tau tai pasakoju, buvai kartu su visais ir viską matei savo akimis.

– Bet Jūsų ten nebuvo, nors... aš, atsimenu, kažką pajautau. Tarp Jūsų yra sielos keliautojų, galinčių keliauti be savo fizinio kūno? – paklausė raganius.

– Taip, ir gana nemažai. Tu pats esi sielos keliautojas ir nežiūrėk į mane taip nustebęs – aš dar nebaigiau pasakojimo, – tęsė sargybinis.

– Ką aš dar išgirsiu apie save?! – atšovė Rapertas, nors širdyje sunerimo: niekas, išskyrus žmoną ir ištikimąjį Valijų bei keturis draugus, nežinojo apie šį Raperto sugebėjimą. Sargyba, pasirodo, buvo apie viską puikiai informuota.

– Dar galiu papasakoti apie keturis laisvuosius raganius, gyvenančius Vakarų Europoje, kurie savo vadu laiko tą patį grafą Rapertą ir pažįstami su juo beveik 300 metų. Šie raganiai taip pat valdo atjauninimo ir gydymo procesus, ir taip pat turi jiems ištikimų kaimų gūdžiuose šio matmens miškuose. Žinau apie bendrą lobį, kuris skiriamas karinėms kompanijoms finansuoti. Žinau apie samdinių kariuomenę, kuri ne kartą buvo surinkta Paralelėje. Visi šie raganiai į mūsų lauką gali pašaukti beveik 10 000 karių, iš kurių beveik 700 aukščiausios klasės kovotojų. Jie, tikėtina, nenusileis savo sugebėjimais mus puolantiems žmonėms. Žinau ir apie prieš porą metų įvykusį žygį į apsišaukėlio Penolo barono valdas, kur laisvajam raganui Rapertui su draugais pavyko nugalėti aštuonis kovinius barono magus bei didžiulę samdomą kariuomenę. Po to žygio Penolo baronijos valdovu tapo prieš tai buvusio ir apsišaukė-

lio nuversto teisėto barono sūnus ir tai iš esmės pakeitė visos Paralelės Surų karalystės politinę padėtį.

– Tai, jei tiek daug žinote, kodėl aš vis dar laisvas? – at-sargiai paklausė Rapertas.

– Dėl kelių priežasčių: tu netrokšti valdžios, esi geros šir-dies, nors išoriškai atšiaurus, esi linkęs padėti žmonėms, ir paskutinė priežastis – Paralelėj, kaip žinai, dėl pačios jos pri-gimties negali būti naudojami nei šaunamieji ginklai, nei bet kokie įrenginiai, maitinami elektros energija.

– O ką tai turi bendra? – nusistebėjo Rapertas.

– Labai paprastai, tu net labai norėdamas neperkelsi jokių technologijų, galinčių iš esmės pakeisti Paralelės pasaulį, – at-sakė sargybinis. – Be to, mums reikia tavo pagalbos ir visos iš-vardytos tavo nuodėmės yra niekis palyginti su pagalba, kurią mums galėtum suteikti.

– Tai Sargyba nori, kad aš su savo draugais dalyvaučiau kovoje su angelais?

– Ne, Rapertai. Sargyba nori, kad mus paremtum susirin-kimo metu. Tavo ir tavo draugų dalyvavimas kovoje yra jūsų pačių sąžinės ir apsisprendimo reikalas. Galėsi pasislėpti Tik-rajame matmenyje ir gyventi saugiai su savo žmona, – rimtai paaiškino svečias.

– Gerai. Jei Sargyba per susirinkimą pateiks įrodymų, kad tai, ką man sakai, yra tiesa, aš prisijungsiu prie jūsų, bent jau pradiniame etape. Kas bus toliau, pažiūrėsime, kai ateis laikas. Sutarta? – pasiūlė raganius.

– Sutarta, laisvasis raganiau. Mums nieko daugiau nereikia.

Kiek pasišnekučiavę apie paskutines Paralelės gyvenimo naujienas ir paskalas, vyrai išsiskyrę. Rapertas išlydėjo sve-čią ir susimąstęs patraukė link sodo, kuriame Rasminta lais-tė gėles. Pamačiusi rūškaną vyrą, gydančioji ragana iš karto suprato, kad kažkas negerai. Per bendro gyvenimo šimtme-čius ji puikiai žinojo, apie ką byloja viena ar kita Raperto vei-do išraiška.

– Kas nutiko, Rapertai? – tiesiai paklausė Rasminta. – Ką tau pasakė sargybinis? Gavai perspėjimą?

Rapertas, kiek šyptelėjęs dėl tokio žmonos spėjimo, perpasakojo jai visą pokalbį. Jis neslėpė nieko – nei pavojaus, kuris tikrai lydės šią misiją, nei iki šiol nematytų priešininkų jėgos. Rasminta nebuvo sužavėta vyro sprendimo vyksti į konklavą ir paremti Sargybos atstovus.

– Pats sakai, kaip tai pavojinga, tai kodėl tau būtina veltis į tas Paralelės kovas, – piktinosi Rasminta. – Nesielk kaip gaidžiukas: vos tik pamatai muštynes, tuoj puoli jose dalyvauti. Pasilik Tikrajame matmenyje ir neikišk nosį ten, kur neverta. Čia mes būsimė saugūs. Bent kartą leisk proto balsui nugalėti vyriškąjį ego.

– Kodėl tau atrodo, kad susitvarkę Paralelėj, jie neatvyks į Tikrąjį matmenį?

– Ką jie čia veiks? Gali būti koks nori burtininkas, bet raketai pataikius iš tavęs neliks nė šlapios vietos. Manau, tas pats taikytina ir angelams. Jų neturėtų būti tiek daug, kad galėtų kišti nosį į Tikrąjį matmenį, nebijodami gauti per ją keleto stiprių sprigtų. Be to, Paralelėje jie taip greitai nesiorientuos ir, kas belaimėtu, bus ganėtinai nusilpęs. Tokius kaip mes nugalėjusi pusė labai ilgam paliks ramybėje.

– Šneki protingai, tik kai kurie loginiai trūkumai bado akis, – pyktelėjo Rapertas. – Pagalvok geriau. Laimėjus angelams bus sunaikinta visa kontrolės sistema. Visi burtininkėliai ir raganiai, gyvenantys Tikrajame matmenyje, pasijus laisvi ir nebaudžiami. Tu įsivaizduok Antrąjį pasaulinį karą ir tai, kad jame papildomai dalyvauja visokio plauko burtininkai. Manai, šis lygmuo taps saugesnis ir mielesnis tokiu atveju?

– Tada pasiimk mane kartu! – griežtai pareikalavo Rasminta.

– Negaliu, sauluže. Suprask, ten bus labai pavojinga. Jei angelai puls burtininkus ir raganius per konklavą, man reikės suktis kaip vijurkui. Aš neturėsiu laiko rūpintis tavimi, o

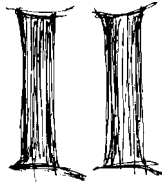
pati tu nesi labai gera kovotoja. Tavo buvimas labai sumažins šansus išsigelbėti.

Vyro žodžiai vertė Rasmintą susimąstyti. Protu ji suvokė, kad Rapertas teišus ir kad Paralelė susijusi su Tikruoju matmeniu. Jei Paralelėje įvyktų katastrofa, smarkiai paveiktų visus Tikrojo lygmens gyventojus, bet moteriška širdis priešinosi net galimybei, kad pavojus iškils ir jos vyrui. Ji nenorėjo nieko girdėti ir niekur išleisti Raperto. Būdama rami dėl ankstesnių vyro žygių, kurie iš esmės nebuvo ypač pavojingi, šį kartą gydančioji ragana sunerimo ne juokais. Nebegalėdama toliau klausytis protingų vyro žodžių, prieš kuriuos neturėjo argumentų, ji apsisuko ir nubėgo pilnomis ašarų akimis. Rasminta turėjo labai stiprią ateities nuojautą. Dabar ji nejautė, kad vyras žus, bet kažkas labai negero tikrai turėjo įvykti. Svarbiausia, kad ragana jautė, jog tas kažkas ilgam laikui pakeis jūdviejų gyvenimą. Vyrui skaudu buvo matyti taip susikrėtusią žmoną. Jis pavijo nubėgančią raganą ir, stipriai apkabinęs, puolė raminti. Kuždėdamas švelnius žodžius, Rapertas pažadėjo būti pats atsargiausias raganius pasaulyje, nesivelti į jokias beprasmiškas kovas ir, jeigu angelai tikrai puls baltųjų burtininkų ir Raganių ordino konklavą, nekovoti su angelais, o gelbėtis ir kuo greičiau sugrįžti į namus. Vyro glėbys ir švelnūs žodžiai visuomet turėjo stulbinamos įtakos Rasmintai. Apkabinta Raperto, ji visada jausdavosi rami ir saugi, todėl ir dabar ragana palaiapsniui nurimo ir net nusišypsojo, klausydamasi savo mylimo raganiaus pažadų. Jai ypač patiko vyro pažadas būti pačiu atsargiausiu raganiumi pasaulyje. Ji puikiai pažinojo Rapertą ir buvo tikra, kad prasidėjus kovai jis tikrai nepradės bėgti. Tačiau šis pažadas įpareigojo jį sugrįžti namo, vadinasi, beviltiškoje padėtyje raganius neaukos savo gyvybės vien dėl išdidumo, bet stengsis pasitraukti.

– Kviesi draugus su savimi? – kiek nurimusi paklausė Rasminta.

– Pasikalbėsiu su jais, bet nemanau, kad verta juos kvies-
ti kartu. Dėl viso pikto paprašysiu juos susirinkti ir paimti
dalį lėšų samdiniams – gali prireikti ateityje. Tu, jei gali, man
išvykus nukeliauk pas Valijų ir perduok, kad ruoštųsi su sa-
vo vyrais į žygį. Tiesa, atjaunink juos ir pagydyk, jei kuris pa-
siligojęs.

Pora ilgai kalbėjo apie būsimą išvyką, vėliau aptarė ir kas-
dienius reikalus. Rasminta išoriškai nusiramino ir susitaikė
su vyro išvykimu į konklavą, bet viduje jai vis tiek buvo la-
bai neramu.

D A L I S

Karo pradžia

Paralelė. Oriklis miestas. Konklavos diena.

Oriklis buvo tipiškas Vakarų Europos viduramžių miestas su savo siauromis gatvelėmis, gynybinėmis sienomis bei pagrindine miesto aikšte. Miestas, kaip ir visas Paralelės pasaulis, pagal savo kultūros, technikos ir visuomenės išsivystymo lygį buvo labiausiai panašus į keturioliktojo amžiaus Londoną. Nors Oriklis buvo ganėtinai tankiai apgyvendintas ir priklausė pirmajam viso Paralelės pasaulio didžiausių miestų penketui, Tikrojo matmens gyventojų požiūriu jis atrodė nedidukas, vos tris šimtus tūkstančių gyventojų turintis miestukas.

Rapertas brovėsi per knibždančias žmonių gatves centrinės miesto aikštės link. Būtent ten, viename iš Sargybai priklausančių pastatų, turėjo įvykti šaukiama konklava. Pastatą puošė „Giedrojo dangaus sektos“ iškaba. Visoje Paralelėje nebuvo vyraujančios vienos ar bent vienijančios didesnę gyventojų dalį religijos. Čia nebuvo išpažįstamos nei krikščionybė, nei islamas, nei jokia kita iš didžiųjų religijų, klestinčių Tikrajame matmenyje. Šių religijų vietą užėmė begalė kultų ir sektų, garbinančių skirtingas dievybes. Daugumai kultų ar sektų, jeigu ne visoms, vadovavo vienas ar grupė magiją valdančių asmenų. „Giedrojo dangaus sekta“ buvo Sargybos priedanga, kurios pagalba sargybiniams pavyko išplėtoti puikų šnipų ir informatorių tinklą. Siekdama savo tikslų, kurių pagrindinis ir svarbiausias buvo visuotinių taisyklių, skirtų raganiams, burtininkams ir magams, laikymosi priežiūra, Sargyba negailėjo nei jėgų, nei resursų, todėl „Giedrojo dangaus sekta“ buvo pati turtingiausia, vienijo daugiausia narių ir turėjo

jai priklausančių pastatų beveik kiekviename kiek didesniame ar svarbesniame Paralelės mieste. Negalima sakyti, kad tik Sargyba stengėsi nuolat plėsti informatorių tinklą. Savų informacijos rinkimų metodų turėjo ir Raganių ordinas bei baltieji burtininkai. Jie taip pat valdė pakankamai materialinių išteklių, be to, turėjo buveinių daugelyje Paralelės pasaulio miestų. Oriklis buvo išimtis šioje sistemoje: baltųjų burtininkų būstinė šiame mieste buvo sudeginta vykstant karui tarp jų ir Raganių ordino ir dar nebuvo atstatyta. Todėl baltieji burtininkai rinkosi Sargybos pastate, kuriame turėjo vykti konklava, o Raganių ordino nariai iš pradžių susitarė susitikti savo būstinėje, o paskui kartu vykti į Sargybos pastatą. Kiekviena pusė į konklavą pasiuntė po tris dešimtis savo delegatų, dar dešimt žymiausių laisvųjų raganių bei burtininkų, nepriklausančių nė vienai iš konfliktuojančių šalių. Į konklavą pakvietė sargybiniai. Susitikimui turėjo vadovauti penki vyriausieji sargybiniai, o jį saugoti buvo paskirti dvidešimt iš trisdešimties Skrajojančios komandos narių bei trys šimtai Sargybos žinioje esančių žmonių-karių. Dar po šimtą žmonių-karių kaip asmeninę apsaugą atsivedė kiekviena iš konfliktuojančių pusių. Baltieji burtininkai savąjį karių būrį nuvedė Sargybos būstinės link, o Raganių ordinas savuosius iš pradžių išdėstė aplink savo buveinę. Tačiau ne vien šiuos karius pastebėjo Rapertas Oriklėje. Miestas buvo tiesiog užtvindytas ginkluotų žmonių. Tikėtina, kad Oriklėje buvo ne mažesnė kaip trijų tūkstančių žmonių kariuomenė. Laisvasis raganius taip pat atkreipė dėmesį į vienodus skiriamuosius ženklus ir nusprendė, kad dauguma jam į akiratį pakliuvusių ginkluotų ir agresyviai nusiteikusių vyrų priklauso vienai kariuomenei, nežinia ką veikiančiai mieste. Kai kada šioje karių ir miestiečių minioje Rapertas pastebėdavo niūrius juodai apsišarvavusius bei labai grėsmingai atrodančius žmonių būrelius. Juodais šarvais pasidabinusių karių buvo ne daugiau kaip penki šimtai, bet jie atrodė pavojingesni nei visa kelių tūkstančių vyrų kariuomenė, besišlaistanti po miestą.

Rapertas, kaip ir kiti laisvieji raganiai, turėjo atvykti į Sargybos pastatą ir todėl, nors ir turėjo laiko, nusprendė nekeliauti raganių ordino būstinės, esančios kiek toliau nuo aikštės, link. Laisvasis raganius turėjo gerų pažįstamų tarp Raganių ordino narių ir norėjo daugiau sužinoti apie Oriklį esančius ginkluotus vyrus, bet nusprendė, kad tai gali palaukti iki konklavos pradžios. Oriklis magistratas įsakymu į pagrindinę miesto aikštę, kurioje buvo Sargybos būstinė, uždraudė užėiti visiems, išskyrus konklavos narius ir jų apsaugą, todėl tuo arčiau aikštės, tuo ginkluotų žmonių Raperto kelyje pasitaikydavo vis rečiau. Visai jų nesimatė jau pagrindinės aikštės prieigose, kur buvo įrengti priešakiniai konklavos apsaugos postai. Niekas nedrįso neklausyti Oriklis magistrato įsakymų, kurių vykdymui užtikrinti miestas galėjo suformuoti net aštuoniasdešimties tūkstančių vyrų kariuomenę. Vien nuolatinę miesto sargybą sudarė dvylika tūkstančių puikiai apmokytų vyrų, kurie paprastai neįleisdavo į miestą jokių pašalinųjų ginkluotų asmenų. Atrodo, šios miesto gyvenimo taisyklės jau buvo pažeistos, kadangi gatvėmis šlaistėsi ginkluoti vyrai, tikrai nepriklausantys Oriklis sargybai. Šis faktas vertė Rapertą sunerimti.

Oriklis buvo vienas iš keliasdešimties laisvųjų miestų, išsibarsčiusių po visą Paralelės pasaulį. Tačiau skirtingai nuo daugelio likusių laisvųjų miestų, Oriklis buvo visiškai nepriklausomas nuo kaimyninių valstybių valios ir turtingesnis nei dauguma Paralelėje esančių karalysčių. Paralelės pasaulis buvo panašus ir sykiu labai skyrėsi nuo Tikrojo matmens. Panašus jis buvo savo gamta, klimatu ir struktūra. Paralelės pasaulyje kontinentai buvo išdėstyti taip pat kaip ir Tikrajame matmenyje, be to, visi gamtos procesai taip pat vyko identiškai. Žmonės Paralelėje atsirado kur kas vėliau nei Tikrajame pasaulyje, todėl dar nespėjo apgyvendinti viso šio matmens. Prieš penkiasdešimt penkis tūkstančius metų nedidelė grupė žmonių Tikrojo matmens Pirėnų pusiasalyje aptiko vartus ir persikėlė į Paralelę. Čia jie rado nuostabų pasaulį, kupiną gy-

vybės, kuri Tikrajame matmenyje jau buvo išnykusi. Tik įsikūrę, persikėlėliai susidūrė su nendartaliečių gentimis, apsigyvenusiomis Paralelėje kiek daugiau nei dvidešimt tūkstančių metų anksčiau už žmones. Pirmieji Paralelės kolonizavimo tūkstantmečiai praėjo nenuilstamoje kovoje su troliais. Taip žmonės vadino nendartaliečius. Skirtingai nuo Tikrojo matmens, Paralelėje ne visi troliai buvo išnaikinti ir iki šiol dar gyveno negausiais būriais Skandinavijos pusiasalio atitikmens šiaurinėje dalyje bei toje vietoje, kuri Tikrajame matmenyje vadinama Sibiru. Žmonės apsigyveno tik tame Paralelės kontinente, kuris gimtajame raganiaus pasaulyje vadinamas Europa, taip pat vietovėse, kurias Rapertas žinojo kaip Mažąją ir Vidurinę Aziją, Indijos pusiasalio ir Afrikos kontinento šiaurinę dalį bei Artimuosius Rytus. Kolonizacija būtų buvusi spartesnė, jei ne žmonių rasės pasidalijimas į keturias atšakas, įvykęs praėjus trisdešimčiai tūkstančių metų po pirmųjų persikėlėlių atsiradimo Paralelėje. Būtent apie šį pasidalijimą ir kalba seniausi šio matmens mitai. Raganiaus įtarė, kad perkėlimo vartai galėjo egzistuoti ir kituose kontinentuose, kuriuos taip pat galėjo aptikti atskiros žmonių grupės. Visgi šio mito patikrinti Rapertas negalėjo, nes Paralelės europiečiai neturėjo jokių žinių apie kitus šio pasaulio kontinentus. Apgyvendintą šio matmens teritoriją sudarė septynios didesnės ir begalė mažų savarankiškų ar pusiau savarankiškų valstybėlių. Rytų Europos atitikmenyje iki pat Uralo kalnų bei Azijos platybėse dar klajojo ir su troliais bei tarpusavyje kovojo įvairios gentys, besiverčiančios medžiokle ir gyvulininkyste bei savo lygiu atitinkančios Tikrojo pasaulio vienuoliktojo ar dvyliktojo amžiaus mongolus. Didžiausia Paralelės valstybė – Surų karalystė – užėmė plotus, kuriuose gimtajame raganiaus matmenyje išsidėstė Prancūzija, Ispanija, Portugalija, Olandija ir Belgija, tačiau faktiškai ši valstybė buvo susiskaldžiusi į keliasdešimt pusiau savarankiškų grafysčių ir hercogysčių, besivaidijančių tarpusavyje ir su karaliumi. Stabiliausia valstybė, vadinama Gurijos karalyste, įsikūrė Britanijos sa-

lose ir užėmė visas Anglijos, Velso bei Škotijos teritorijas. Dažniausiai valstybes ir valstybėles valdė laisvieji raganiai ir burtininkai, kurie nesikišo į galingiausių Paralelės jėgų, neskaitant Sargybos, Raganių ordino ir baltųjų burtininkų vaidus. Šį kartą Sargyba išvelgė didesnį pavojų šiam pasauliui nei burtininkų ir raganių tarpusavio vaidai, todėl kvietimus į konklavą išsiuntinėjo ir labiausiai gerbiamiems bei žinomiems laisviesiems, tarp jų ir Gurijos valdovui, vienam stipriausių kovinių magų. Oriklis, kuriame turėjo įvykti konklava, magistrato pirmininkas taip pat buvo laisvasis burtininkas, bet dirbantis kartu su Sargyba.

Labiausiai nuo Tikrojo matmens Paralelės pasaulis skyrėsi visą planetą apgaubiančiu keistos prigimties ir dar neištirtu lauku, kuris neįtikėtinais sparčiais ugdė užslėptus žmogaus gabumus. Šiame matmenyje kiekvienas, turintis bent menkiausių gabumų magijai, galėjo juos atskleisti, vystyti bei tobulinti. Raperto nuomone, planetą gaubiantis laukas tiesiog stimuliuodavo šiaip neaktyvias žmogaus smegenų dalis. Visi Paralelės burtininkai ir raganiai buvo gimę šiame pasaulyje, tačiau turintieji didesnių nei vidutinių gabumų magijai, ilgainiui išmokdavo susikurti savo vartus į Tikrąjį matmenį. Siekiant išvengti galimos masinės magiją valdančių asmenų migracijos į Tikrąjį pasaulį ir su tuo susijusios betvarkės bei chaoso, prieš daugelį metų iki dėstomų įvykių, tada dar vieningi burtininkai ir raganiai iš stipriausių ir autoritetingiausių savo atstovų įkūrė Sargybą, kuri ilgainiui tapo savarankiška ir, tikėtina, galingiausia Paralelės jėga. Tik išskirtinėms ir visapusiškai patikrintoms asmenybėms buvo leidžiama gyventi Tikrajame matmenyje. Rapertą jaunystėje domino raganių bei burtininkų tarpusavio santykių istorija. Abu klanai – magai tebuvo burtininkų atšaka – skyrėsi tik savo teorinėmis nuostatomis. Burtininkai, ypač baltieji, teigė, kad kiekvieno magiją įvaldžiusio asmens pareiga padėti aplinkiniams gyventi taikoje ir harmonijoje, net jeigu tą taiką bei gerą gyvenimą palaikytų nuolatinės prievartos baimė ir tironija. Tuo tarpu raganiai teigė, kad visuomenė turi vystytis

stichiškai, o kiekvienas jos narys gyventi, kaip išmano. Magija įvaldę asmenys yra natūralūs lyderiai ir gali ir turi vadovauti, bet nebūtinai siekti absoliučios taikos ir harmonijos. Realiai tai buvo tik teorinių nuostatų bei egzistuojančių grupuočių pavadinimų skirtumas, o kovojo baltieji burtininkai ir Raganių ordinas kaip visuomet: dėl valdžios, įtakos ir turtų. Sargyba tas klanų kovas prižiūrėdavo, bet, kol jos nekirsdavo Paralelės ribų, kišdavosi tik esant masinių gyventojų aukų grėsmei. Žinodamos tai, abi konfliktuojančios pusės kurdavo savo buveines miestuose, kurių gyventojai tapdavo gyvaisiais skydais, apsaugančiais nuo didelių katastrofų, pavyzdžiui, ugnikalnio išiveržimo, kurį sukeldavo kuri nors pusė. Visi Paralelės karai apsiribodavo mūšiais kautynių lauke. Sargyba neleisdavo žudyti ar plėšti taikių gyventojų, deginti ir griauti miestų, neleisdavo net prievarta imti taikių gyventojų į kariuomenę bei karo reikmėms rekvizuoti jų turto. Miestų sienos buvo skirtos apsisaugoti nuo plėšikaujančių klajoklių genčių ar baronų bei kunigaikštukų, nevaldančių magijos, ir todėl nestebimų Sargybos. Pagaliau ir pastarieji žinojo, kad nevalia peržengti tam tikrų ribų, jei nenori vieną dieną asmeniškai susitikti su sargybiniu. Tokia sistema karą Paralelėje darė tik valdančiųjų užsiėmimu, kuris tiesiogiai beveik neturėdavo įtakos paprastam valstiečiui ar miestiečiui. Rapertas visa širdimi pritarė tokiai realybei ir nenorėjo, kad ji pasikeistų. Tai buvo dar viena priežastis, dėl kurios laisvasis raganius sutiko su sargybinio prašymu. Rapertas suprato, kad laimėjus angelams, sistema bus pakeista ir Paralelėje pradės siausti tokie pat viską naikinantys karai kaip ir Tikrajame matmenyje. Žinoma, gali būti, kad laimėję angelai įves totalinę kontrolę ir taip pasieks taiką. Tačiau raganius mėgo laisvę ir nepritarė jokiai laisvės suvaržymui, išskyrus, jei tai naudojama kaip bausmė už padarytą nusikaltimą. Tad jis visa savo esybe veržėsi kovoti su bet kokia diktatūra.

Sargybos buveinę Rapertas pasiekė likus beveik valandai iki konklavos pradžios. Raganius visiškai nenorėjo eiti į salę, kurioje jau buvo susirinkę baltieji burtininkai. Jis neturėjo

tarp burtininkų nei draugų, nei gerų pažįstamų. Vieninteliai, kuriuos Rapertas geriau pažinojo, buvo du laisvieji raganiai, Sargybos pakviesti į konklavą. Abu buvo klestinčių, nors ir nedidelių valstybėlių valdovai ir turėjo ganėtinai nemenkų tiek magiškų galių, tiek materialinių išteklių. Į konklavą pakviestų laisvųjų burtininkų Rapertas taip gerai nepažinojo ir atvirai su jais negalėjo pasikalbėti. Taip jau atsitiko, kad visi magiją valdantys asmenys, su kuriais Rapertas kovojo paskutinius šešiasdešimt ar septyniasdešimt metų, priklausė baltųjų burtininkų būriui. Visi baltieji burtininkai tai žinojo ir nelabai mėgo Raperto. Laisvasis raganius nusprendė apsidairyti po pastatą ir paieškoti, su kuo būtų galima normaliai pabendrauti, nerizikuojant išivelti į beprasmiškus ginčus. Į susitikimo salę Rapertas nusprendė užėiti kartu su Raganių ordinariais, kurie netrukus turėjo pasirodyti.

Paklaidžiojęs valandžiukę, bet nieko, išskyrus porą nepažįstamų sargybinių, neaptikęs, raganius nusprendė prie vieno iš pastato langų antrame aukšte palaukti, kol atvyks Raganių ordino nariai, ar ateis susitikimo laikas. Rapertas, prisėdęs ant palangės ir žvelgdamas į aikštėje prieš Sargybos būstinę esančius žmones, paskendo savo mintyse apie žmoną ir draugus, likusius Tikrajame matmenyje. Būtent tada Rapertas pastebėjo keistą žmonių judėjimą aikštėje. Kažkas aršiai puolė pastato sargybą. Puolė ganėtinai profesionaliai, kadangi pirmieji postai buvo išžudyti net nespėjus paskelbti pavojaus. Geriau išsižiūrėjęs Rapertas pažino įtarimą sukėlusios kariuomenės karius, vedamus jau matytų juodai apsišarvavusių vyrų, puolusių ypač veržliai. Pagaliau gynėjai atsikvošėjo ir netoli pastato ribų suorganizavo rimtesnę gynybinę užtvaram. Gynėjams vadovavo du sargybiniai, kurie aiškiai išsiskyrė savo profesionalumu. Trečiasis sargybinis nuskuodė į būstinę perspėti susirinkusiųjų. Rapertas iš pradžių nusistebėjo, kad sargybinis nesusisiekė su pastate esančiais mentališkai, bet netrukus ir pats pajuto padidėjusį magijos lygį būstinės viduje. Pasirodo, kad išorės puolimas buvo ne vienintelis, kurį at-

liko puolančios jėgos. Gerokai stipresnis puolimas vyko viduje. Rapertas nustojo žvalgytis į vykstantį aikštėje mūšį ir puolė link salės, kurioje turėjo būti burtininkai. Jau bėgdamas salės link, laisvasis raganius buvo užpultas keturių juodai apšarvavusių karių. Juodieji puolė iš pasalų, pasislėpę už kampo. Netrukus pavymui nušvilpė kelios strėlės ir kilpos, nuo kurių Rapertas išsisuko beveik be jokių pastangų. Laisvasis raganius buvo labai patyręs ir aukšto lygio karys, kuris lengvai išvengdavo į jį skriejančių kulku, todėl tai padaryti nebuvo jokio vargo. Juodieji kariai net nenustebo pamatę, kaip raganius išsisuka nuo jų pirmojo puolimo. Tai buvo nesutrikdomi ir labai didelio meistriškumo kariai, kurie žinojo, kaip kovoti su pavieniais burtininkais ir pagrįstai tikėjosi lengvai įveikti prieš juos staiga iššokusį raganių. Visi keturi puolė kartu mosuodami lenktais dviašmeniais aštriais kardais, o Rapertas tebuvo plikomis rankomis. Jis pasinaudojo tuo, kad siaurame koridoriuje puolantieji negalėjo veikti kartu ir tik stipriai pastūmė arčiausiai buvusį karį, pasinaudodamas savo telekineziniais sugebėjimais. Pastarasis bloškėsi atgal sutrikdydamas už jo buvusiuosius, o tai sudarė Rapertui galimybę paleisti į puolančiuosius keturias svaidomasias žvaigždutes. Svaidomosios žvaigždės buvo identiškos toms, kurias naudodavo japonų nindzės. Rapertas ilgus metus mokėsi valdyti jas taip, kad nenusileistų jokiam japonų meistriui, ir jam tai puikiai pavyko. Tokia žvaigždute raganius numušdavo skrendančią mušę, o jos lėkimo greitis pasiekdavo kulkos greitį. Žinoma, Rapertui buvo bepigū mokytis svaidyti, nes jis visada naudodavosi savo puikiai išlavintais telekineziniais, t.y. daiktų valdymo per atstumą, sugebėjimais ir tvirtai kontroliuodavo jas nuo metimo momento iki galutinio tikslo. Jei užpuolikai nebūtų kiek sutrikdyti, jie tikriausiai būtų sureagavę į raganiaus puolimą, tačiau dabar tai padaryti pavyko tik dviem. Likę du juodieji kariai krito svaidomųjų žvaigždžių pervertomis gerklėmis, kurios perskrodė užpuolikus saugojusius šarvus. Juodašarviai nesitikėjo tokio raganiaus atkirčio. Jie buvo įsitikinę,

kad magiją valdantys asmenys kovodami pasikliauja išimtinai tik magija. Tokių burtininkų ar raganių, kurie vienodai gerai kautųsi tiek magiškomis priemonėmis, tiek paprastais ginklais, Rapertą puolantys kariai dar nebuvo sutikę. Raganius pasi-naudojo užpuoliku sumišimo akimirka tam, kad užmegztų ne-fizinį kontaktą su jų kūnais ir įgautų galimybę valdyti jų ener-getiką. Tos kelios papildomos sekundės, kurias juodieji kariai suteikė Rapertui, kainavo jiems gyvybes. Raganius nebestojo į fizinę kovą. Tik pajutęs, kad gali valdyti užpuoliku nervi-nius mazgus, jis per atstumą užspaudė abiem gerklas ir pali-ko lėtai dūstančius raičiotis ant grindų. Paprastas žmogus tu-rėjo galimybę nugalėti net ir geriausią burtininką, bet tik tuo atveju, jei puls labai greitai ir neduos magija valdančiam as-meniui nė vienos laisvos akimirkos. Per kelias laisvas sekun-des patyręs burtininkas ar raganius net ir stipriausią žmogų gali paversti paklusnia marionete. Tais atvejais, kai žmogus yra atsparus mentalinei prievartai, stipresni magiją valdan-tys asmenys tiesiog užvaldo jo kūno nervinius mazgus ar su-stabdo širdies darbą. Be pašalinės magiškos apsaugos žmonės patys negali priešintis šiam burtininkų poveikiui ir beveik vi-suomet pralaimi tokioje kovoje.

Susidorojęs su užpuoliku ketvertuku, Rapertas iš visų jėgų nuskuodė konklavos salės link. Netoli salės jis pamatė sargy-binį, besikaunantį su dar vienu juodųjų karių ketvertuku. Juo-dieji kariai silpo. Sargybinis buvo geresnis kovotojas net už Ra-pertą ir beveik nesinaudojo magija. Visa jo magija buvo du su-tverti energetiniai kardai, blykčiojantys abiejose rankose. Juo-dieji kariai buvo labai greitai ir judėjo labai tiksliai. Jų puoli-mas buvo suderintas iki menkiausios detalės, tačiau jie nieko negalėjo padaryti dar greitesniam ir tikslesniam priešininkui. Kova truko trumpiau nei dešimt sekundžių. Rapertas pribėgęs padėti sargybiniui, pamatė jį stovintį viduryje begalvių juodai apsišarvavusių kūnų krūvos ir ramiai laukiantį raganiaus.

– Einam vidun! – sušuko Rapertas sargybiniui, šokdamas durų link.

– Palauk, raganiau, – sustabdė jį Skrajojančios komandos narys. – Negi tu nejauti, kas ten darosi?

Rapertas susikaupė ir įsiklausė į savo pojūčius. Salėje tiesiog kunkuliavo energija. Ji plieskė per sienų ir durų plyšius, nutvieksdama bei įkraudama visą Sargybos būstinę.

– Dabar supranti? Ten vyksta kova, kuriai mes per silpni. Turime būti atsargesni ir pirma apsižvalgyti, o tik tada pulti stačia galva į tą audrą, – dėstė Rapertui sargybinis.

– Kaip tu apsižvalgysi? Užėiti negalim, atidaryti vartų taip pat – mus iš karto pastebės, – atšovė raganius.

– Yra būdas. Salės kampuose įtaisytos stebėjimo akys, kurios priklausė jau mirusiems žmonėms ir palaikomos čia dirbančių sargybinių energija. Akys aktyvuojamos mentališkai su jomis susisieki. Tai gali padaryti tik sargybinis, žinantis, kur jos, ir jas jaučiantis. Aš susisiekiu su akimis ir paprašysiu parodyti vaizdą salėje, tačiau tu turėsi jungtis prie mano minčių ir stebėti viską per mane, – paaiškino Raperto pašnekovas.

Nepatiko raganiui toks bendras buvimas vienoje galvoje, bet kitos išeities jis neturėjo. Prisijungęs prie sargybinio, jis netrukus pajuto, kad akys aktyvuotos, ir pamatė salės vaizdą. Salę sudarė didžiulė pakyla, kurioje galėjo tilpti iki šimto žmonių, ir penkių dešimčių suolų eilė aplink šią pakylą. Tiesą sakant, tokia salė turėjo būti, nes raganiaus stebėjimo metu didelė dalis suolų buvo sudaužyti į skutus, dalis liepsnojo, o likusieji skraidė ore vis taikydami kam nors gerai užvožti. Viduje vyko tokia kova, kokios Rapertas nebuvo regėjęs per visą savo gyvenimą. Keturiasdešimt baltųjų burtininkų, sargybinių bei laisvųjų kartu kovėsi su dešimčia angelų ir šešiomis ar septyniomis dešimtimis juodųjų karių. Salėje jau voliojosi kelių burtininkų kūno dalys, viduryje pakylos mėtėsi sukapotas ir apanglėjęs sargybinis. Užpuolikų kovos pradžioje taip pat buvo gerokai daugiau. Rapertas pastebėjo prie sienos prikaltą ir dar liepsnojantį bei besiraitantį angelą. Ant pakylos ir šalia jos voliojosi ne mažiau penkiasdešimt negyvų juodųjų karių lavonų. Kaip galėjo spręsti Rapertas, angelai puo-

lė per erdvės šuolio vartus, atidarytus pakylės viduryje. Atrodo, kad puolimas nebuvo toks netikėtas, kokio norėjo puolantieji. Salėje buvę burtininkai bei sargybiniai spėjo pasiręgti gynybai. Tačiau dabar burtininkų gynyba silpo. Jie jau buvo visiškai užleidę pakylą angelams ir jų pagalbininkams. Baltųjų burtininkų lyderis ir stipriausias jų atstovas, prieš tai narsiai kovojęs pirmose gretose prie pakylės ir prismeigęs vieną iš angelų, jau buvo žuvęs. Jo ir kelių kitų žuvusių burtininkų bei sargybinių pasiaukojama kova leido likusiems suvienyti jėgas ir pastatyti energetinę užtvaram, kurios niekaip negalėjo pralaužti puolantieji. Tuo metu trys ar keturi burtininkai paskutinėse eilėse stengėsi atidaryti erdvės šuolio vartus, skirtus skubiai pasitraukti iš mūšio. Dar pora sargybinių, tikrai neblogai valdančių telekinezę, skraidino po salę suolus ir jais daužė juoduosius karius bei angelus. Tiesą sakant, dažniau bandė daužyti nei daužė. Angelai savo ruožtu taip pat padalijo jėgas. Vienas trukdė vartus atidaryti, o aštuoniese bandė pralaužti prieš juos iškilusią užtvaram. Dar vienas angelas žaidė sargybinių pasiūlytą žaidimą su suolais ir juos dažniausiai sėkmingai atmušinėjo.

Buvo aišku, kad angelai laimi. Erdvės šuolio vartų atidaryti nesisekė, o ir energetinę užtvaram palaikantys burtininkai pradėjo silpti. Aštuoni angelai pasirodė energetiškai stipresni nei keliasdešimt jiems besipriešinančių geriausių Paralelės burtininkų. Rapertas nusprendė įsikišti į kovą ir apie tai pranešė šalia buvusiam sargybiniui.

– Puolam juos dabar ir nukreipiam dėmesį nuo besiganančiųjų. Pirmiausia mums reikia pulti angelą, trukdantį atidaryti vartus. Tada visi galėsime pasitraukti, – įkalbinėjo Rapertas Skrajojančios komandos narį.

– Kaip, ponas raganiau, įsivaizduoji mūsų puolimą? Ką mes dviese ten padarysim? Atsimink, kad prieš prieinant prie angelo, teks prasibrauti pro dvidešimt ar trisdešimt juodųjų karių, esančių tarp mūsų ir jo. Tai kiek užtruks ir angelai turės pakankamai laiko mus sutrinti į miltus.

– Ne dviese, o trise. Štai atbėga dar vienas tavo kolega, – parodė Rapertas.

Iš tiesų jų link atskubėjo dar vienas sargybinis, kuris pranešė, kad išorės gynyba atsilaikys ne ilgiau kaip penkias minutes. Trijulė buvo užspeista ir turėjo rinktis, su kuo kovoti, – su salėje esančiais angelais ar su keliais tūkstančiais ginkluotų karių už salės ribų. Didelių galimybių laimėti ar bent išgyventi nebuvo, tačiau kova su angelais galėjo padėti salėje esantiems burtininkams. Rapertas dar beveik minutę įkalbinėjo abu sargybinius sekti paskui jį į salę, kol šie galiausiai sutiko.

Trijulė planavo įslinkti nepastebėta ir kaip įmanoma arčiau prisėlinti prie taikiniu pasirinkto angelo. Jie tikėjosi, kad visi salėje bus užsiėmę kova ir neturės laiko žvalgytis į šalis, tačiau šioms viltims nebuvo lemta išsipildyti. Sargybiniai ir Rapertas netrukus buvo pastebėti. Jų link nedelsdami metėsi keliolika arčiausiai buvusių juodųjų karių. Dėmesį į atėjusiuosius atkreipė ir angelas, žaidęs skraidančių suolų žaidimą su keliais sargybiniais. Skrajojančios komandos nariai, atėję su Rapertu, iš karto stojo į kovą. Jie nedelsdami susikūrė apsauginius šarvus ir skydus bei energetinius kardus ir kartu puolė pasitikti juodai apsišarvavusių karių. Rapertas neskubėjo į priekį, bet, pasislėpęs už sargybinių nugarų, žaibiškai paleido tris svaidomas žvaigždes į artimiausią priešininką: vieną į lytinius organus, antrą į gerklę ir trečią į dešinę akį. Žvaigždės buvo paleistos beveik vienu metu ir juodašarvis, į kurį jos buvo nutaikys, beveik neturėjo galimybių išvengti mirties. Karys sureagavo ir numušė dvi svaidomas žvaigždes, bet trečia jam įsmigo tiesiai į akį ir pervėrė smegenis. Tuo metu du su Rapertu buvę sargybiniai beveik nesustodami užkapojo prieš juos iššokusius tris juoduosius karius ir... iš karto buvo sustabdyti dar dvylikos juos apspitusių priešininkų. Nors ir labai geri kariai bei magai buvo Skrajojančios komandos nariai, bet ir jie kovodami kiekvienas prieš šešis galingus bei pavojingus priešininkus tegalėjo gintis, net nesvajodami apie tolesnį puolimą. Dar du juodieji kariai, prasprūdę pro sargybinius, puolė Ra-

pertą ir už tai sumokėjo gyvybėmis. Pirmą puolantįjį raganius iškepė galingu energijos išlydžiu, primenančiu žaibą, o prieš antrąjį stojo su kardu vienoje rankoje ir durklu kitoje. Raper-tas tūptelėjęs kardu atmušė greitą ir stiprų priešininko smū-gį ir išsitiesdamas smogė durklu juodajam kariui tarp kojų, smūgį sustiprindamas savo valdoma vidine energija. Durklas perrėžė tvirtus priešininko šarvus ir, išsmigdamas giliai į kūną, perpjovė jo arteriją. Deja, energijos išlydis atkreipė vieno iš an-gelų dėmesį į Rapertą. Angelas nustojo rungtyniauti su suo-lus skraidinančiais sargybiniais ir puolė laisvąjį raganių. Ra-pertas nesutriko užpultas tokio pavojingo priešininko. Jis iš-vingė angelo pasiųstų energetinių pančių, kurie, jei būtų ap-siviję raganių ir sujungę savo galus, sudarytų nenutrūkstamą energetinę viją, pjaunančią bet kokią materiją. Tokiam ginklui pasipriešinti galėjo tik labai energetiškai stiprus arba labai vikrus magiją valdantis asmuo. Rapertas priklausė antrai ka-tegorijai ir išvingė į jį lekiančių pančių, pašokęs į beveik tri-jų metrų aukštį ir darydamas dvigubą salto. Dar skriedamas ore, raganius sviedė į angelą iš karto penkias žvaigždes ir dar pasiuntė energetinį smūgį, taip sėkmingai sudeginusį vieną iš juodųjų karių. Maža to, Rapertas tik nusileidęs pradėjo per at-stumą kontroliuoti keturis ant žemės gulinčius žuvusių juodu-jų karių kardus, juos pakėlė į orą ir kulkos greičiu nuskraidi-no angelo link. Angelas pasirodė esąs pavojingiausias prieš-i-ninkas iš visų, kuriuos Rapertas iki šiol buvo sutikęs. Jis nu-mušė visas žvaigždes ir nukreipė į šalį energetinį smūgį, o į kardus iš vis neatkreipė dėmesio, nes jie tiesiog atsimušė nuo angelo, nepadarę jam jokios žalos. Sėkmingai apsigynęs Raper-to priešininkas, suformavo nedidelį į kamuolinį žaibą panašų energijos rutulį ir smogė juo raganiui. Rapertas nepažino an-gelo naudojamos energijos ir negalėjo jos išsklaidyti ar atremti. Raganius tik per plauką išvingė mirties pasitraukdamas iš ka-muolinio žaibo skrydžio kelio, tačiau angelo energetinis smū-gis tikrai krašteliu, bet vis tiek kliudė Rapertą. Šis smūgis ap-svaigino raganių ir atėmė galimybę greitai judėti. Pamatęs,

kad angelas ruošia dar vieną, tik kur kas stipresnę smūgį, Rapertas suprato, kad artinasi neišvengiama mirtis. Raganius pasielgė impulsyviai ir desperatiškai. Jis pirmas smūgiavo priešininkui energijos išlydžiu, į šį smūgį įdėdamas visą savo troškimą gyventi, meilę žmonai ir visas viltis bei svajones. Rapertas suformavo ne paprastą energijos išlydį, o neapsakomai galingą energijos stulpą, kuriam sukurti nevalingai panaudojo ne tik visą savo, bet ir kelių netoliese buvusių juodųjų karių energiją. Tas stulpas buvo toks galingas, kad pramušė visus angelo skydus, įsmigo į jo kūną ir tiesiog susprogdino angelą į smulkias dalis. Po sprogdimo iš Raperto priešininko liko tik kelios plunksnos bei kraujo garų ir mėsos bei kaulų gabaliukų debesėlis. Tačiau ir raganius brangiai už tai sumokėjo. Jis nebegalėjo ne tik judėti, bet ir pastovėti. Gėstant sąmonei Rapertas pamatė, kaip atsilapoja salės durys ir įsiveržia Sargybos būstinę iš išorės šturmuojant kariai.

Rapertas miegojo ir sapnavo košmarus, kuriuose jį gaudė ir kankina angelai. Protas suvokė, kad tai tik sapnai ir kiekvieną kartą, kai pasidarydavo labai baisu, raganius sau kartodavo – tai netiesa, tai tik sapnas, viso to nėra. Sulig tais žodžiais slūgdavo skausmas ir baimė bei keisdavosi sapnas. Pabudo Rapertas kažkioje lovoje, kuri stovėjo didžiuliam kambaryje. Nei kur jis, nei kas jam nutiko, raganius neturėjo jėgų domėtis. Jis tiesiog apsvirtė ant kito šono ir vėl užmigo. Šį kartą jo miegas buvo gilus ir ramus, be jokių sapnų. Laisvasis raganius pradėjo sveikti. Antrą kartą pabudęs, Rapertas priešais save pamatė plačiai besišypsantią savo žmoną, tačiau kupinomis džiaugsmo ašarų akimis.

– Sveikas sugrižęs, mano meile, – pasakė Rasminta švelniai bučiuodama vyro kaktą.

– Labas, brangioji, – atsiliepė Rapertas, glostydamas žmonos veidą. Raganius dar jautėsi silpnas ir net menkiausias judesys reikalavo nemenkų jo pastangų. – Kur aš? Kas man nutiko?

– Ilga istorija, brangusis. Tu Saraso pilyje ir, turiu pasakyti, čia esi labai gerbiamo svečio teisėmis. Tačiau apie tai pas-

kui. Numik dar truputį, – liepė Rasminta sykiu sugirdydama jam kažkokių žolelių nuovirą. Saraso pilis buvo pusiau mitinė sargybinių sostinė, kurios buvimo vietą jie labai slėpė nuo pašalinių asmenų. Net stipriausi burtininkai, puikiai įvaldę sielų kelionių meną, būdavo apgaunami netikrų vaizdinių ir regėjimų ir negalėdavo nustatyti Saraso pilies buvimo vietos. „Kodėl aš čia“? – dar spėjo pagalvoti Rapertas prieš nugrimzdamas į sapnų karalystę.

Pabudęs trečią kartą, raganius jautėsi nepalyginamai geriau. Noro šokti iš lovos ir bėgioti dar nebuvo, bet bent jau rankas jis galėjo judinti be jokių pastangų ir nesijautė taip nežmoniškai pavargęs, kaip prieš užmiegant. Šalia miegojo Rasminta, kuri atrodė ne mažiau išsekusi už patį Rapertą. „Kodėl ji tokia pavargusi, vargšytė? Net sunkiausi gydymai neatimdavo iš jos tiek jėgų, kiek atėmė manęs slaugymas“, – galvojo Rapertas. Gydančioji ragana miegojo neramiai, tačiau net per miegus atrodė laiminga. Rapertui kiek krustelėjus, Rasminta iš karto pabudo.

– Ar viskas gerai, brangusis? – paklausė ragana.

– Taip, saulužė, viskas tvarkoj, jau atsigaunu. Miegok toliau, – paragino raganius, apkabindamas savo žmoną.

Pastarosios ilgai raginti nereikėjo. Atsidūrusi vyro glėbyje, ji iš karto pasijuto labai saugi ir rami ir kaipmat nugrimzdo į gilų miegą.

Saraso pilis.

– Sveikas, Paralelės didvyri. Matau, visiškai atkutai. Už tai pirmiausia dėkok savo žmonai. Tokios pasišventusios raganos niekas čia dar nėra matęs. Laimingas tu, raganiau, laimingas visomis prasmėmis. – pasveikino Rapertą vienas iš kartu kovojusių Skrajojančios komandos narių. – Tiesa, mūsų nesuspažindino. Mano vardas – Tijus, o aš tavo vardą ir taip žinau. Tijus buvo puikiai nusiteikęs ir pasižymėjo neblogu humoro jausmu.

– Labas, Tijau. Man Rasminta truputį papasakojo apie tai, kas čia vyksta. Kiek žinau, aš būtent tau turiu būti dėkingas už išgelbėjimą. Ačiū tau už gyvybę, aš tau skolingas, – atsiliepė Rapertas.

– Už gyvybę dėkok savo žmonai. Septyniolika dienų ji prie tavęs sėdėjo ir net prigulus nebuvo. Ta energetinė skylė, kurią tavyje pramušė angelas, siurbė iš tavęs visą gyvybinę energiją. Ši ragana, budėdama šalia tavęs, atidavė tau viską, ką turėjo, ir vos pati nenumirė. – Tijus aiškiai kuklinosi išgirdęs Raperto padėką, nors kuklintis tikrai nebuvo jokio pagrindo. Būtent Tijus, pamatęs krentantį raganių, prasiveržė pro apspitusius priešus ir užstojo Rapertą savo kūnu. Niekas iš burtininkų netikėjo, kad Rapertas gali išgyventi, bet Tijus, naudodamasis Skrajojančios komandos vyresniojo padėjimi, pareikalavo pasiimti nerodantį gyvybės ženklų raganių su savimi ir nesitraukti be jo.

Rapertas klausėsi linksmai šnekančio sargybinio ir jautė, kad įgijo dar vieną draugą. Rasminta jam viską papasakojo apie kovos Oriklyje eigą. Susprogdinęs angelą, Rapertas tapo visų begalinės nuostabos ir dėmesio objektu. Angelai net neišsivadavo, kad paprastas raganius gali išskirti tiek energijos ir sunaikinti vieną jų. Pačio galingiausio iš baltųjų burtininkų mirtis, su savimi pasiimant ir vieną iš sparnuotųjų, buvo dar paaiškinamas dalykas ir tokie nuostoliai angelams buvo pateisunami, tačiau Raperto akibrokštas jiems sukėlė nerimą. Sparnuotieji nutarė nutraukti kovą ir leisti burtininkams ir sargybiniams pasitraukti, o ateityje išanalizuoti gautą informaciją. Baltųjų burtininkų pasitraukimas labiau priminė bėgimą ir jie, jei ne Tijus, Rapertą tikrai būtų palikę likimo valiai. Dalis likusių gyvų baltųjų burtininkų nutarė pasislėpti Saraso pilyje, kur jiems buvo pasiūlytas prieglobstis. Raperto autoritetas visų magiją valdančiųjų akyse smarkiai pakilo, tik beveik dvi savaitės nebuvo aišku, ar raganius išgyvens. Sargybiniai nedelsdami iškvietė Rasmintą, kuri iš karto ėmėsi gydyti savo vyrą. Tačiau vien Rasmintos pastangų buvo maža, nes angelo smū-

gis ir po to sekęs Raperto atsakas pramušė skylę raganiaus energetinėje grandinėje ir visa laisvajam raganiui perduodama gydomoji energija ištekėdavo laukan. Rapertas buvo kaip maišelis su skylė. Kiek į jį bepiltum vandens, jis vis tiek nebūna pilnas. Tik bendromis Sargybos galingiausių gydytojų bei Rasmintos pastangomis Raperto energetinė grandinė buvo atstatyta ir jis pradėjo sveikti. Žinoma, didelės įtakos turėjo ir paties raganiaus valia gyventi. Kelis kartus angelai mėgino sustabdyti gydymo procesą būdami nefiziniam lygmenyje ir veikdami mentališkai – siūsdami raganiui blogus sapnus bei stengdamiesi palaužti jo valią. Tačiau Sargyba padėjo Rapertui apsiginti ir atsispirti sparnuočių įtakai. Tokia nepalaužiama raganiaus valia dar labiau kėlė jo autoritetą aplinkinių akyse. Tik pradėjus sveikti, kai galutinai paaiškėjo, jog laisvasis raganius gyvens, Sargybos vyriausieji suteikė Rapertui didžiojo raganiaus titulą. Tai buvo labai retas titulas, kadangi didžiaisiais raganiais tuo metu galėjo vadintis tik du asmenys. Vienas jų vadovavo Raganių ordinui, o kitas buvo įkūręs savo valstybėlę Kesalonijos saloje, kuri Tikrajame matmenyje buvo vadinama Sicilija. Be didžiųjų raganių, dar buvo trys jiems jėga prilygstantys didieji burtininkai. Ketvirtasis, iki šiol stipriausias burtininkas, vadovavęs baltiesiems burtininkams, žuvo kovodamas su angelais per konklavą. Nė vienas iš didžiųjų neprieštaravo Sargybos sprendimui ir pripažino Rapertą kaip sau lygų.

– Taigi dabar visur absoliuti netvarka, – tęsė Tijus. – Tuo metu, kai mes kovojome, buvo puolamas Oriklis magistratas. Angelai mentališkai paveikė miesto sargybą, kuri beveik visa užmigo, ir pasiuntė keliasdešimt savo juodųjų karių bei kelis šimtus samdinių šturmuoti magistrato pastato. Gerai, kad laiku sureagavo abu magistrato vadovai burtininkai ir spėjo pažadinti bei suburti dalį sargybinių. Magistrato pastato šturmas buvo atremtas, bet vienas iš miesto vadovų burtininkų žuvo. Kitam Sargyba pasiūlė pasiimti dalį savo geriausių karių ir trauktis į Saraso pilį. Atsakymo dar negavome, bet manau, kad pasiūlymas bus priimtas. Tačiau tai – dar ne visos

naujienos. Puolimai ir maištai prasidėjo visur. Štai Gurijos vadovas po mūšio Oriklėje gavo žinią apie jo paties kariuomenės valstybėje sukeltą maištą, kurį išskubėjo malšinti.

– Kaip sekėsi Raganių ordinui Oriklėje? Ar atvyko jie į konklavą? – paklausė Rapertas.

– Tiesa, tu juk nieko nežinai. Raganių ordinas buvo užpultas tokiomis pat pajėgomis, tokiu pačiu metu ir tokiu pat būdu kaip ir baltieji burtininkai. Ordino vadovas didysis raganius Patrikas kartu su dešimčia palydovų sugebėjo pasitraukti, tiksliau – pabėgti. Jie taip pat sugebėjo sužeisti vieną iš angelų, bet prarado kur kas daugiau negu baltieji burtininkai, – toliau pasakojo sargybinis.

– Tįjau, pasakyk man, kodėl angelai yra su sparnais? Juk jie iš pradžių buvo tokie pat žmonės kaip ir mes, tik nutarę apsigyventi aukštikalnėse ir kurti skraidančiuosius miestus. – pasidomėjo Skrajojančios komandos nario raganius.

– Versijų yra įvairių, bet Sargybos vyriausieji aiškina, kad atsiskyre nuo visų žmonių jie, tiksliau – jų vadas, neapsakomai galingas magas, pradėjo genetikos eksperimentus. Po keliasdešimties ar kelių šimtų metų trukusių bandymų jo pavaldiniai virto angelų rase. Manoma, jog panašiai darė vadinamųjų vandenių bei demonų vadovai.

Rasminta klausėsi pokalbio ir stebėjo savo vyrą. Ji matė, kaip tiesiog akyse keičiasi Rapertas. Jis nepasidarė nei mažiau švelnus ar geras, bet jame kaupėsi galia, kokios anksčiau Rasminta neįsivaizdavo. Rapertas, prieš sunaikindamas angelą, sužadino užslopintas savo smegenų dalis ir kiek sumenkėjęs galimybes. Laisvasis raganius tikrai tapo daug stipresnis mentališkai ir fiziškai, kaip ir dera didžiajam raganiui. Rasminta niekada neatskleidė vyrui tikrųjų savo galių. Ragana lengvai galėjo tapti „didžiąja“, joje glūdėjo talentas ir galimybės, bet ji nenorėjo, kad jos kiek silpnesnis vyras, kuriam ji būtų viską paaukojusi, pasijustų nevisavertis. Rasminta pažinojo Rapertą, kuris siekdavo dominuoti bei visur būti lyde-

riu, todėl tikrai žinojo, kad jis nusimintų suvokęs, jog žmona yra stipresnė už jį. Todėl Rasminta pasirinko tiktai gydančiosios raganos kelią ir tapo viena iš dviejų stipriausių gydančiųjų raganų Paralelėje.

Vyrai kalbėjosi toliau. Rapertas išsiaiškino, kad Sargyba kviečia visus raganius ir burtininkus drauge su jiems ištikimais žmonėmis rinktis Saraso pilyje ir rengtis žygiui į angelų miestą. Sargybos vyriausieji, pasirodo, nedelsė ir ganėtinai tiksliai nustatė angelų miesto buvimo vietą. Tik kol kas buvo neaišku, ar tas miestas yra vienintelis, ir kiek tų angelų iš viso yra. Tikėtina, kad skaičiumi jie nusileido burtininkams ir raganiams, bet gerokai juos pranoko jėga. Juodųjų karių taip pat nebuvo itin daug, tačiau jie buvo stipresni už beveik visus kitus karius Paralelėje. Rapertui taip pat buvo pasiūlyta grįžti namo, surinkti savo ištikimus vyrus bei draugus ir vėl atvykti į Saraso pilį dalyvauti būsimame žygyje prieš angelus. Rapertas nesvarstydamas sutiko – šį kartą tam neprieštaravo ir Rasminta. Ji net sutiko įrengti ligoninę Tikrajame matmenyje laisvajam raganiui ištikimų žmonių kaime ir gydyti sužeistus vyro bendražygius. Rasminta suprato, kad koviniame žygyje ji tik trukdytų vyrui, o Rapertas yra pasiekęs tokį lygį, jog bet kurioje vietoje ir bet kada gali atidaryti vartus iš Paralelės į gimtąjį pasaulį ir grįžti pas ją.

Per kitas tris dienas, kol Rapertas galutinai atgavo jėgas ir pasirengė grįžti namo, jį aplankė baltųjų burtininkų bei Raganių ordino atstovai. Baltieji burtininkai padėjo už suteiktą galimybę išsigelbėti konklavos mūšyje, o raganiai pasveikino tapus didžiuoju. Abi konfliktuojančios pusės paprašė tapti tarpininku jų taikos derybose, kadangi tvirtai nutarė kovoti su bendru priešu. Rapertas sutiko ir pakvietė abiejų pusių atstovus atvykti į jo namus Tikrajame matmenyje po dešimties dienų. Raganių ordino atstovas ir baltieji burtininkai sutiko. Dar kelias dienas pasiilsėjęs, Rapertas kartu su žmona grįžo namo į Tikrąjį matmenį.

*Tikrasis matmuo, praėjus dviem savaitėms
po Raperto grįžimo namo.*

Raganių ordino ir baltųjų burtininkų derybos tarpininkaujant Rapertui vyko stebėtinai sklandžiai. Abi konfliktuojančios pusės buvo gerokai išgąsdintos angelų, užtat labai suinteresuotos sudaryti taiką. Nei Raganių ordino atstovas, nei baltųjų burtininkų atsiųstas asmuo neturėjo jokių reikalavimų ir su džiaugsmu sutiko sudaryti taiką, gerai suprasdami šiuo metu susidariusią padėtį. Įdomu tai, kad esanti padėtis labai panėšėjo į patą, kalbant šachmatininkų terminais, nes šiame konflikte nė viena pusė neturėjo jokio pranašumo. Visos derybos vyko ne ilgiau kaip valanda, paskui per kelias valandas buvo parengta ir tarpininko Raperto pasirašyta sutartis, patvirtinta vieno iš Sargybos vyresniųjų, kuriuo pasirodė esąs Tijus.

Dar po kelių dienų Raperto žmonių kaime pradėjo rinktis svečiai. Atvyko visi keturi raganiaus draugai, taip pat laisvieji raganiai: Albertas, Haroldas, Pajus ir Tolemonas su savo žmonėmis. Žinios iš Paralelės buvo nerimastingos. Maištai kilo beveik visose svarbesnėse valstybėse, kuriose valdė raganiai ar burtininkai. Dalis užpultųjų žuvo, daliai pavyko pasitraukti, o kai kuriems laiku į pagalbą atskubėjo sargybiniai bei kiti magiją valdantys asmenys. Patirti nuostoliai rodė, kad angelai laimi, nes per tą laiką žuvo beveik trisdešimt raganių bei burtininkų ir tik vienas angelas. Tik Gurijos valdovas užsispyręs laikėsi savo sosto, kovodamas su angelų remiamais ir kurstomais maištininkais, kurių gretose kovėsi keli šimtai juodųjų karių. Visi kiti raganiai ar burtininkai, valdę savas valstybėles, kartu su ištikimais žmonėmis nutarė traukti į Saraso pilį, kur turėjo prisijungti prie Sargybos buriamų pajėgų. Tačiau blogiausia, kad valstybėse, iš kurių išvykdavo valdovas, iš karto atsirasdavo naujas, atsidavęs angelams. Gyventojų nuotaika tokiose valstybėse keisdavosi raganių ir burtininkų nenaudai. Paprastai per savaitę, išvykus valdovui, tokios valstybėlės armija traukdavo į Surų karalystės rytinę provinciją, kurioje būrėsi di-

džiulė angelų vadovaujama armija. Kol kas ši kariuomenė dar tik formavosi, todėl sargybiniai, atsižvelgdami į dabartinį jos dydį ir dislokacijos vietą – beveik už tūkstančio kilometrų nuo Saraso pilies – labai nesijaudino. Jie, remdamiesi savo patirtimi, manė, kad tokios didelės armijos šuolio vartais neperkelsi, o maršas pėsčiomis užtruks ganėtinai ilgai. Sargybiniai ir jiems talkinantys raganiai bei burtininkai buvo tvirtai įsitikinę, kad sugebės blokuoti bet kokius angelų mėginimus atidaryti šuolio vartus Saraso pilies link. Rapertas nebuvo tuo tikras, tačiau savo abejonių labai garsiai nereiškė. Jis, nors ir ne taip kategoriškai, vis dėlto taip pat tikėjo Sargybos bei jiems talkinančių magiją valdančių asmenų galimybėmis.

Draugai surinko savo žmones, kurių susidarė truputį daugiau nei tūkstantis, ir susiruošė į Paralelę. Viename iš didžiausių Paralelės miestų – Kalitėje, kuri tik šiek tiek nusileido Orikliui gyventojų skaičiumi, bet buvo pagrindinis samdinių susibūrimo centras, draugų jau laukė pasirengusi šešių tūkstančių samdinių kariuomenė. Ją sudarė geriausi samdiniai, daugiausia sunkiosios kavalerijos bei dalies toliašaudžių lankininkų, ginkluotų didžiuliais lankais.

– Brutą pasiimsit kartu? – paklausė Rasminta priėjusi prie Raperto, stebėjusio po stovyklą zujančius žmones.

– Būtinai. Pirmiausia pas jį ir keliausim. Jis jau turėtų būti pasirengęs žygiui. Įsivaizduoji, Brutas jau valdo dviejų šimtų kvadratinių kilometrų teritoriją. Jo klauso septynios pagrindinės tų žemių gentys. Šaunuolis, o atsimeni, kokį mes jį sutikome 1902 metais?

– Atsimenu, – šyptelėjo Rasminta, – buvo mažas raganiukas, nesuvokiantis nei savo jėgų, nei prigimties. Jam pasisekė, kad tu jautei nostalgiją Baltijos jūrai net būdamas Paralelėje. Tiesa, visuomet norėjau tavęs paklausti: tai tavo nuopelnas, kad Bruto miestas pastatytas būtent toje vietoje, kurioje Tikrajame matmenyje yra Vilnius?

– Na, kaip čia pasakius. Aš jam tik patariau, kur, mano manymu, geriausia įkurti miestą, o jis sutiko, – atsakė raganius.

– Žinoma, tik patariau, – pasišaipė Rasminta. – Puikiai žinai, koks jam buvai ir esi autoritetas. Be tavęs Brutas nebūtų ne tik genties vadas, bet ir raganius. Tai tu jį atskleidei ir išmokei. Nors aš, tiesą sakant, nemanau, kad Brutas kada nors perkops vidutinį lygį. Tiek valdovas, tiek raganius jis visuomet bus vidutiniokas. Valdo du šimtus kvadratinų kilometrų teritoriją, o kiek gyventojų toje teritorijoje yra?

– Gerai jau, gerai, – šyptelėjo Rapertas, – gyventojų ten beveik dvidešimt tūkstančių, o jei klausai apie jo kariuomenės dydį, tai jis yra parengęs tris šimtus vyrų. Tai neblogi kariai, bet silpnesni nei Valijaus vyrai.

– Ne Valijaus, o tavo. Tu Valijui dar nepasakei, kad jis mūsų anūkas?

– Ne, meile mano. Žinau, kalbėjom apie tai kelis kartus. Žadėjau, bet dar negaliu. Tikrai pažadu, po šio žygio viską jam papasakosiu. Labai bijau, kad jis nenueitų savo tėvo keliu, – atsiduso Rapertas.

– Suprantu tave, bet mes turime atskleisti jam tiesą. Negalima visą laiką meluoti, nesvarbu, dėl ko mes tai darome, – švelniai prisiglausdama prie vyro prašneko Rasminta.

– Prisimink, sauluže, mūsų vaikus. Keturis turėjome ir nė vieno neišsaugojome. Gal tylėjimas yra vienintelė galimybė išsaugoti anūką.

Rasminta tylėjo. Ji prisiminė praėjusias dienas, kai buvo kupina meilės ir vilčių, tikėjo galimybe susilaukti daug vaikų, kurie užaugę būtų puikūs raganiai ar raganos. Tos viltys ne iš karto žlugo. Pirmasis sūnus, Valijaus tėvas, gimė 1716 metais. Jam gimus paaiškėjo, kad berniukas, nors Rasminta visą nėštumą praleido Paralelėje, yra tik paprastas žmogus, neturintis magijos sugebėjimų. Raganiai mylėjo savo sūnų ir nuoširdžiai juo rūpinosi. Motina jį gydydavo ir atjaunindavo, bet negalėjo išlaikyti prie savęs. Jų pirmagimis troško savarankiškumo, nuotykių ir žygdarbių. Kelis kartus jis vos nežuvo, nors buvo labai arti mirties. Ilgainiui nesendamas pats ir labai skaudžiai išgyvendamas savo žmonos ir vaikų senat-

vę bei mirtis, jis pareikalavo tėvų pasiaiškinimo. Sužinojęs tiesą, sūnus nesugebėjo įveikti savo nevisavertiškumo ir išsižadėjęs, kaip jis pasakė, prakeiktos raganos ir raganiaus, išėjo visiems laikams. Sūnus žuvo 1812-aisiais Borodino mūšyje, kovodamas prancūzų armijos gretose. Antrasis vaikas – duktė, gimė 1810 metais. Ji taip pat neturėjo magijos sugebėjimų. Būdama 25 metų amžiaus ištekėjo, išvažiavo su vyru į Ameriką ir ten mirė nuo gripo. Rasminta nespėjo jai padėti, kadangi tuo metu buvo Paralelėje ir apie dukters ligą sužinojo per vėlai. Kiti du raganiaus ir raganos vaikai gimė 1890 metais. Tai buvo dvynukai, taip pat neturėję jokių magiškųjų galių ir sužinoję tiesą apie tėvus, pabėgo iš namų, dalyvavo Antrajame pasauliniame kare ir abu žuvo Maskvos mūšyje, kariaudami vokiečių armijos gretose. Net prieš mirtį abu dvyniai atsisakė savo „išsigimėlių“ tėvų pagalbos ir mirė laikydamiesi už rankų. Valijus buvo Raperto ir Rasmintos pirmagimio nesantuokinis sūnus, gimęs 1802 metais. Rapertas jį susirado ir, nežinant Valijaus tėvui, slapčia užaugino. Nenorėdami, kad Valijus kankintųsi dėl artimųjų netekčių, jis 1836 metais buvo apgyvendintas gūdžiausiame Lietuvos miške esančiame kaimelyje. Rasminta slapta nuo Sargybos atjaunindavo visus kaimelio gyventojus, kurių iš pradžių buvo dešimt, o dabar jau bemaž 600.

Vaikai buvo ne tik Raperto ir Rasmintos, o bendra visų magiją valdančiųjų problema. Labai, tiesiog išskirtinai retai raganų ar burtininkų poroms gimdavo vaikas, turintis talentą valdyti magiją. Įprastai būsimieji raganiai ar burtininkai kildavo iš paprastų Paralelės žmonių šeimų. Rapertas ir Rasminta buvo išimtiniai atvejai, kadangi abu gimė Tikrajame matmenyje gyvenančių žmonių šeimose, tačiau ankstyvoje vaikystėje pateko į Paralelę, kur atsiskleidė jų talentas magijai. Tokie asmenys, tinkamai mokomi, visuomet pasižymėdavo didesnėmis galiomis nei gimusieji Paralelėje. Žinodami savo išskirtinumą, abu tikėjosi, kad jų turima galia persiduos ir vaikams. Tuo labiau kad tokią viltį kurstė Raperto mokytojas, kuris tuo

metu dar nebuvo nusprendęs pasitraukti iš gyvenimo ir gar-
sėjo kaip puikus orakulas. Būtent Raperto mokytojas išpra-
našavo šiai raganių porai, kad jų sūnus bus stipresnis savo
galia už bet kurį magiją valdantį Paralelėje bei atliks didžius
žygdarbius, kuriuos su pagarba minės visos ateities kartos.
Dabar Rasminta jau nebeturėjo vilčių, kad išsipildys orakulo
pranašystė. Ji niekada nepasitikėjo pranašautojais. Raperto
mokytojas buvo vienintelis, kurio pranašyste ragana patikėjo
ir, kaip ji dabar buvo įsitikinusi, tai darė be reikalo.

Taip bemažtydama Rasminta pamatė ateinantį Valijų. Tai
buvo aukštas, daugiau nei dviejų metrų ūgio, galingo stoto,
placių pečių, juodaplaukis vyras skaisčiai žydromis akimis, at-
rodantis ne vyresnis kaip trisdešimties metų. Valijus neseniai
buvo atjaunintas ir dabar akivaizdžiai džiaugėsi sugrįžusiomis
jėgomis.

– Sveikas, grafe Rapertai. Grafiene, – mandagiai linktelė-
jo Valijus Rasmintai. Šie titulai nebuvo tuščiažodžiavimas, nes
laisvasis raganius kurį laiką tarnavo Prancūzijos karaliaus
dvare ir iš karaliaus rankų buvo gavęs grafo titulą. Valijus bu-
vo auklėtas tais laikais, kai titulai dar buvo svarbūs, todėl vi-
suomet pagarbiai pabrėždavo Raperto kilnę.

– Labas, Valijau. Kaip sekėsi Kalitėje? Viską sutvarkei?

– Taip, grafe. Kariuomenė laukia. Albertas gerai padirbė-
jo ir dabar visi samdiniai Jums demonstruoja pavydėtiną iš-
tikimybę. Tiesa sakant, viskas išėjo net geriau nei tikėjomės.
Kalitėje sutikome sargybinių, vardu Tijus. Jis pasakė esąs ge-
ras Jūsų draugas ir pasiūlė padėti. Sargybinis pasirodė kur
kas stipresnis už Albertą, o jo pagalba – tiesiog neįkainojama.
Dabar visi samdiniai ne tik ištikimi Jums, bet ir turi puikų
mentalinį skydą nuo kitų magiją valdančiųjų įtakos, – pa-
sakojo Valijus.

– Vis tiek reikėtų ką nors palikti saugoti samdinių, – svars-
tė Rapertas. – Ar Albertas pasiliko Kalitėje?

– Albertas sugrįžo, bet Kalitėje pasiliko Tijus. Jo priežiū-
ra bus veiksmingesnė, – nusišypsojo Valijus.

– Tai Tijus jungsis prie mūsų? – pradžiugo raganius.

– Kaip galima spręsti iš jo darbų – taip. Turiu pasakyti, kad tai labai rimta paspirtis šiame žygyje. Be to, grafe, norėjau, paklausti, ar kartu imsite Brutą?

– Taip. Jis ir jo vyrai bus nebloga pagalba mūsų pajėgoms. Eik, rikiuok žmones, Valijau, pradėsim kėlimąsi į Bruto pilį, – nurodė Rapertas.

Raganius, žvelgdamas pavymui nueinančiam anūkui, mintyse skaičiavo į žygį susirengusios kariuomenės dydį. Iš viso Saraso pilies link turėjo patraukti 2000 toliašaudžių rinktinių lankininkų, 4000 samdinių, priklausančių sunkiajai kavalerijai, ir 1342 elitiniai raganių apmokyti pėstininkai. Žmonėms vadovauti ir magijos atsargas užtikrinti turėjo vienas didysis raganius, du nedaug jam jėga nusileidžiantys ir magiją valdantys asmenys – Albertas ir Tijus, ir keturi kiek silpnesni raganiai, iš kurių pats silpniausias buvo Brutus. Magiją valdantys asmenys, tiek burtininkai, tiek raganiai, skirstėsi tik į dvi kategorijas: didžiuosius ir visus kitus. Didžiųjų, įskaitant net tokį aukštą galių lygį pasiekusius sargybinius, tebuvo dvylika asmenų. Likusieji magiją valdantieji, daugiau nei pusantro tūkstančio žmonių, sudarė „kitų“ raganų, raganių ar burtininkų bei burtininkų kategoriją. Ji nebuvo vienalytė. Buvo asmenų savo galiomis menkai tenusileidžiančių didiesiems, tačiau buvo ir tokių, kurie pasižymėjo ganėtinai menkais magijos sugebėjimais. Kai kurie kaimuose gyvenantys burtininkėliai turėdavo naudotis mantromis ar įvairiausiais užkeikimais vien tam, kad pasiektų susikaupimo būseną, tinkamą magiškiems veiksams. Patys silpniausi taip ir neperprasdavo magijos prigimties ir tiesiog stengėsi išmukti kaip galima daugiau užkeikimų, kurie padėdavo atlikti vieną ar kitą žmonių akims neįprastą veiksą. Vidutinio stiprumo galią valdantys asmenys nebenaudojo užkeikimų ar mantrų ir galėdavo be pašalinės pagalbos pasiekti būseną, leidžiančią valdyti savo bei aplinkos energiją. Stipresniems raganiams ar burtininkams prieš atliekant bet koki magišką veiksą nereikėjo net labai

susikaupti. Didieji raganiai ir burtininkai nuo kitų skyrėsi taip, kaip skiriasi delfinai nuo gerai plaukiančių žmonių. Net labai geras plaukikas nesupras vandens stichijos ir jos nevaldys taip, kaip tai daro delfinai. Todėl didieji suprasdavo pačius magijos principus, valdydavo jos ištakas ir dažnai galėdavo improvizuoti bei laužyti nusistovėjusias taisykles, kurioms pakluso visi kiti. Taip mąstydamas Rapertas patraukė besirikiuojančių vyrų link.

Kalitėjos miesto apylinkės po savaitės.

Žygis prasidėjo ne itin sėkmingai. Būdamas Kalitėjoje, Raper-tas gavo pranešimą iš Sargybos, kad angelai perima visų erdvės šuolio vartų, atidarytų ilgiau nei penkiolikai minučių, kontrolę, ir nukreipia jais keliaujančiuosius į pražūtį. Sargybiniai tai sužinojo bandydami ištirti, kodėl keli baltiesiems burtininkams ištikimi Surų karalystės baronai kartu su savo kariaunomis staiga atsidūrė ne Saraso pilies apylinkėse, o vandenyno dugne. Tada ir paaiškėjo, kad, nustatydami tikslias atidarytų erdvės šuolio vartų koordinatas ir perimdami jų kontrolę, angelai užtrunka penkiolika minučių, o valdančiųjų magiją mėginimas susigražinti vartų valdymą niekada nebūna sėkmingas.

Po trumpo pasitarimo draugai nutarė keliauti iki Saraso pilies pėsčiomis. Kalitėją ir pagrindinę Sargybos pilį teskyrė trys šimtai kilometrų, todėl raganiai pagrįstai tikėjosi atvykti į Saraso apylinkes per savaitę. Tuo kelionės netikėtumai dar nesibaigė. Kariuomenei tebesant stovykloje prie Kalitėjos, šiame mieste įsiplieskė didžiulis angelų sukurstytas maištas prieš magistratą valdančius tris laisvuosius burtininkus ir jiems ištikimus valdininkus bei karius. Sukilo beveik visa miesto sargyba, kuri, palaikoma gyventojų, šturmu užėmė magistrato pastatą. Vienas Kalitėją valdęs burtininkas žuvo, kiti du, lydimi penkių šimtų jiems likusių ištikimų alebardininkų, pabėgo ir prisijungė prie Raperto karių. Raganius nusprendė il-

giau nebelaukti ir nedelsiant pradėti žygi. Kitą rytą patekėjusi saulė aptiko Rapertą ir jo draugus, lydimus surinktos kariuomenės, žygiuojančius už dvidešimties kilometrų nuo Kalitėjos miesto.

Pirmosiomis dienomis atrodė, kad, nepaisant įvairių netikėtumų, žygiuoti sekasi neblogai. Maištininkai nepersekiojo taip skubotai išvykusių raganių, o jokios kitos jėgos, galinčios pakenkti žygiuojantiems, apylinkėse nebuvo. Bent jau taip manė Rapertas, kuris buvo pasiuntęs į žvalgybą Albertą ir iš jo negavo nerimą keliančių ženklų. Albertas buvo ganėtinai patyręs sielos keliautojas. Jam nebuvo sunku Kalitėjos miesto apylinkes apskrieti nefiziniam lygmenyje ir iširti jose susiklosčiusią padėtį. Albertas nepastebėjo nieko, kas galėjo kelti pavojų Raperto kariuomenei ir apie tai pranešė didžiajam raganiui. Todėl draugai labai nustebė, kai kitą dieną tik išengę į didžiulį slėnį, esantį už 70 kilometrų nuo Kalitėjos, susidūrė su kariuomene, bent tris kartus didesne už jų pačių, lydimą tūkstančio juodųjų karių ir vadovaujamą trijų labai įspūdingai atrodančių angelų.

– Albertai, tu patikrinai šitą slėnį? – paklausė Rapertas draugo.

– Taip, ir nieko jame nemačiau. Nebuvo net užuominos į paslėptus karius. Užtikrinu, kad jų ten tikrai nebuvo. Nebent angelai sugebėjo mane kaip nors mentališkai paveikti, o aš to nepajutau, – svarstė susikrimitęs Albertas.

– Ne. Taveš niekas mentališkai nepaveikė, – nuramino jį didysis raganius. – Tavo auroje nėra jokio likusio mentalinės prievartos pėdsako. Šios kariuomenės tau bežvalgant slėnį dar nebuvo. Gerai, vyrai, ruošiamės mūšiu pagal tokį planą: Albertas ir Tijus saugos karius nuo fizinio angelų poveikio, Pajus, Haroldas ir Tolemonas gins kariuomenę nuo mentalinės prievartos, Brutus su Valijumi vadovaus pėstininkams, o abu Kalitėjos burtininkai su savo alebardininkais liks rezerve, – skirstė užduotis Rapertas. Jis nusprendė pats mentaliniu būdu vadovauti visai savo armijai.

Pirmieji kautynes pradėjo angelai. Jie dar nepasirengusios raganių kariuomenės link pasiuntė visą savo kavaleriją, kuri viena buvo gerokai didesnė už visą Raperto armiją. Rapertas reagavo iš karto. Raganius pasiuntė į priekį lankininkus ir uždegė žemę priešais puolančią prieš kavaleriją ir tarp jų eilių. Ugnis gerokai sutrikdė puolančiųjų žirgus ir pristabdė puolimą. Angelai net nepagalvojo, kad siųsti mentalinius padrašinimus reikia ne tik patiems raiteliams, bet ir jų žirgams. Kiek sutrikę nuo tokios netikėtos įvykių eigos, jie ne iš karto susiprato gesinti įsisiautėjusią ugnį, užtvėrusią kelią puolančiajai kavalerijai. Per tą laiką, kurį Rapertas laimėjo savo neįprastu poelgiu kautynių lauke, draugų kariai suspėjo išsiriukuoti. Lankininkai užėmė priešakines pozicijas, už jų puolimui pleišto forma stoji raitininkai, o toliau rikiavosi pėstininkai bei rezervo kariai. Tik išsiriukavę lankininkai pradėjo šaudyti į susispietusias prieš kavalerijos eiles. Raganiai pasamdė geriausius Paralelės šaulius, kurie galėdavo paleisti strėlę kas dvi tris sekundes penkių šimtų metrų atstumu beveik neprašaudami pro šalį. Išsikvėpusi, kiek praradusi kovingumą ir netekusi poros šimtų vyrų angelams pavaldi kavalerija neįgyjomis eilėmis vėl pasileido nedidukės raganių armijos link ir jau netrukus atsitrenkė į ištisą strėlių sieną. Angelai nebuvo geri strategai. Jie pasikliovė savo armijos gausa ir tiesiog ginė raitininkus į priekį, nepaisydami jokių nuostolių. Raperto lankininkų strėlės šienavo puolančiuosius, lengvai pramušdamos raitininkų šarvus. Nušuoliavę tik penktadalį iš armijas skiriančių penkių šimtų metrų, puolančioji kavalerija jau buvo netekusi beveik tūkstančio žmonių ir tik tada angelai nusprendė padalyti savo jėgas. Vienas iš angelų savo kavaleristus toliau skatino pulti, pagrįstai manydamas, kad tiems tereikia nusigauti iki lankininkų gretų ir tuomet situacija iš esmės pasikeis. Antrasis iš sparnuotųjų trijulės nukreipė savo jėgas puolamųjų raitininkų apsaugai, kur sutiko labai rimtą didžiojo raganiaus pasipriešinimą. Trečiasis angelas nusprendė tiesiogiai kenkti draugų kariuomenei. Jis iš gretimuose lau-

kuose gulinčių akmenų, medžio gabalų ir visokių šiukšlių suformavo didžiulį debesį, kuri, atvaręs iki raganių karių, paleido tiesiai lankininkams ant galvų. Šis manevras galėjo nulėmti mūšio baigtį, jei savo karių nuo tokios stichijos nebūtų saugoję Tijus ir Albertas. Bendromis jėgomis jie nukreipė angelo suformuoto debesies turinį ant miško, esančio už šimto metrų nuo paskutinių Raperto karių eilių. Trečiasis angelas, nepaisydamas nesėkmės, nenusileido. Jis mūšio metu mėgino išsikviesti krušą ir stiprų lietų, uždegti žemę raganių kariams po kojomis ar atverti po jais smegduobes. Kiekvieną jo bandymą Tajus ir Albertas paversdavo niekais. Jie nukreipdavo krušą ir lietų į šoną, gesindavo ugnį, neleisdavo atsiverti smegduobėms. Tijus ir Albertas kovojo ties savo galimybių riba. Du rinktiniai, kupini jėgų, magiją valdantys asmenys tegalėjo ginti savo karius nuo nuolatinių angelo puolimų, net neturėdami kada pagalvoti apie atsakomąjį puolimą.

Priešo kavalerija priartėjo dar per du šimtus metrų ir buvo nušuoliavusi daugiau nei pusę kelio iki Raperto lankininkų, kurie su nemažėjančiu taiklumu šlavė jų link skubančius raitininkus. Antrasis angelas niekaip negalėjo įveikti Raperto gynybos. Jis buvo stipresnis, bet didysis raganius pasirodė esąs kur kas labiau patyręs valdyti telekinezę, todėl lankininkų siunčiamos strėlės lėkė taip pat tiksliai kaip ir mūšio pradžioje. Matydamas, kad puolimas gali baigtis labai liūdnai, pirmasis iš sparnuotųjų nusprendė neberaginti savo kavaleristų, o visas pastangas skirti tam, kad paveiktų raganių kariuomenę mentališkai. Angelas tikėjosi jei ne sukelti maištą Raperto karių gretose, tai bent priversti juos bėgti iš mūšio lauko. Šiai jo vilčiai neteko išsipildyti. Tik pajutę angelo mėginimus pralaužti mentalinius blokus, suteiktus samdiniams dar Kalitėje, į kovą stojo Pajus, Haroldas ir Tolemonas. Visi trys raganiai, veikdami bendrai, sugebėjo atmušti visus angelo bandymus panaudoti mentalinę prievartą prieš Raperto kariuomenę. Per tą laiką praradusi kovingumą bei netekusi pusės žmonių, priešų kavalerija prašuoliavo dar šimtą metrų. Ra-

pertas nusprendė panaudoti likusias savo pajėgas. Jis įsakė lankininkams kiek pasitraukti, o raitiems samdiniams pulti angelų kavaleriją. Įsakymas buvo duotas laiku ir raganių raiteliai, tiksliai atlikę manevrus, užgriuvo beveik pakrikusią priešų raitiją kaip erelis balandžių pulką. Lankininkai, praleidę raituosius samdinius, vėl suglaudė gretas ir toliau šimtais siuntė savo mirtį nešančias strėles. Pirmasis angelas vėl pavėlavo. Apsidžiaugęs, kad Rapertas silpniau priešinasi ir leidžia jam nukreipti lankininkų strėles į šoną, sparnuotasis ne iš karto pastebėjo naują grėsmę puolamosioms pajėgoms. Tik tada, kai raiti Raperto samdiniai tvarkinga rikiuote tiesiog perskrodė angelų kavalerijos eiles per pusę ir privertė jas paniškai bėgti, jis nustojo trukdyti didžiojo raganiaus lankininkams. Raiti samdiniai nesustojo sumušę angelų kavaleristų. Jie tokia pačia pleišto pavidalo rikiuote šuoliavo pagrindinių priešų pajėgų link, prieš save varydami bėgančiuosius. Pirmasis angelas ėmėsi naujos taktikos. Jis negalėjo panaudoti lankininkų taip, kaip tai padarė Rapertas, nes bėgantys kavaleristai buvo puikus gyvasis skydas raitiesiems samdiniams, todėl į mūsų stoji ietininkų falanga. Dešimt tūkstančių ietininkų, išsirikiavę dvidešimčia eilių ir atstatę savo ilgąsias ietis, pastojo kelią raitiems samdiniams. Tokia falanga galėjo sustabdyti bet kokį kavalerijos puolimą taip, kaip uola sustabdo išibėgėjusią jūros bangą. Raitelių mėginimai pralaužti tokią gynybą dažniausiai baigdavosi nesėkme, nes žirgai niekuomet nešokdavo krūtinėmis ant ištiestų smaigų, o stodavo piestu, ir nejudėdavo į priekį. Rapertas bematant sugalvojo, kaip tokią padėtį pakeisti. Jis pradėjo mentališkai veikti ne savo raitelius, o jų žirgus, priversdamas šiuos išdidžius gyvūnus nematyti atstatytų iečių. Didžiojo raganiaus samdiniai rėžėsi į jų puolimo laukiančią falangą. Pirmosios dešimtys šuoliuojančių žirgų ir jų raitelių buvo perverti aštrių iečių, bet netrukus paaiškėjo pleišto pavidalo rikiuotės pranašumas. Taip raiteliai tapo pranašesni santykinai nedideliame plote ir iš lėto, bet užtikrintai perskrodė visas ietininkų eiles, suardydami fa-

langos rikiuotę. Tik suirus falangai, prasidėjo atskirų prieš pėstininkų grupių naikinimas.

Rapertas nespėjo patikėti pergale, kai pastebėjo iš flango išnyrančią antrą angelų pėstininkų dalį, ginkluotą ilgais kardais ir prisidengusią didžiuliais skydais. Šį kartą tarp beveik penkių tūkstančių vyrų buvo matyti ir penki šimtai juodųjų karių. Didysis raganius pasitikti priešų pasiuntė savo elitinius pėstininkus. Lankininkų rikiuotei Rapertas liepė apsisukti ir pradėti apšaudyti naujai puolančiuosius, leidžiant vieną strėlę į viršų, o kitą – palei žemę. Šio manevro tikslas buvo priversti pėstininkus pakelti skydus ir užsidengti nuo iš viršaus lekiančių strėlių bei palikti neapsaugotą pilvą ir krūtinę. Didysis raganius, naudodamasis pirmojo angelo užimtumu darant tvarką savo bėgančių karių gretose, išsikvietė žaibą, kurio ne mažiau kaip dvidešimt išlydžių pataikė tiesiai į puolančiųjų vidurį. Taip iki susiremiant abiejų priešininkų pėstininkams, kartais ir skydais ginkluotų angelų karių rikiuotė prarado beveik du tūkstančius savo vyrų bei didelę dalį kovingumo.

Nė vienas iš trijų angelų negalėjo padėti savo puolantiems kariams. Pirmasis iš trijulės suprato, kad net tada, kai jis įves tvarką savo armijoje ir galės vėl ją pasiųsti į mūšį, ji patirs tokių didelių nuostolių, kurie nebeleis tikėtis laimingos mūšio baigties. Pirmasis angelas nusprendė viską nulemti dvikovoje su didžiuoju raganiumi ir nusiuntė Rapertui pasiūlymą susikauti vienas prieš vieną. Laisvasis raganius sutiko, bet mūšio nenutraukė. Kol vyko dvikova, draugų raitieji samdiniai sėkmingai naikino priešų kavalerijos ir ietininkų likučius bei kovėsi su paskutiniu juodųjų karių rezervu. Raperto elitiniai pėstininkai pasirodė pranašesni už juos puolusius kardininkus ir padėdami lankininkų pradėjo stumti puolančiuosius atgal, o galiausiai ir privertė juos bėgti. Žinoma, pėstininkams labai padėjo abu Kalitėjos burtininkai, nusprendę įsijungti į kovą. Jie meistriškai siuntė energetinius išlydžius tiesiai į priešų kardininkų rikiuotės centrą, taip sutrikdydami tvarką šių karių gretose.

Raperto ir pirmojo angelo dvikovos pradžioje buvo apsieikšta energetiniais smūgiais, kurie nepadarė abiem jokios žalos. Raganius buvo gerokai galingesnis nei ankstesnės savo kovos su angelais metu, o ir dabar su juo kovojantis angelas buvo mažiau patyręs už prieš tai buvusį Raperto priešininką. Kita vertus, angelas savo valdoma galia smarkiai lenkė didįjį raganių ir jei kovos baigtis priklausytų nuo to, kas iš priešininkų stipresnis – Rapertui tektų greitai pripažinti priešininko pranašumą. Dabar dvikova panėšėjo į sunkiasvorio galiūno ir labai vikraus, bet silpnos kovotojo grumtynes. Angelas pirmas nusprendė stoti į artimą kovą. Sparnuotasis niekaip negalėjo suvokti, kaip tas raganiūkštis taip sėkmingai išvengia ir nukreipia visus, jį tiesiog paskrudinti turinčius, energijos išlydžius. Atsakomieji Raperto smūgiai angelui nedarė jokios žalos, nes buvo paprasčiausiai per silpni tam, kad pramuštų sparnuotojo susikurtą skydą. Priešininkai stojo į kovą ginkluoti skirtingais ginklais. Angelas susikūrė du energetinius kardus, kuriais nuolat cirkuliavo didžiulės koncentracijos energija, sudaranti uždara ratą ir įgaunanti fizinio kūno savybes. Tokiu pat principu buvo sukurtas angelą gaubiantis šarvas, gebantis atlaikyti smūgį bet kokių fiziniu ar energetiniu ginklu. Rapertas negalėjo susikurti tokios galingos apsaugos. Jis buvo ginkluotas dviašmeniu geriausio plieno kardų, sustiprintu jame cirkuliuojančia paties raganiaus energija ir nedideliu energetiniu skydu, sukurtu taip pat, kaip sparnuotojo skydas. Vis dėlto Rapertas tikėjosi nugalėti. Jis iš karto atkreipė dėmesį į priešininko klaidą susikuriant apsaugą. Angelo skydas apėmė ne visą jo kūną ir visiškai neapsaugojo plačių sparnuotojo sparnų galų, kurie net suglausti už nugaros išsikišo už raganiaus priešų galvos. Artima kova vyko daugiau nei dešimt minučių. Dvikovininkai beprotiškai greitais, žmogaus akiai nepastebimais, smūgiais bandė pramušti vienas kito gynybą. Priešininkai šokinėjo, kildavo į orą, versdavosi kūliais, smūgiuodavo iš neįtikėtinų padėčių, tačiau nė vienas negalėjo įgyti lemtingos persvaros. Rapertas visai mėgino nurėžti nesau-

gomas angelo sparnų dalis, o sparnuotasis stengėsi savo smūgiais apeiti raganiaus skydą ir pasiekti jo krūtinę. Pagaliau didysis raganius ryžosi dideliai rizikai. Jis, atmušęs angelo tiesius smūgius abiem kardais iš karto, paleido savo priešui į akis energetinį skydą, o pats šoktelėjęs kirto per neapsaugotus priešinininko sparnų galiukus. Angelas sureagavo būtent taip, kaip tikėjosi Rapertas. Jis užsidengė abiem kardais galvą ir praleido lemiamą raganiaus smūgį. Pasigirdo širdį veriantis angelo šūksnis, panašus į erelio priešmirtinį klyksmą. Nukirsti Raperto priešinininko sparnų galai bejėgiškai nuslinko ant žemės. Angelas, barstydamas plunksnas bei plūsdamas krauju, traukėsi. Jo jėgos seko ir netrukus sparnuotasis prarado susikurtą skydą bei kardus. Raganius, netikėdamas savo akimis, stebėjo priešinininko kančias. Pasirodo, angelų sparnuose buvo išdėstyti nerviniai mazgai bei svarbios arterijos ir jų sužalojimas sparnuotajam teikė didžiulį skausmą, nors tiesioginio pavojaus gyvybei nekėlė. Likę du angelai metė mūšio lauką ir puolė gentainiui į pagalbą. Rapertas leido pasitraukti sužeistajam ir nepersekiojo jo. Netekę angelų vadovavimo, priešų kariai pakriko ir leidosi paniškai bėgti. Bėgimo verpetas įsuko net labiausiai disciplinuosius juodai apsišarvavusius elitinius angelų kovotojus. Didysis raganius šypsodamasis apžvelgė mūšio lauką, kuriame buvo pasiekta tokia šauni pergalė.

Rapertas šypsojosi neilgai, nes tik žvilgtelėjęs atgal supra-to, kad pergalė dar toli gražu nepasiekta, o atvirksčiai – galima ir pralaimėti. Raganiaus karių užnugaryje, už trijų šimtų metrų nuo jų, atsivėrė keli didžiuliai šuolio vartai, pro kuriuos plūdo dviejų angelų ir šimto juodašarvių karių vedama, sparnuočiams ištikima, Kalitėjos miesto kariuomenė. Net nesustoję naujai atvykę kariai – daugiausia alebardininkai ir kavaleristai – puolė Raperto išsisklaidžiusią armiją. Šį kartą angelai atsivedė beveik 15 000 puikiai parengtų karių. Maža to, Rapertas grįžtelėjęs pastebėjo, kad dar keli vartai veriasi už buvusių, dabar bėgančios sparnuotųjų kariuomenės, pozicijų. Per šiuos vartus darnia greta pasirodė Surų karalystės elitiniai

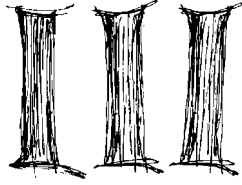
pėstininkai, kurie tik perėję vartus, rikiavosi puolimui. Naujai pasirodę angelai buvo labiau patyrę nei anksčiau kovoję gentainiai, todėl nieko nelaukdami puolė Raperto karius. Didžiojo raganiaus draugams teko skubiai ginti nuo sparnuotųjų savo išsisklaidžiusią armiją ir formuoti energetines atakas atremiančius skydus. Rapertas įsakė visiems kariams nutraukti kautynes ir grįžti į pradines pozicijas, tačiau suprato, kad laiko įvykdyti įsakymą kariai neturės ir jiems teks kautis atskiomis grupėmis. Šiuo kritiniu momentu į mūšį stojo Kalitėjos burtininkai su sau ištikimais, iki tol rezerve buvusiais, kariais. Jie gyva siena užtvėrė kelią puolančiai kariuomenei. Abu burtininkai kovėsi su pasmerktųjų mirti užsispyrimu. Jie sėkmingai gynė savo karius nuo angelų puolimo ir su ne mažesniu pasisekimu stabdė sparnuočiams ištikimą armiją. Kalitėjos burtininkams sekėsi viskas – uždegti žemę puolantiesiems po kojomis, atverti prieš priešų kavaleriją smegduobes, nuversti medžius angelams ištikimiams pėstininkams ant galvų. Abu jie kovojo su tokiu užsidegimu, kad kurį laiką net buvo susilyginę galiomis su juos puolusiais sparnuotaisiais. Taip kovojo ne tik Kalitėjos burtininkai. Visi su jais atvykusieji kariai sudarė nepraeinamą užtvarą puolantiesiems. Daugiau nei pusę valandos šie vyrai atlaikė visus priešų bandymus prasiiveržti ir, į kovą įsitraukus didžiajam raganiui, sugebėjo sėkmingai pasitraukti į pradines visos Raperto kariuomenės pozicijas. Gyvi liko ne visi burtininkų pusėje kovoję alebardininkai. Daugiau nei keturi šimtai vyrų padėjo savo galvas atlikdami šį nepamirštamą narsos stebuklą. Abu Kalitėjos burtininkai buvo sunkiai sužeisti ir išsekę, bet liko gyvi.

Mūšio lauke per šį Kalitėjos miesto didvyrių padovanotą Rapertui pusvalandį įvyko didelių pasikeitimų. Visa raganiaus kariuomenė susirinko į pradinę poziciją ir suformavo kelis gynybos ratus. Pirmoje eilėje, nulipę nuo arklių, sustojo likę gyvi raiti samdiniai, už jų rikiavosi elitiniai draugų pėstininkai ir pačiame centre, kiek ant kalvos, susibūrė toliašaudžiai lankininkai. Gynybos širdį sudarė septyni jau sunkios kovos ganė-

tinai išvarginti raganiai. Šią nedidelę kariuomenę apsupo šešių angelų vadovaujamos pajėgos, kurias sudarė trisdešimt tūkstančių gerai ginkluotų vyrų, tarp kurių buvo pusanatro tūkstančio nepalaužiamų juodašarvių karių. Septintas Raperto sužeistas sparnuotasis gentainių buvo sėkmingai išsiųstas namo, o išsisklaidžiusią ir bėgančią pirmąją armiją per šį laiką angelai sugražino į mūšio lauką.

Šį kartą priešai neskubėjo. Jiems didžiulį įspūdį padarė gentainio pralaimėjimas dvikovoje bei Kalitėjos burtininkų pasipriešinimas. Angelai pajuto pagarbą prieš juos stovintiems raganiams ir, net turėdami daugkartinę karių skaičiaus persvarą, nebebuvo tokie pasitikintys savo jėgomis. Rapertas apžvelgęs mūšio lauką suprato, kad vilčių laimėti beveik nėra. Vienintelė galimybė išgyventi buvo pasitraukimas, kuriam, atrodo, angelai nesiruošė trukdyti. Didysis raganius kurį laiką dar svarstė, kaip per atidarytus vartus išvesti dar likusius penkis tūkstančius vyrų, vartų kontrolės nespėjus perimti sparnuotiesiems. Ir staiga jam dingtelėjo mintis, jog draugai taip pat gali atidaryti savus šuolio vartus ir pro juos išvesti dalį karių.

Vienas po kito, drausmingai, glaudžiomis eilėmis ginkluoti vyrai žengė pro šešerius atvertus erdvės šuolio vartus. Angelai ir jiems pavaldi kariuomenė grėsmingai tylėdami stebėjo Raperto armijos atsitraukimą, bet nebandė nei kliudyti, nei persekioti atsitraukiančiųjų. Abi kovojančios pusės galėjo švęsti pergale, bet tiek angelai, tiek raganiai suprato, kad šis mūšis tikrai nėra paskutinis jų prasidedančioje kovoje.

D A L I S

Užduotis

*Saraso pilies apylinkės, praėjus trisdešimt
dviem dienoms po mūšio prie Kalitėjos.*

Sumušta baltųjų burtininkų kariuomenė sunkiai slinko pilies link. Kariams vadovavęs vienas iš stipriausių ir labiausiai patyrusių burtininkų, vardu Tauragas, lėtai jodamas apgailėtinių kadaisė didingos armijos likučių priešakyje, apmąstė savo padarytas klaidas. Jis iki šiol negalėjo patikėti, kad taip ranka pasiekama šlovinga pergalė virto visišku sutriuškinimu. Iš pradžių atrodė viskas tiesiog puiku. Prieš dešimt dienų žvalgai pranešė apie santykinai nedidelės, maždaug dešimties tūkstančių pėstininkų, priešo kariuomenės, vadovaujamos vienintelio angelo, atsiradimą Saraso pilies apylinkėse. Valdantieji magiją sušaukė skubų pasitarimą, kuriame buvo nutarta sunaikinti įsibrovėlius. Niekas net nemėgino svarstyti, kaip į Saraso apylinkes pateko tokia angelams pavaldi armija. Visiems atrodė savaime suprantama, kad jie atvyko slapčia miškais, nes niekas nesuabejojo Sargybos sukurta apsauga, neleidžiančia priešams atverti šuolio vartų pilies apylinkėse. Apsauga iš tiesų pasirodė efektyvi, tačiau gerokai mažesniu atstumu nuo Saraso, nei buvo galvota anksčiau. Ši nedidelė klaida kainavo baltiesiems burtininkams labai brangiai. Mūšio lauke liko kiek daugiau nei penkiasdešimt du tūkstančiai nukautų ar sužeistų jiems ištikimų karių, septyniolika nužudytų burtininkų bei vienas iš į pagalbą atskubėjusių Skrajojančios komandos narių. Jei ne dešimt šių skrajojančių sargybinių, pasirodžiusių pačiu laiku, baltieji burtininkai ir jų kariai būtų žuvę visi iki vieno. „Tiesą sakant, mes patys kalti,“ – mąstė Tauragas. – „Kam reikėjo veržtis į tas beprotiškas kau-

tynes. Bet ne, sumanėm pasirodyti geriausi ir nušluostyti nosį Raganių ordinui ar tai pasipūtusiai laisvųjų raganių grupei, vadovaujamai naujai iškepto didžiojo raganiaus. Turėjom pačią stipriausią kariuomenę Sarase – beveik aštuoniasdešimt tūkstančių gerai ginkluotų karių. Daugiau nei šimtas baltųjų burtininkų mano vadovaujami išvyko kartu į žygį. O dabar? Raganių ordinas mus tiesiog išjuoks. Jėgų jie dabar turės gerokai daugiau. Du šimtai penkiasdešimt Raganių ordino narių prieš beveik du šimtus mūsų karių. Stebiuosi, kaip iki šiol netirpsta priešiškas tarp šių dviejų grupių. Net angelų grėsmė, privertusi suvienyti jėgas, neatnešė tarpusavio pagarbos ir pasitikėjimo. Jei ne šimtinė laisvųjų ir sargybiniai, tikrai tarpusavyje susipeštumėm.“

Baltieji burtininkai tik po ilgų ginčų išsikovojo teisę vieni pulti pasirodžiusias priešų pajėgas. Niekas nepranašavo pralaimėjimo. Taurago vadovaujama armija vien savo skaičiumi dešimt kartų viršijo įsibrovėlius, o šimtas burtininkų buvo ke- liolika kartų stipresni nei vienas angelas. Mūsų prasidėjo pergalingai. Burtininkai tiesiog sukaustė angelą ir mėgino pralaužti sparnuotiesiems ištikimų karių mentalinį bloką, o jų armija veržliai puolė priešų gretas. Nenorėdamas rizikuoti Tauragas paliko dešimt tūkstančių raitininkų rezerve, kitą kariuomenės dalį pasiuntė į puolimą. Nepaisant atakuojančiųjų veržlumo ir skaitlingumo, įsibrovėliai laikėsi tvirtai. Prarasdami šimtus ar net tūkstančius karių, jie vieną po kitos atmušė kelias Taurago armijos atakas. Angelas taip pat pasirodė kur kas stipresnis nei galvojo baltasis burtininkas. Sparnuotasis kovojo drąsiai, rodydamas neišsemiamus galios ir išmonės rezervus. Daugiau nei du trečdaliai atvykusių burtininkų niekaip negalėjo su juo susitvarkyti. Netikėtai Tauragui kova kiek užsitęsė, tačiau didžiausi siurprizai baltojo burtininko laukė ateityje. Aplink mūsų lauką atsivėrė dvidešimt erdvs šuolio vartų, iš kurių pasirodė grėsmingi angelų ir jų vedamų karių būriai. Netoli vykstančių kautynių lauke greitai ir

organizuotai atsirado trisdešimt angelų bei šimtas tūkstančių ginkluotų jiems ištikimų vyrų. Smogiamąją pasirodžiusių jų jėgą sudarė kelių tūkstančių juodašarvių būrys. Nuo galutinio sunaikinimo baltiesiems burtininkams ištikimą kariuomenę išgelbėjo tik laiku į kovą pasiųstas rezervas ir netikėtai pasirodę Skrajojančios komandos nariai. Angelai vėl buvo atsargūs ir leido pasitraukti beveik sunaikintai baltųjų burtininkų armijai. „Vis tiek tai pralaimėjimas“, – toliau mąstė Tauragas. – „Dabar mes būsim silpnesni ne tik už Raganių ordiną, bet ir už laisvuosius... Įdomu, kodėl visi laisvieji buriasi apie Rapertą, kuo jis toks patrauklus? Nors ne, klausimas turėtų skambėti kitaip: ką daryti, kad jis nedidintų savo įtakos magiją valdantiems asmenims? Dar ta Rasminta... Kaip rakštis mums visiems. Pasirodo, ji stipriausia iš žinomų gydančiųjų raganų. Galbūt beveik stipriausia... Jai lygi tik Gurijos valdovo žmona, taip pat gydančioji burtininkė. Kam reikėjo pritarti Raperto pateiktam pasiūlymui pakviesti Rasmintą į Saraso pilį? Manau, tai dar viena mūsų klaida. Žmonos buvimas didžiajam raganiui tik padeda tapti dar labiau įtakingesniais. Sargybiniai taip pat palaiko šitą išsišokėlių. Keistai jam palankus Skrajojančios komandos vado padėjėjas Tįjus, kuris, pasirodo, yra labai įtakingas Sargyboje. Vadinausi, veikti reikia gudriau, stengtis parodyti savo draugiškumą Rapertui, o paskui jį kur nors išsiųsti. Puiki idėja!.. – didįjį raganių kur nors pasiųsti, iš kur greitai negrįžtų. Teks pasikalbėti su vyriausiais baltaisiais burtininkais ir Raganių ordino vadu. Šiam taip pat nelabai patinka Rapertas. Su Sargyba reikės būti itin atsargiems. Geriausia būtų visus įtikinti, kad Rapertą kartu su jo, man jau įkyrėjusiu, draugu Tįjumi būtina pasiųsti kokį nors žygdarbį atlikti. Žinoma, tas žygis turės būti pateiktas kaip labai svarbus ir neatidėliotinas magiją valdantiems išgelbėti.“ Taip mąstydamas bei kurdamas planus, Tauragas ir jo vedami pavargę kariai lėtai artėjo prie Saraso pilies.

*Saraso pilis, praėjus septynioms dienoms po
baltųjų burtininkų kariuomenės sutriuškinimo.*

– Kaip praėjo diena, brangioji? Ką veikei šiandien? – švelniai apkabindamas žmoną, paklausė Rapertas.

– Sveikutis, mano vyre. Negirdėjau, kaip priėjai. Kiek susimąsčiusi buvau, – nušvitusi Rasminta atsisuko į raganių. – Labai tavęs pasiilgau. Žiūrėjau per langą ir galvojau, kaip smarkiai tave myliu. Darbo daug nebuvo. Keli šimtai sveiktančių sužeistųjų ir pasirengimas gydyti didesnę ligotų bei sužeistų skaičių. Su šiais darbais puikiai susidorojo devyniolika gydančiųjų raganų, raganių bei burtininkų, kurioms aš čia vadovauju. Man teko tik darbus paskirstyti. Tiesa, norėjau paklausti tavęs. Gandus girdėjau, kad tau siūlo keliauti pagalbos ieškoti. Tai tiesa?

– Kol kas neoficialiai, – atsidadamas atsakė Rapertas veidu įsikniaubęs į apkabintos raganos plaukus. – Sklando idėja, kad mes patys nepajėgūs nugalėti angelų. Už sutvirtinto perimetro aplink Saraso pilį ribų, mes pralaimime, ir pralaimime smarkiai. Šioje vietovėje jau susirinko beveik tūkstantis raganių, raganų, burtininkų ir burtininkų. Tai daugiau nei du trečdaliai visų magiją valdančiųjų. Tik Gurijos valdovui ir jam tarnaujantiems burtininkams kažkaip pavyko apmalšinti maištus bei išsilaikyti soste. Kitose vietovėse angelai perėmė visą valdžią. Kai kur magiją valdantieji patyrė didelius nuostolius. Saraso pilies apylinkėse išdygo angelų įtvirtinimų, kuriuose, be penkiasdešimties sparnuotųjų, bazuojasi trys tūkstantčiai juodašarvių ir du šimtai tūkstančių ginkluotų žmonių.

– Kaip jie atvedė tokią kariuomenę? – pasidomėjo Rasminta.

– Iš Surų karalystės erdvės šuolio vartais. Mūsų stipriausieji buvo užklupti netikėtai ir negalėjo tam sutrukdyti. Kaip praneša žvalgyba, po dviejų savaitių angelų pajėgos gali padvigubėti.

– Kuo visa šita minia maitinasi? Apylinkėse tiek maisto nėra? – nusistebėjo ragana.

– Nežinau. Manau, kažkas iš angelų toks galingas, kad gali kitą materiją transformuoti į maistą. Niekas iš mūsų to nesugeba.

– Kiek žmonių gina Saraso pilį?

– Dabar gynėjų yra šimtas šešiasdešimt tūkstančių vyrų, – atsakė Rapertas. – Sargyba po pilimi turi didžiulius požemius, pilnus maisto atsargų. Užteks maitinti visus susirinkusiuosius ne trumpiau kaip metus. Kol kas badas mums negresia.

– Kur norima ieškoti pagalbos ir kodėl jie nori siųsti tave? – stebėjosi Rasminta.

– Idėjos įvairios: vieni siūlo keliauti pas klajoklių šamanus, kiti – ieškoti demonų, kurie pagal mitus iš karto po žmonių rasės pasidalijimo tapo mirtiniais angelų priešais.

– Keisti siūlymai... Kuo padėtų šamanai?

– Atvirkščiai, šita idėja man atrodo protingesnė už antrąją. Tarp klajoklių yra daugiau nei du šimtai šamanų, iš kurių du tikrai stipresni nei Sargybos vyriausieji, – paaiškino Rapertas.

– Negali būti... – nusistebėjo Rasminta. – Pats vyriausias Sargyboje yra gerokai galingesnis už tave, o tu sakai, kad šamanai dar stipresni?

– Būtent taip. Dabar tu įsivaizduoji, kokia didelė paspirtis mums gali būti klajokliai. Jei į pagalbą atvyktų visi šamanai ir šimtas tūkstančių raitų klajoklių, angelų padėtis taptų nepavydėtina. Antroji mintis man atrodo kvailesnė. Niekas nežino, kur tų demonų ieškoti, be to, abejotina, ar jie vis dar gyvena. Manau, nereikia atmesti galimybės, kad demonai yra tiktai mitas.

– Neatsakei, kodėl jie nori siųsti į žygį tave? – vėl paklausė Rasminta.

– Labai paprasta. Aš darau si per daug įtakingas. Šiuo metu mūsų įkurta Laisvųjų sąjunga vienija keturis šimtus penkiasdešimt raganių ir burtininkų. Tai yra rimta jėga, labai nepatinkanti tiek baltiesiems burtininkams, tiek Raganių ordinui. Šiame vertinime jie vieningi, todėl ir baltieji, ir ordinas labai reklamuoja mano išsiuntimo idėją. Žinoma, tai kol kas tik

mintys. Tokiam siūlymui turi pritarti Sargyba, o ir mano balsas, priimant sprendimą dėl žygio, nėra paskutinis. Pažiūrėsim, kaip bus.

– O jei tave privers iškelti? Kas tada? – paklausė suneirimusi Rasminta.

– Apgalvoju tai. Pajus, Tolemonas, Brutus ir Valijus kartu su mūsų vyrais ir su mumis buvusiais samdiniais keliaus į Bruto pilį. Albertas ir Haroldas liks čia su tavimi. Pajus ir Tolemonas privalės per kelis mėnesius perstatyti Bruto pilį iš menkai apsaugotos medinės į stiprią akmeninę tvirtovę. Brutus su Valijumi per tą patį laiką turės dvigubai išplėsti kontroliuojamą teritoriją ir užtikrinti, kad būtų surinkta ne mažesnė kaip penkių tūkstančių vyrų mums ištikima vietinių vyrų kariuomenė. Gali būti, kad Sarasas kris ir mums teks slėptis, o gal ir gintis nuo angelų Bruto tvirtovėje. Tu, mano meile, liksi šioje pilyje bei vadovausi Laisvųjų sąjungai. Jei padėtis taps kritiška, o aš vis dar nebūsiu grįžęs – privalai kartu su draugais pasitraukti pas Brutą.

– Manai, kad taip gali būti? – kiek išsigandusi paklausė Rasminta.

– Visko gali būti ir viskam būkime pasirengę, bet aš tikiu, kad iš tiesų blogiausios mano mintys neišsipildys, – tvirtčiau glėbyje spausdamas žmoną, atsakė Rapertas. – Tik jokių būdu nesitrauk anksčiau, nei tai taps neišvengiama, ir nekeliuk manęs ieškoti, kol nesulauksi tikslų žinių apie mane ištikusią nelaimę.

– Rapertai, Rapertai... – atsiduso Rasminta. – Tavo nurodymai skamba panašiai kaip: „Žmona, sėdėk namie, saugok ūkį ir laukdama manęs kepk blynus“. Manai, aš taip galėsiu? Negi nepakankamai gerai mane pažįsti?

– Pažįstu, brangioji, labai gerai pažįstu. Todėl ir prašau tavęs taip elgtis. Būk gerutė, nugalėk savo aktyvumą. Tai labai, labai svarbu.

Kitą dieną abu turėjo daug darbų, bet šią naktį jie nenorėjo miegoti. Kupini švelnių ir šiltų jausmų vienas kitam Ra-

pertas ir Rasminta praleido nepamirštamą bemiegę naktį. Žinodamas, kaip reikia įkalbinėti žmoną, raganius išpešė Rasmintos pažadą laukti jo pilyje ir neorganizuoti jokių gelbėjimo akcijų ar paieškų, kol nepaaiškės, kas jam nutiko.

*Tuo pačiu laiku angelų miestas Alrado
(Tikrajame matmenyje vadinamosiose Alpėse)
kalnuose.*

Arvartas sėdėjo ant uolos atbrailos ir grožėjosi vaizdu. Jis buvo vienas iš tų retų angelų, kuriems vis dar nenusibodo pasakiški kalnų vaizdai. Ištiesęs savo plačius, galingus pečius bei už nugaros suglaudęs sparnus, angelas stebėjo saulėlydį, sunkiai tramdydamas norą šokti nuo olos, išskleisti sparnus ir skristi. „Vargšai žmonės, – mąstė Arvartas. – Jie nežino, kaip malonu pajauti skrydžio laisvę. Tiesa, kai kurie valdantys magiją gali skraidyti naudodamiesi levitacija, bet tai tikrai ne tas pats, kas mojuoti sparnais, jausti kedenantį plunksnas vėją ir malonią dirbančių raumenų šilumą.“ Arvartas prisiminė savo vaikystę. Jis ne visada buvo angelas, o gimė paprastoje žmonių šeimoje Kartaro (Tikrajame matmenyje – Tibetas) plynaukštėje. Jau būdamas dvejų metų, Arvartas pademonstravo kai kuriuos magijos valdymo sugebėjimus. Dar po metų, kaip ir visus vaikus, turinčius tokį talentą, jį pasiėmė angelai. Arvartas, be visų kitų dalykų, buvo mokomas ugdyti savo talentą, tačiau svarbiausia, kad jo kambaryje visada buvo geras mėlynasis vaisius. Kiekvieną naktį visus metus mėlynasis vaisius apgaubdavo vaiką savo spinduliais ir šiluma. Tada Arvartas jausdavosi kaip niekada saugus bei ramus. Dar po metų jam pradėjo augti sparnai ir buvęs žmonių vaikas tapo angelu. Arvartas tuomet dar nežinojo, kad sparnuotieji mėlynojo vaisiaus spinduliuavimo bei specialios medžiagos injekcijų dėka pakeitė jo genofondą. Paprasčiau kalbant, vaikas mutavo veikiamas išorinių veiksnių. Sykiu mėlynojo vaisiaus skleidžia-

mas spinduliavimas labai sustiprino Arvarto magiškasias galias ir po ilgamečių treniruočių jis tapo septintuoju pagal galią iš dviejų šimtų dvidešimt septynių angelų. „Mėlynasis vaisius yra karo, nelaimių ir žudymų priežastis, bet ir jėgos bei galios šaltinis“, – toliau mąstė Arvartas. Iš tiesų mėlynasis vaisius buvo neaiškios kilmės medžiaga, randama tik giliai po žeme ir tik Paralelės pasaulyje. Būtent ši medžiaga sukurdavo lauką, skatinantį žmonių magiškųjų jėgų atsiradimą. Po žmonių rasės suskilimo didysis magas, vadovavęs dangaus vaikams, kaip iš pradžių buvo vadinama ši atšaka, apgyvendino savo tautą Kartaro aukštikalnėse. Jis pirmasis suprato mėlynojo vaisiaus paskirtį ir pirmasis nusprendė pakeisti savo pavaldinių išvaizdą. Didysis magas nusprendė magiją valdantiems suteikti angelo išvaizdą. Po keliolikos metų eksperimentų jis ir dar kelios dešimtys išrinktųjų tapo angelais. Atsiribojęs nuo likusių žmonių atšakų, didysis magas, tapęs pirmuoju angelu, nusprendė sukurti savitą pavaldinių socialinę struktūrą. Angelai buvo pradėti skirstyti pagal galią ir žodžiai – pirmasis, antrasis ir pan., tapo rango apibūdinimu. Kuo aukštesnis angelo rangas, tuo svarbesnius sprendimus priimant jis galėjo dalyvauti. Visi svarbiausi klausimai buvo sprendžiami angelų balsavimu, pagal rangus ribojant balsuojančiųjų skaičių. Dažniausiai sprendimai buvo priimami balsuojant angelams, turintiems ne žemesnį kaip šimtas šešiasdešimt pirmąjį rangą. Einamuosius klausimus aptardavo ir išvadas darydavo tik pirmieji septyni pagal rangą angelai. Arvartas kaip tik pateko tarp jų, nors tiesą sakant, jis savo galiomis jau beveik susilygino su Alaru – šeštuoju pagal rangą angelu – ir todėl pagrįstai tikėjosi pats tapti šeštuoju, o Alarą nustumti į septintąją vietą. Didysis magas, sukūręs angelų tautą, ilgą laiką buvo pirmasis pagal rangą, kol prieš kelis tūkstančius metų žuvo kovoje su demonais.

Žemiau angelų socialinėje sistemoje buvo juodieji kariai ir jų šeimos. Beveik visi juodieji kariai buvo amžiną jaunystę ir sveikatą gavę sparnuotųjų giminaičiai per ilgus metus treni-

ruočių įgavę puikias kovines savybes. Labai retais atvejais juo-
duoju kariu tapdavo kito socialinio sluoksnio atstovas, parodęs
įgimtus kovotojo gabumus. Šių karių buvo tik dešimt tūkstan-
čių ir jų skaičius, kaip ir angelų, didėjo labai retai. Po jų socia-
linėje sistemoje rikiavosi mūrininkai, valstiečiai ir kiti įvairių
profesijų atstovai. Elgetų, valkatų ir dykaduonių angelai nepa-
kentė, todėl tik aptikę, juos nedelsiant sunaikindavo arba pa-
siųsdavo į demonų šachtas. Tas pats likimas laukdavo plėšikų,
vagių ar kitokio plauko nusikaltėlių. Tvarka tarp Dangaus vai-
kų – taip angelai vis dar vadindavo savo pavaldinius, buvo ge-
ležinė. Socialinis priklausomumas dažniausiai buvo nulemia-
mas jau gimimo metu. Vaikai beveik visuomet priklausė tai pa-
čiai grupei kaip ir jų tėvai, tačiau tais atvejais, jei kuris nors
pademonstruodavo įgimtas magijos valdymo savybes, iš karto
būdavo paimamas angelų ir tapdavo vienu iš sparnuotųjų. To-
kio vaiko šeimai buvo suteikiama amžina jaunystė bei sveika-
ta ir jie prisijungdavo prie juodųjų karių būrio.

Žmonių Kartaro plynaukštėje buvo nedaug, tik keturi šim-
tai tūkstančių, todėl angelai nuolat jausdavo darbo bei kari-
nės jėgos stygių. Tai nebūtų taip svarbu, jei ne nuolatinė ko-
va su demonais. Kai išseko mėlynojo vaisiaus, kuris ištrauk-
tas iš požemių skleisdavo spindulius tik vienerius metus, at-
sargos, didysis magas, tuo metu jau buvęs pirmasis angelas,
nusprendė susitarti su požemių tauta, sparnuočių dar vadi-
nama Žemės vaikais, dėl abipusiškai naudingų mainų. Nuvy-
kęs kartu su keliais palydovais į požemius, jis pastebėjo, kad
nuolatinis mėlynojo vaisiaus spinduliavimas sukėlė baisias po-
žemių gyventojų mutacijas. Tik nedaugelis žmonių buvo at-
sparūs spinduliams ir išlaikė savo pavidalą. Dauguma virto
sunkiai apibūdinamomis, tarpais pavojingomis pabaisomis, o
dalis įgavo neapsakomų magiškujų galių. Laimė, kad tokių bu-
vo nedaug ir jie gyvendavo atskirai kovodami tarpusavyje bei
su angelais. Matydamas, kad nepavyks pradėti prekybos, pir-
masis angelas nusprendė mėlynuosius vaisius pasiimti jėga.
Jis atsivedė kariuomenę, kuri pavergė nemutavusius ir nepa-

bėgusius žemės vaikus ir nuolat kovodama su puldinėjančiomis pabaisomis ar demonais (taip angelai vadino magiškujų galių įgavusius požemių gyventojus) užtikrino sistemingą pakankamo mėlynųjų vaisių kiekio tiekimą į Kartarą. Dabar požemiuose pasikeisdami budėjo šimtas angelų, trys tūkstančiai juodašarvių karių ir dešimt tūkstančių gvardiečių. Kiekviena nauja diena būdavo pažymima praradimo ženklų. Nuolatinėje kovoje vidutiniškai per mėnesį žūdavo dvidešimt gvardiečių ir vienas juodasis karys. Angelai žūdavo rečiau – po vieną per metus. Sparnuotiesiems labai reikėjo naujų žmonių, vis dėlto pavaldinių skaičius didėjo labai lėtai.

Vieną dieną su angelais susisiekė burtininkas iš Lygumų tautos. Taip šią atšaką vadino angelai. Jo pasiūlymas buvo labai paprastas: sparnuotieji turėtų jam padėti atsikratyti stipresnių kitų magiją valdančių asmenų ir tada jis, tapęs vieninteliu visos Lygumų tautos valdovu, duos angelams tiek žmonių, kiek tik jie pageidaus. Tada tai atrodė nuostabi mintis. Arvartas ir pats balsavo už pagalbą šiam burtininkui. Netrukus Alrado kalnuose buvo įkurtas miestas, turėjęs tapti pagrindiniu kovos su Lygumų tautos magiją valdančiais asmenimis centru. Arvartas ėmėsi pats planuoti karo veiksmus. Į kovą jis pasiėmė šešiasdešimt antrojo šimtuko angelų, penkis tūkstančius juodųjų karių ir tiek pat gvardiečių. Arvartas, pasižvalgęs sužinojo apie Lygumų tautos žmonių skaitlingumą ir esamą padėtį joje, nusprendė atsisakyti gvardiečių ir paprastus karius verbuoti iš vietinių žmonių.

Kovų pradžia buvo daug žadanti. Net silpniausias angelas pasirodė esąs stipresnis už jų didžiuosius burtininkus, o paprastus magiją valdančius asmenis galėjo įveikti trys juodieji kariai. Šito Arvartas ilgai negalėjo suvokti. Pats jis galėjo stoti prieš visą armiją juodųjų karių ir, be abejonės, laimėtų. Tačiau dabar sparnuotasis jau rimtai abejojo sėkminga karo baigtimi. Pirmąsias abejones sukėlė dviejų angelų: 112-ojo ir 126-ojo žūtis puolant magiją valdančius asmenis, susirinkusius į konklavą Oriklis mieste. Jei vienas iš jų krito kovoje su ke-

liolika burtininkų, tai kitą nugalėjo vienas vienintelis raganius, išlaisvinęs neįtikėtiną energijos kiekį. Paskui sekė labai pamokantis mūšis prie Kalitėjos, kur du vidutinio lygio burtininkai, nors ir trumpam, galia susilygino su dviem angelais, o vienas raganius garbingoje dvikovoje nugalėjo 116-ąjį pagal rangą sparnuotąjį. Arvarto optimizmas kiek atsigavo sutriuškinius priešą prie Saraso, kur jis pats sėkmingai kovojo ir tikėtina ilgainiui būtų nugalėjęs kelias dešimtis magiją valdančių asmenų iš karto. Tačiau šiandien septintasis pagal rangą apžvelgė šio karo nuostolius ir įsitikino, kad nepaisant visų pergalių, jis jau prarado tris angelus ir daugiau nei tūkstantį juodųjų karių. Tai buvo labai dideli nuostoliai, prisiminimai apie kuriuos stūmė Arvartą į depresiją. Angelas, žiūrėdamas į besileidžiančią saulę, labai rimtai galvojo apie tai, ar verta toliau kariauti, ar patirti nuostoliai nebus tokie milžiniški, kad apkartintų pergalės džiaugsmą. „Gal yra kitas kelias gauti mums taip reikalingų žmonių?“ – niūriai maštė Arvartas.

Nutaręs prasiblaškyti, jis šoko nuo aukštos uolos, išskleidė sparnus ir nusklendė virš besileidžiančios saulės spindulių nušviestų kalnų viršūnių.

Saraso pilis, praėjus trisdešimt keturioms dienoms po baltųjų burtininkų kariuomenės sutriuškimo.

– Didysis raganius Rapertai, šio susirinkimo vardu klausiu Jūsų, ar sutinkate keliauti pas galingiausią klajoklių šamaną, vardu Širdakas, ir paprašyti jo pagalbos mums kovojant su angelais? – tiesiai Raperto paklausė Sargybos vyriausiasis. Raganius trumpam susimąstė. Per paskutinį mėnesį idėja dėl Raperto kelionės ieškoti pagalbos, kuri labai aktyviai buvo palaikoma Raganių ordino ir baltųjų burtininkų, galutinai įsivyravo. Sargybos iniciatyva patys stipriausieji magiją valdantys asmenys susirinko pagrindinėje pilies menėje ir po ilgų ginčų nusprendė, kad pagalba iš šalies yra tiesiog

būtina. Rapertas neprieštaravo tokiai minčiai. Kol kas padėtis tik blogėjo. Angelai apsupo Saraso pilį, sunaikindami kelias paskutines karių grupes, skubėjusias padėti gynėjams. Kelios pagalbinės karių ir burtininkų grupės sugebėjo pakliūti į pilį šuolio vartų pagalba, bet tai buvo paskutiniai pastiprinimai. Magiją valdantieji sukaupė visus savo rezervus ir daugiau neturėjo, iš kur tikėtis pagalbos. Aplink Sarasą išsidėstė beveik pusė milijono priešų karių – tokios didelės kariuomenės Paralelė dar nebuvo regėjusi. Šiai armijai dabar vadovavo keturiasdešimt penki angelai, kurie savo jėga prilygo visiems Saraso pilyje esantiems magiją valdantiems asmenims. Sparnuotieji niekur neskubėjo. Jie galėjo sau leisti labai ilgą apgultį, o pilies gynėjai anksčiau ar vėliau turėjo pajusti maisto stoką. Raganius jau kelias dienas laukė tokio pasiūlymo. Jis, kaip ir planavo, išsiuntė kelis draugus su visais kariais į Bruto tvirtovę, o kitus paliko saugoti Rasmintą. Žmonos apsauga pažadėjo rūpintis ir Sargybos vyriausieji, todėl dėl jos Rapertas galėjo nebesijaudinti. Atsisakyti kelionės raganius neturėjo pagrindo. Pagaliau jei atsisakytų išvykti be jokios svarbios priežasties – sugadintų savo reputaciją ir prarastų bet kokią realią įtaką.

– Sutinku išvykti ieškoti pagalbos, – į sargybinio klausimą atsakė didysis raganius.

– Labai gerai, Rapertai. Kaip visi suprantate, liko išrinkti raganiaus bendrakeleivius. Sargybos pasiūlymu tokių Raperto pagalbininkų žygyje turi būti du. Ar niekas neprieštaraujate?

Prieštaraujančių balsų nebuvo ir šis Sargybos pasiūlymas buvo priimtas.

– Ačiū Jums, kolegos, – tęsė Sargybos vyresnysis. – Mes siūlome sargybiniui Skrajojančios komandos vado padėjėjui Tijui tapti pirmuoju Raperto pagalbininku šioje kelionėje. Ar sutinki, Tijau, Rigolo sūnau?

– Taip, – trumpai bei užtikrintai atsiliepė Skrajojančios komandos narys.

– Labai gerai. Dėkui tau už supratimą, – toliau kalbėjo Sargybos vyriausiasis. – Beliko išrinkti antrą bendrakeleivį. Visos Sargybos vardu, atsižvelgdamas į parodytą iniciatyvą bei teisingo atstovavimo baltiesiems burtininkams būtinumą, siūlau tau, Tauragai, dalyvauti kartu su Rapertu šioje misijoje.

Šis pasiūlymas Tauragai buvo labai netikėtas. Būdamas tikras, kad Sargyba pasiūlys dalyvauti dar kuriam nors iš Raperto draugų, jis nesusimąstydamas balsavo už sargybinio pasiūlymą. Dabar Tauragai nebuvo kur trauktis. Baltasis burtininkas pakliuvo į savo paties spąstus ir atsisakyti pasiūlymo galėjo tik prarasdamas savo reputaciją.

– Jei Sargyba mano, kad tai būtina, aš sutinku, – nenoromis atsiliepė Tauragas.

– Dėkui, garbingasis burtininke. Atvirai pasakius, būtent tokio tavo atsakymo ir tikėjausi, – pradžiugo Sargybos vyriausiasis. – Trumpai nupasakosiu užduotį, o smulkmenas aptarsime vėliau. Ar niekas neprieštarauja?

Prieštaraujančių nebuvo. Raganių ordino vadovas širdyje džiūgavo, nors išoriškai atrodė abejingas. Vienu smūgiu buvo pašalinti du pagrindiniai ramybės drumstėjai. Dabar ordinas, jo nuomone, įgis dar daugiau įtakos bei valdžios. Neprieštaravo ir baltųjų burtininkų vadai. Jiems jau senokai atrodė, kad Taurago ambicijos per daug išaugo ir tokio neramaus asmens išsiuntimas tik padės visos organizacijos stabilumui.

– Puiku, – pasidžiaugė sargybinis, pamatęs visuotinį priitarimą. – Žygio planas toks. Sargyba atidarys šuolio vartus į Urlaopolio miestą. Trijulė iš šio miesto savo jėgomis turės nukeliauti iki Audringosios jūros (Tikrajame matmenyje vadinama Juodoji jūra) ir prie jos šiaurinių krantų surasti šamano Širdako gentį. Būkite atsargūs, jis labai galingas ir greitai užsiplieskia, neerzinkite jo be reikalo, nes nė vienas iš jūsų nėra pajėgus kovoti su šiuo magija valdančiu asmeniu. Labiausiai šie mano žodžiai skirti Tijui – puikiai žinau tavo karštakošišumą. Jūsų trijulės užduotis – įtikinti Širdaką mums padėti, supratot?

– Taip, vyriausiasi, bet kodėl mes negalime šuolio vartais nuvykti arčiau jūros? – paklausė Rapertas. – Nuo Urlaopolio iki šiaurinių krantų daugiau nei septyni šimtai kilometrų. Ten nusigauti mums prireiks trijų savaitių.

– Kaip žinai, raganiau, šuolio vartus galima atidaryti tik pažymėtame taške. Kitais žodžiais kalbant, vartai atidaromi tik toje vietovėje, kurią tu esi matęs, puikiai prisimeni ir gali išivaizduoti. Galima atidaryti šuolio vartus aklai, t. y. neįsivaizdavus atvykimo vietos, bet niekada nežinai, kur jie nuves ir ar iš viso kur nors nuves. Sargyba neturi pažymėtų taškų už Urlaopolio. Teks jums keliauti nuo šio miesto raitomis, – paaiškino sargybinis. – Ruoškitės, mūsų gelbėtojai, išvyksite po trijų dienų. Tiesa, jei kas nors abejojate, – tai sakydamas kalbėtojas išraiškingai pažvelgė į Tauragą, – žygiui vadovauja Raper-tas. Tauragas nuleido akis, bet sargybiniui neprieštaravo.

*Urlaopolio apylinkės, praėjus keturioms dienoms
nuo Raperto ir jo pakeleivių išvykimo
iš Saraso pilies.*

Liūtė buvo sena ir patyrusi, bet dar pakankamai stipri medžioklei. Kartu su dviem savo dukromis, suaugusiomis plėšrūnėmis pačiame jėgų žydėjime, ji kiūtojo krūmynuose šalia kelio ir laukė bet kokio praeinančio gyvio, kuris galėtų tapti jos grobiu. Dėmėtas liūtės kailis puikiai slėpė ją tarp ši ankstyvą rudeni gelstančių lapų. Kelis kartus traukiančios grupės žmonių – per didelės, kad jas pultų plėšrūnės – praėjo pro pat jos slėptuvę, nepastebėdamos pasaloje laukiančios didelės katės. Tikrajame matmenyje tokie urviniai liūtai, beveik dvigubai didesni už Afrikoje gyvenančius, išnyko po katastrofos prieš dvylika tūkstančių metų, tačiau Paralelėje jie išgyveno ir kėlė tikrą siaubą atokių vietovių gyventojams. Ši plėšrūnė, kaip ir daugelis jos giminaičių, buvo žmogėdra. Prieš penkis metus paragavusi žmogaus mėsos, ji nusprendė, kad žmonės – pats skaniausias

ir lengviausiai sumedžiojamas grobis, todėl nebesivargindavo antilopių gaudymu ar didžiųjų tinginių paieška.

Po kelias valandas trukusio laukimo, liūtės akiratyje pasirodė trys ginkluoti vyrai, jojantys ant gražių, puikiai prižiūrėtų eržilų. Plėšrūnė pasirengė medžioklei. Ji žinojo, kad dukros atidžiai stebi ją pačią ir, kai tik motina duos ženklą, nedelsdamos kartu puls grobį. Keliautojų skaičius buvo tinkamas puolimui. Liūtė nesijaudino dėl raitelių turimų ginklų. Iš patirties ji žinojo, kad jokie kardai ar ietys nepadeda net ir geriausiam kariui, kai ji, beveik toną sverianti mirties mašina, netikėtai iš pasalų puola. Plėšrūnė dar atsiminė, kaip praėjusį kartą sudraskė tris jai kelią mėginusius pastoti kirviais ginkluotus žmones, todėl visiškai pasitikėjo savo jėgomis.

Raiteliai vis artėjo prie pasalos vietos. Liūtės raumenys įsitempė, ji pasiruošė šuoliui, kuris turėjo būti mirtinas bent vienam iš lėtai jojančiųjų. Staiga vienas iš keliautojų pakėlė savo žalias akis ir nukreipė žvilgsnį tiesiai į didžiąją katę. Siaubo, kurį tuomet pajuto senoji liūtė, ji dar niekuomet nebuvo patyrusi. Net tada, kai, norėdama išgelbėti savo jaunikius, stojo į kovą su urviniu lokiu, didesniu, sunkesniu ir pavojingesniu už ją pačią. Plėšrūnė gailiai inkšdama suakmenėjo. Ji pasijuto mažiuku bejėgiu kačiuku prieš neapsakomai galingą padarą, kuris panorėjęs galėjo vienu mostelėjimu sutraiškyti ir ją, ir jos dukras. Visos trys liūtės gulėjo suglebusios, nervingai plakdamos žemę uodegomis ir gailiai inkšdamos tol, kol raiteliai dingo už kelio vingio. Paskui jos lėtai atsikėlė ir nusliūkino į miško tankmę. Medžioti žmonių nei senoji liūtė, nei jos dukros nebeturėjo jokio noro.

– O aš vis dėlto manau, kad Aleksandras Makedonietis yra didis karvedys, – tęsė pokalbį Tijus, net nekreipdamas dėmesio į sugniuždytas plėšrūnes. – Pripažink, Rapertai, jo nukariautos teritorijos didumas tiesiog stulbinantis.

– Didis karvedys... – prunkštelėjo paniekinamai raganius. – Didis girtuoklis ir psichopatas, bet tik ne karvedys. Pirmiausia pažiūrėk, kokią teritoriją jis nukariavo. Faktiškai tai buvo vie-

na vienintelė Persų valstybė. Pripažįstu, karvedžio talentą Aleksandras Didysis turėjo, bet tik ne tokį išpūdingą, kaip bandė pa-vaizduoti istorikai. Prieš persus jis laimėjo tik todėl, kad jo tėvo pasiūlytos naujovės kaunantis viena drausminga greta buvo gerokai efektyvesnės nei tuometinė persų karinė strategija, kai buvo puolama be jokių rikiuočių, o tiesiog padrika minia. Manau, kad jei ne imperatoriaus Darijaus III klaidos ir drąsos stygius, makedoniečiai būtų pralaimėję. Atkreipk dėmesį į Aleksandro faktinį pralaimėjimą Indijoje, kur jam pasipriešinę valdovai neturėjo Darijaus III ydų. Taigi tavo garbinamas Aleksandras savo žygiais nužudė milijoną žmonių ir sugriovė labiausiai civilizuotą to meto valstybę.

– Tai tu manai, kad teigiamos Aleksandro įtakos faktiškai nebuvo jokios? – paklausė Tijus. – Bet gi daugybė istorikų aiškina apie graikų kultūros pasklidimą ir pan.

– Tam, kad ką nors skleisti, reikia, jog būtų ką skleisti. Graikai buvo barbarai ir dešimtimis, jei ne šimtais metų atsilikę nuo Persų imperijos kultūrinio lygio. Visa tai pramanai ir bandymas kaip nors pateisinti girtuoklio psychopato vykdytas žudynes. Aš asmeniškai manau, kad Persų imperijos žlugimas lėmė visą toliau sekusį šio regiono virsmą konfliktų ir įtampos židiniu, o Aleksandrą prilyginčiau tokiems plėšikams kaip Atila ir Timūras.

– Nenorėčiau su tavimi sutikti, Rapertai, – įsiterpė Tauragas. – Timūras, kitaip nei Aleksandras, buvo geras karvedys. Jis pradėjo su šešiasdešimt karių ir sukūrė didžiulę imperiją, nepralaimėjo nė vieno mūšio kovodamas su daugeliu priešininkų. Dėl Atilos aš sutinku – tai buvo geras politikas ir karys, užkietėjęs plėšikas, bet vidutinių gabumų karvedys.

– Tauragai, o kokius tu žymiausius karvedžius žmonijos istorijoje išvardytum Tikrajame matmenyje? – pasidomėjo Tijus.

– Visų pirma Gajų Julijų Cezarį, paskui – Napoleoną Bonapartą, Saladiną ir Timūrą, – atsakė baltasis burtininkas.

– Kodėl Hanibalo nepaminėjai? – paklausė Rapertas. Napoleonas pralaimėjo visą Rusijos kompaniją ir du lemiamus mūšius, o tu jį vadini vienu geriausiu karvedžiu.

– Tavo pastaba vertinga, raganiau, bet atsižvelk į šių asmenybių skirtingumą. Hanibalas išleido rankose turėtą pergalę ir pridarė labai daug klaidų antrajame Punų kare. Jis mokėjo laimėti, bet absoliučiai nemokėjo pasinaudoti pergale. Galima sakyti, kad labai prasto politikos bruožai nulėmė jo blogesnę karvedžio įvaizdį mano akyse. Napoleonas, priešingai, mokėjo pasinaudoti bet kokiomis priešininko klaidomis ir savo pergalėmis. Esminė jo klaida buvo išiveržimas į Rusiją, kuri ir lėmė tolesnę galutinę pralaimėjimą. Atsižvelk į tai, kad Napoleonas buvo tiek geras politikas, tiek geras karvedys ir neginčytinai geras valdovas, – paaiškino Tauragas.

Taip aptarinėdami Tikrojo matmens žmonijos istoriją, keliautojai neskubėdami judėjo į priekį. Paralelės istorijos jie faktiškai nelietė, nes čia nevykdavo tokios batalijos ir neiškildavo ryškių užkariautojų asmenybių.

Urlopolio apylinkės, praėjus 5 dienoms nuo Raperto ir jo pakeivių išvykimo iš Saraso pilies.

Verslas Izmaeliui nelabai sekėsi. Jo smuklė buvo paskutinė civilizuose žemėse. Po kelių dienų žygio nuo jos atsivėrė klajoklių valdos, o pastarieji nepasižymėjo svetingumu, todėl ir svečių pas juos apsilankydavo nedaug. Visi prekybos keliai aplenkdavo klajoklius, nes tie mieliau nužudydavo ir apiplėšdavo atkeliavusį pirklių nei su juo prekiaudavo. Jei tik turėtų kur, Izmaelis seniai būtų uždaręs smuklę, paveldėtą iš tėvo ir senelio, ir iškeliavęs. Tačiau tokios galimybės senasis smuklininkas, deja, neturėjo ir buvo priverstas savo dienas leisti šiame Dievo pamirštame užkampyje, laukdamas retų, dažniausiai kartą kas kelias dienas pasirodančių, klientų. Kita vertus, drūtas, pusantro šimto kilogramų sveriantis bei daugiau nei dvie-

jų metrų ūgio Izmaelis neturėjo kuo labai skųstis. Svarbiausia, kad jis ganėtinai saugiai gyveno žemėse, knibždančiose plėšikų ir priešiška nusiteikusių klajoklių. Išgyventi jam padėjo nepaprasta jėga ir drąsa. Dar tik pradėjęs verslą, Izmaelis pats vienas kelis kartus apkūlė keturis plėšikaujančius klajoklius ir taip pelnė jų pagarbą. Vis tik labiausiai jo saugumą lėmė ne parodyta jėga, o gailestingumas bei gera širdis, kuria kūrėjas apdovanojo Izmaelį. Nepaisydamas savo įtemptų santykių su klajokliais, jis priglaudė kelis sužeistus ir nuo Ur-laopolio gvardiečių besislapstančius jų karius. Išgydęs sužeistuosius, Izmaelis nemokamai aprūpino juos maistu ir palydėjo į saugesnį kelią. Klajokliai to nepamiršo ir jautėsi jam skolingi. Tarp viešėjusiųjų pas smuklininką buvo ir genties vado sūnus. Dėkingas tėvas ne tik dešimteriopai atlygino Izmaelio turėtas išlaidas, bet ir paskelbė asmeniškai saugąs smuklę ir jos šeimininką. Šiuos vado žodžius išgirdo ir įsidėmėjo ne tik jo genties kariai, bet ir kitokie įvairaus plauko plėšikai, visiškai nenorėję pyktis su gausybe klajoklių.

Šį giedrą ankstyvo rudens antradienio rytą niekas Izmaeliui nepranašavo kokių nors netikėtumų. Jau kelias dienas neturėjęs klientų, smuklininkas apsidžiaugė pamatęs atvykstančius tris gerai apsirendžiusius ir ant puikių žirgų jojančius vyrus. Visi trys buvo ne jaunikliai, bet ir ne seniai – nuo dvidešimt aštuonerių iki trisdešimt penkerių metų amžiaus. Kairėje jojo galingo sudėjimo skaisčiai žydrų akių nuolat besišypsantis, simpatiškas, juodbruvus vyras, kurio ginklai, žirgas ir apranga liudijo apie gerą finansinę raitelio padėtį. Centre esantis raitelis išsiskyrė šaltu ryškiai žalių akių žvilgsniu. Jis linksmiai plepėjo su savo kairėje jojančiu bičiuliu, demonstruodamas puikią nuotaiką. Kitaip nei kiti, dešinysis raitelis buvo niūrus ir nemalonus. Smuklininkui retai teko matyti tokių gražių vyrų, bet visas tas grožis atrodė kažkoks netikras ir ne gamtos duotas. Puldamas pasitikti svečių, Izmaelis jautė kažkokį nesuprantamą nerimą. Nesvarbu, kaip jie atrodė, kokią nuotaiką demonstravo, visi turėjo vieną bendrą bruo-

žą. Kiekvieno jų žvilgsnis buvo gilus ir skvarbus, kupinas gyvenimo išminties ir nepaaiškinamos galios. Smuklininkas pajuto (kaip jaučia laukiniai žvėrys), kad prieš jį esantys vyrai yra nepalyginamai stipresni už jį patį, toli gražu nesiskundžiantys fizinės jėgos stygiumi. Tai, ką atvykėliuose matė Izmaelis, buvo ne fizinė jėga, o nesuprantama galia, kurią spinduliavo kiekvienas šių vyrų judesys. Kažką panašaus smuklininkas retkarčiais pajusdavo bendraudamas su už dienos kelio gyvenančiu atsiskyrėliu, tačiau dabar šis jausmas buvo aiškesnis ir stipresnis.

– Ar turėsi mums ką užkąsti, gerbiamasis smuklininke, – mandagiai pasiteiravo žaliaakis svetys.

– Žinoma, sveteliai brangiausieji, užeikite, sėskitės. Atnešiu viską, ką turiu geriausia. Turiu alaus, vyno gerklėm praskalaut. Paršiuką jums netrukus iškepsiu, duonos šviežios patieksiu, – kaip buvo įpratęs čiulbėjo Izmaelis.

– Dėkui tau, šeimininke, tik parodyk, kur iš pradžių galėčiau nusiprausti, – paprašė žaliaakis pašnekovas.

Po valandėlės smuklininkas nusprendė, kad šie svečiai jam pačios apvaizdos siūsti. Jie valgė daug, buvo ramūs, nieko nedaužė ir netriukšmavo, o kas svarbiausia – nesiginčydami mokėjo už valgį ir gėrimus tiek, kiek prašė Izmaelis. Sukdamasis aplink stalą su keliautojais, šeimininkas ne iš karto išgirdo keistą triukšmą lauke. Garsas buvo toks, lyg kažkas plakdamas milžiniškais sparnais suktų aplinkui namą. Izmaelis nustebė, jis nė karto nebuvo sutikęs jokio padaro su tokio dydžio sparnais. Kadaisė vaikystėje senelis jam pasakojo apie gigantiškus erelius, kurių sparnų mostas siekė keturis metrus, o medžiodavo jie jaučius, besiganančius laukuose. Visą gyvenimą manęs, kad tai pramanos, smuklininkas pradėjo tikėti senelio žodžiais, bet nusprendė žvilgtelti pro langą ir pats galutinai išsiaiškinti, kas kelia tokį triukšmą. Žengus prie lango, Izmaeliui toptelėjo, kad jau kuris laikas nesigirdi svečių pokalbio. Jis atsisuko ir pamatė visus tris keliautojus įsitempusius ir stovinčius šalia stalo. Trijulės rankos nenatūraliai

švietė, o žaliaakis, be to, delnuose laikė dvi mažytes ir labai skaisčias saules. Nespėjęs nustebti, Izmaelis išgirdo atsidarančias lauko duris ir įžengiančio naujo lankytojo žingsnius. Atsisukęs į įėjusįjį Izmaelis net šleptelėjo ant kėdės, iš netikėtumo ir nuostabos nebegalėdamas toliau stovėti. Į smuklę įėjo tikrų tikriausias angelas – smuklininko ūgio, galiūniško stoto, labai raumeningomis rankomis ir pečiais. Už naujo svečio nugaros kyšojo suglausti didžiuliai baltaplunksniai sparnai. Smuklininkas buvo tiesiog paralyžiuotas netikėto vaizdo, bet dar labiau jį nustebino ankstesnių svečių elgesys. Nė vienas jų neatrodė apstulbintas angelo vizito, atvirksčiai – visų trijų veiduose švietė aiškus kovos ryžtas. „Na va, dabar jie man išdaužys visą smuklę“, – pagalvojo nustėręs Izmaelis.

– Ką aš matau, – ramiai eidamas prie stalo prašneko angelas. – Didysis raganius, baltasis burtininkas, beveik galintis vadintis didžiuoju, ir vienas galingiausių kovinių magų – keista trijulė. Na ir kur tokia gerbiama komanda išsirengė? Grynu oru pakvėpuot?

– Beveik atspėjai, – pašaipiai atsakė Rapertas. – Išgirdom apie šią nuostabią smuklę ir nusprendėm apsilankyti. Sykiu sugalvojom kiek pamedžioti paukščius, bet, matai, tu būsi pirmasis sparnuotasis, pasirodęs mūsų kelyje. Gal vietoj paukščio tave sumedžioti? Vis tiek teks plunksnas pešti prieš iškeptą, tad koks skirtumas.

– Įžūlus tu, raganiau. Gal net per daug įžūlus. Gal girdėjai istoriją, kaip berniukas su laidyne bandė vilką nušauti ir kaip paskui tik berniūkščio batelius kaimiečiai rado. Nemaikai, kad ir tavęs panašus likimas laukia.

– Na... na... Čiulbėk toliau, paukšteli, – įsiterpė Tijus. – Rapertas jau du tokius kaip tu nukėpė pats vienas, o dabar mes trise, ir jei tu neturi labai gerai paslėpto pastiprinimo, gali būti, kad šis atėjimas į smuklę bus paskutinis.

– Tikrai?... Du, sakai, nukėpė. Na, visų pirma vieną tik sužeidė, o antra, ar tu, žemės kirmine, nematai skirtumo tarp manęs ir tų antro šimtuko angelų, kuriuos šiaip ne taip įveikėte.

Jūs trise esate galingi, nesiginčysiu, bet ne tiek, kad įstengtumėte man ilgiau pasipriešinti, – pradėjo pykti angelas.

– Tai gal pabandom, – ramiu, kupinu ryžto balsu jį nutraukė Rapertas. Raganiaus akys tiesiog degė pasitikėjimu saviimi ir kovos aistra. Šalia jo ne menčiau spindėjo Tijaus žydrų akių žvilgsnis, o Tauragas visas paniuręs, regis, pasirengė kautis iki galo. Abi pusės suvokė, kad jų jėgos beveik vienodos, nors magiškos galios pranašumas buvo angelo pusėje.

– Gerai, kada nors vėliau pabandysim, – atsiduso nusiraminęs sparnuotasis. – Ne to aš čia atvykau. Kaip teisingai pastebėjo sargybinis, neturiu pastiprinimo ir nenoriu jūsų sunaikinti. Siūlau ramiai susėsti ir šiek tiek pasikalbėti nesikarščiuojant.

– Kaip? Na gerai, – atsiliepė apstulbintas Rapertas. Tokia įvykių eiga jam buvo netikėta. Angelai anksčiau nesileisdavo į jokias derybas ir visi susitikimai su jais baigdavosi kautynėmis. „Atrodo laikai kiek pasikeitė,“ – pagalvojo raganius. Jis mostu nuramino bendrakeleivius ir atsisėdo prie stalo. Priešais juos, suglaudęs sparnus už kėdės atlošo, įsitaisė sparnuotasis. „Gal dar ne viskas prarasta ir mano smuklė neliks sugriauta“, – pamanė Izmaelis.

– Ar nenori naujas svetys atsigaivinti po kelionės? – prišokęs prie angelo paklausė smuklininkas. Šis jo poelgis kiek sumažino susidariusią įtampą. Angelas užsisakė alaus, o bendrakeleiviai, galutinai įsitikinę, kad artimiausiu metu peštynių nebus, pasirengė pokalbiui.

– Atvirai pasakius, mes kiek nustebinti, – pradėjo raganius. – Anksčiau Jūs nesikalbėdavote su mumis, o tik kovojote. Gal kas pasikeitė?

– Ką gi, pataikei kaip pirštu į akį. Taip, šis tas pasikeitė, bet nedaug. Matai, tarp pirmojo dešimtuko angelų atsirado kiek kitokia nuomonė dėl magiją valdančiųjų likimo, tačiau ta nuomonė nėra vyraujanti. Aš Jums papasakosiu karo priežastis, o Jūs galėsite spręsti, kaip elgtis toliau, – angelas porino bendrakeleiviams apie mėlynąjį vaisių, apie kovas požemiuo-

se ir iš vieno burtininko, kurio asmenybės sparnuotasis neatkleidė, gautą pasiūlymą. Nustėrusi trijulė tylėdama klausėsi sparnuotojo žodžių. Rapertas negalėjo patikėti savo ausimis, išgirdęs apie burtininko išdavystę. – Dabar Jūs žinote priežastis. Dalis mūsų galvoja, kad problemą galima spręsti kitu būdu, netešiant karo su Jumis.

– Žinoma, – įsikišo Tauragas. – Žmonių ir mes galime duoti, dėl to nereikia kariauti.

– Tai nėra problemos sprendimas, o tik atitolinimas. Tiek pirmajame dešimtuose, tiek tarp visų angelų kol kas vyrauja nuomonė, kad pasirinktas kelias yra teisingas. Tam, kad būtų pakeista ši nuomonė, reikia pasiūlyti kardinaliai naują problemos sprendimą. Štai dėl ko aš atvykau pas jus.

– Tu nori, kad mes surastume tą teisingiausią sprendimą? – pasitikslino Tijus.

– Taip, – patvirtino angelas. – Aš nutrauksiu aktyvius kovos veiksmus ir pusę metų laikysiu Sarasą apsupęs. Per tą laiką Jūs turite pasiūlyti man naują veiksmų variantą. Kitaip karas prasidės iš naujo ir magiją valdantieji bus sunaikinti.

– Kietai tu čia pavarei, – leptelėjo Rapertas. – Tai gal patarsi, kur mums ieškoti to galutinio sprendimo?

– Taip. Už dienos kelio nuo čia gyvena atsiskyrėlis. Man yra tekę su juo bendrauti anksčiau – labai daug žinanti asmenybė, nors ir nepasižyminti psichiniu stabilumu. Aplankykite jį ir paklauskite patarimo. Manau, jei sugebėsite įtikinti padėti, jis patars, ką reikia daryti. O dabar ačiū už alų ir sėkmės Jums visiems. Tiesa, pas atsiskyrėlį Jus gali nuvesti smuklininkas. Galėčiau ir aš pats pabūti palydovu, bet, matot, mano santykiai su juo nekokie. Bandykite patys, – taip taręs angelas pakilo nuo stalo, mestelėjo Izmaeliui monetą ir išėjęs pro duris, išskrido palikdamas bendrakeleivius giliai susimąčiusius.

– Mes negalime tikėti angelu, – pradėjo Tauragas. – Šios misijos tikslas – gauti pagalbą iš klajoklių, todėl turėtume tęsti kelionę pas šamaną Širdaką.

– Klysti, baltasis burtininke, – susimąstęs prašneko Raper-
tas. – Svarbiausias mūsų tikslas – baigti karą. Surasta pagal-
ba nieko neišspręs, o angelas pasiūlė rasti esminį problemos
sprendimą ir net nurodė kelią. Keliausime pas atsiskyrėlį ir
įkalbėsime jį padėti.

– O jeigu sparnuotasis meluoja, – toliau nerimo Tauragas. –
Gal jis tik mėgina mus įvilioti į spąstus?

– Gal tu pajutai, kad angelas sako netiesą? – pasidomėjo
Tijus. – Man pasirodė, kad jis nuoširdus.

Baltasis burtininkas nuleido galvą. Kiekvienas geriau val-
dantis magiją asmuo jautė melą ir tiesą kitų žodžiuose. An-
gelas iš tiesų buvo nuoširdus ir toliau ginčytis dėl to buvo
kvaila.

– Izmaeli, – prašneko Raper-
tas. – Ar tu gali mus palydėti
iki atsiskyrėlio trobos.

– Negaliu, garbusis svety. Nukeliauti ir sugrįžti man už-
truks dvi dienas, o aš neturiu kam palikti prižiūrėti smuklės.
Dideli nuostoliai manęs lauktų iškeliavus, – paaimanavo smuk-
lininkas.

– Gerai, Izmaeli, tu jau supratai, kad mes ne paprasti žmo-
nės. Už pagalbą aš siūlau šimtą auksinių, – įtikinėjo Raper-
tas. „Šimtas auksinių – tai metinės mano smuklės pajamos,
bet aš vis tiek nenoriu keliauti su šiais neaiškiais tipais“ –
galvojo smuklininkas.

– Dėkui, pone, nenoriu keliauti su jumis, – garsiai ištarė
jis savo mintis.

– Tada aš tau dar ką pasiūlysiu, – pratęsė Raper-
tas. – Kiek tau metų, Izmaeli?

– Penkiasdešimt šešeri, – atsiliepė paklaustasis.

– Aš atjauninsiu tave šešiolika metų ir tau sugrįš keturias-
dešimtmečio sveikata bei jėgos, – pareiškė raganius.

– Tu tikrai tai gali? – abejojamas užklausė smuklininkas.
„Neatrodo, kad šis tipas meluoja, – mąstė Izmaelis. – Būtų
neblogai kiek atjaunėti“.

– Kodėl šitai jam siūlai? – pyktelėjęs griežtai paklausė Tau-
ragas. – Tai labai didelė kaina už kelio nurodymą. Galime ir
patys surasti tą atsiskyrėlį. Kiekvienas iš mūsų esame prity-
rę sielos keliautojai, per penkiolika minučių visą apylinkę ga-
lėtume išnaršyti.

– Tu teisus, Tauragai, bet aš turiu nuojautą, kad šitas
smuklininkas ateityje mums labai pravers. Matai, aš linkęs sa-
vo nuojautomis pasikliauti ir tai ne kartą man išgelbėjo gy-
vybę, – atsiliėpė Rapertas.

– Daryk ką nori, raganiau, bet atsimink – aš prieštaravau
ir tą pasakysiu Sargybos vyriausiesiems. Ką pasakysi tu, Ti-
jau? – staigiai atsikusęs į sargybinį paklausė burtininkas.

– Aš pasitikiu Rapertu, – nuskambėjo griežtas Tijaus at-
sakymas. „Matau, jie gali persigalvoti, o kaina už dviejų die-
nų kelionę labai priimtina“, – sunerimo smuklininkas.

– Raganiau, aš sutinku, – šūktelėjo Izmaelis. – Nuvesiu Jus
iki atsiskyrėlio ir pristatysiu jam. Mes geri draugai ir man pri-
stačius atsiskyrėlis teiksis bendrauti su Jumis, kitaip net dė-
mesio į tokius keliautojus neatkreips. Atjaunink mane dvide-
šimčia metų ir dar duok dvidešimt auksinų. Ar sutinki?

Rapertas, dar kartą apžvelgęs bendrakeleivius, ryžosi. Jis
sutiko ir kelias valandas sugaišo atjaunindamas Izmaelį. Ras-
minta tai būtų padariusi greičiau ir prarasdama mažiau jė-
gų. Raganius šioje srityje nebuvo toks patyręs kaip jo žmona.
Baigęs darbą Rapertas jautėsi labai pavargęs. Izmaelis tuo tar-
pu įdėmiai save apžiūrinėjo veidrodyje. Jis vėl atrodė jaunas
ir stiprus: galingais raumenimis, plokščiu, be lašo riebalų, pil-
vu ir tankiais juodais plaukais. Toks gražus jis buvo daugiau
kaip prieš dvidešimt metų, kai sutiko savo vienintelę gyvenim-
mo moterį Martą, vėliau tapusią jo žmona.

– Gaila, kad Marta to nemato, – sumurmėjo smuklininkas.

– Tai pakviesk ją, tegu pažiūri, – nustebęs pasiūlė Rapertas.

– Kaip aš ją pakviesiu, raganiau? Ji mirė prieš septyne-
rius metus nuo gripo. Mes keturiolika metų drauge pragyve-
nom, džiaugdamiesi vienas kitu. Gaila, kad vaikučių nesusi-

laukėme, nors Marta labai norėjo. Manau, kad dėl mano kaltės negalėjome turėti vaikų. Siūliau jai nuo ko kito pagimdyti ir kartu su manimi auginti, bet ji atsisakė. Ji taip mane mylėjo, kad atsisakė didžiausios savo svajonės, – kalbančio Izmaelio skruostais riedėjo ašaros. Senos sielos žaizdos jau buvo užgijusios, apaugusios senatviniu riebalu sluoksniu. Sugrižus jaunystei, regimas veidrodyje vaizdas priminė Izmaeliui seniai prabėgusius kupinus džiaugsmo ir laimės metus. – Ačiū tau, Rapertai. Tu tesėjai savo žodį, dabar – mano eilė. Ruoškėtės, greitai išvyksim. Pas atsiskyrėlį turime būti auštant, kitaip jis neišeis iš savo trobos. Seniokas kiekvieną rytą išlenda saulės pasveikinti, tik tada turime galimybę jį užkalbinti, – skambiu balsu prabilo smuklininkas.

Rapertas kartu su bendrakeleiviais suskubo ruošti išvykti. Jis žinojo, kad Izmaeliui nepadės jokie paguodos žodžiai, o atsivėrusias savo sielos žaizdas smuklininkas turi išsigydyti pats. „Galbūt kelionė jam padės?“ – mąstė raganius.

IV

D A L I S

Lemtingas sprendimas

Kitą rytą prie atsiskyrėlio trobelės.

Bendrakeleiviai stebėjo patekančią saulę ir laukė išeinant atsiskyrėlio. Kaip ir minėjo Izmaelis, seniokas iš savo suklypusios, apsamojusios lūšnos išlindo pirmiesiems saulės spinduliams pasiekus apie jo trobą nusidriekusią laukymę. Kaip ir kiekvieną rytą, atsiskyrėlis iškėlė rankas į saulę ir pradėjo progiesmiu traukti seną, dabartinės kartos jau kadais pamirštą himną, šlovinantį šviesą ir šilumą, dovanojančius Žemei gyvybę.

– Dabar palaukim. Kai tik seniokas baigs, galėsime jį užkalbinti, – pašnibždom prašneko smuklininkas.

Atsiskyrėlis buvo aukštas, aukštesnis už bet kurį iš bendrakeleivių, tačiau pakumpęs ir labai nevalyvas. Jo susivėlę balti plaukai ir barzda siekė juosmenį. Vešlioje barzdoje buvo galima pamatyti viską, ką senis valgė praeitą savaitę ar net mėnesį. Drapanos, kuriomis jis buvo apsiredęs, labiau panėšėjo į sudraskytą bulvių maišą. Basos purvinos atsiskyrėlio kojas puošė ilgi metų metais nekarpyti, suragėję, lenkti nagai. Tačiau visa trijulė iš karto pajuto šiame murziname senioke kažkokią seniai pamirštą ar slepiamą, bet didelę vidinę galią, būdingą tik stipriems magiją valdantiems asmenims.

– Negali būti, kad jis valdo magiją, – sušnabždėjo Rapertas.

– Bet tu tik pajausk, kokia giliai snaudžianti galia jame tūno ir kaip meistriškai ji paslėpta, – atsiliepė Tauragas.

– Taip, tu teigus, burtininke, – prisidėjo Tijus. – Silpniau magiją valdantieji nieko nepajustų. Labai neįprastas seniokas. Įdomu, kas jis toks?

– Gal pavyks sužinoti, palaukim, – nuramino bendrakeleivius Rapertas.

Po keliolikos minučių Izmaelis nusprendė, kad atėjo tinkamiausias metas pasirodyti atsiskyrėliui. Jis paėmė maišą su maistu ir lydimas trijulės bendrakeivių patraukė kasrytinį ritualą baigusio senioko link.

– Sveikas, Siladai. Kaip rytas šiandieną? – iš toli pasisveikino smuklininkas. Izmaelis ėjo labai greitai, beveik bėgo, – būtinai reikėjo spėti priėti prie atsiskyrėlio, kol tas neįlindo į savo trobą. Įlindęs vidun, seniokas durų nebeatidarydavo ir su niekuo nebebendraudavo. Smuklininko šūksnis sustabdė atsiskyrėlį pusiaukelėje.

– Čia tu, Izmaeli, – markstydamasis nuo saulės pavargusiomis akimis prašneko senis. – Šį mėnesį tu atvykai anksčiau. Dar tavęs nelaukiau, bet jei atvykai – priek, pakalbėsime.

– Atnešiau tau maisto, Siladai, – iš toli šūktelėjo Izmaelis, skubiai artėdamas.

– Matau, dėkui tau kaip visada, bet kas tokie su tavimi ir kodėl tu pasikeitęs? – griežtai paklausė atsiskyrėlis.

Izmaelis nieko neslėpė nuo Silado. Iš savo patirties smuklininkas žinojo, kad senis jaučia, kada jam meluojama, ir labai dėl to pyksta. Izmaelis jautė kažkokį nepaaiškinamą prierašumą atsiskyrėliui ir nenorėjo jo skaudinti. Smuklininkas viską papasakojo apie savo svečius, apie jų susitikimą su angelu, apie nugirstus sparnuotojo žodžius ir apie Raperto pasiūlymą bei raganiaus tesėtą žodį.

– Prašau, Siladai, priimk šią trijulę ir pakalbėk su jais. Aš skolingas jiems, – paprašė Izmaelis.

– Tai Jūs magiją valdantys asmenys? – griežtai kreipėsi atsiskyrėlis į bendrakeivius. – Priekite, išklausysiu Jūsų prašymą, bet tai padarysiu tik dėl savo draugo Izmaelio. Sakykite, ko Jūs norite, ir kodėl atvykote pas mane.

Priėjęs Rapertas, stengdamasis kalbėti pagarbiai, papasakojo seniui apie vykstantį magiją valdančių asmenų karą su angelais, apie Saraso pilies apgultį ir bendrakeivių trijulės misiją. Galų gale, plačiau papasakojęs apie paskutinį susitikimą su angelu Izmaelio smuklėje, raganius paprašė patarti, ką daryti magiją valdantiems asmenims.

– Manęs nedomina Jūsų tarpusavio peštynės su angelais ir aš nieko Jums negaliu patarti, – atidžiai viską išklaušęs atšovė Siladas.

– Bet angelas minėjo... – pradėjo raganius.

– Angelas galėjo šnekėti, ką tik nori. Čia jo reikalas. Tai, kad aš truputį su juo pabendrauju, neįpareigoja manęs kištis ne į savo reikalus. Šiandien mūsų kalba baigta, – tvirtai pareiškė atsiskyrėlis ir nebekreipdamas į nieką dėmesio nuėjo savo suklypusios lūšnos link.

Trijulė niūriais žvilgsniais palydėjo jį galvodami, ką toliau daryti.

– Kas dabar? – paklausė Tijus, kreipdamasis į visus susirinkusiuosius.

– Aš padėti niekuo nebegaliu, – iš karto atrėžė Izmaelis, nelaukdamas kitų bendrakeleivių klausimų. – Tikiuosi, raganiau, sutinki, kad savo susitarimo dalį įvykdžiau ir neatimsi iš manęs to, ką davei?

– Viskas gerai, smuklininke. Aš visiškai patenkintas tavo darbu ir laikau mūsų susitarimą įvykdytu. Turiu kitokią idėją, – pareiškė Rapertas. Smuklininkas, išklaušęs raganiaus, lengviau atsiduso. Jis visiškai nenorėjo prarasti taip netikėtai atgautų jėgų. – Angelas minėjo, kad šnekėjo su šiuo senioku tada, kai keliavo savo siela, vadinasi, atsiskyrėlis taip pat sugeba keliauti panašiu būdu. Aš paliksiu savo fizinį kūną ir, tapęs sielos keliautoju, pamėginsiu palaukti, kol senis išeis iš savojo, ir su juo dar kartą pasikalbėti.

– Gal visi kartu dar kartą su atsiskyrėliu pasikalbėkime? – išdėstė pasiūlymą Tauragas.

– Ne, jūs saugokit mano kūną, o aš pamėginsiu jį įkalbėti vienas, – nurodė raganius. – Atleiskit, draugai, bet man taip bus patogiau. Noriu atvirai su senioku šnektelti, gal kiek paspausiu, gal pašantažuosiu. Geriau, jei kas nors domėsis, kad Jūs apie tokius mano metodus nieko nežinotumėte.

– Aišku, – linktelėjo supratę abu Raperto bendrakeleiviai.

Po kelių valandų prie atsiskyrėlio trobelės.

Pagaliau senis paliko savo fizinį kūną ir kaip sielos keliautojas apleido lūšnelę, kurioje gyveno. Prieš Rapertą atsivėrė visa atsiskyrėlio vidinė esybė, nepaslėpta po fiziniu kiautu. Tai jau nebebuvo suvargęs ir sukriošęs, netvarkingas senis. Į raganių žvelgė neapsakomai galingas, ryškią šviesą skleidžiantis asmuo, daugel kartų pranokstantis Rapertą savo jėga ir patirtimi. Kiekvienas sielos keliautojas, palikęs fizinį kūną, skleidavo šviesą, kuri priklausydavo nuo auros ir turimos galios. Raganiaus siela dažniausiai švietė stipriai, vyraujančia žalsva spalva, bylojančia apie vidinę ramybę ir susikaupimą. Rapertas pažinojo kelis asmenis, kurių skleidžiama šviesa, palikus fizinį kūną, buvo skaistesnė ir stipresnė už jo, tačiau jis pirmą kartą sutiko tokį žmogų kaip atsiskyrėlis. Seniokas spinduliavo beveik baltai ir skaisčiai kaip saulė. Raperto švieselė spingsėjo šalia blyškiai kaip elektros lemputė viduryje saulėtos vasaros dienos. Raganius tik žvilgtelėjęs pažino asmenį, kuris slėpėsi po atsiskyrėlio kauke. Tai buvo dar vienas legendos išsikūnijimas, apie kurį Rapertas galvojo kaip apie seniai mirusį mitinį personažą. Raganius prieš save matė Siladargoną, vieną iš keturių didžiųjų vadų, pasidalijusių žmonių rasę Paralelėje. Būtent šis, senuoju atsiskyrėliu apsimetęs asmuo, iš tiesų ilgą laiką valdė visą lygumų tautą, kaip kad vadino angelai žemės paviršiuje likusius žmones.

– Nerimsti, raganiau. Negi nesupratai, kad pokalbis baigtas? – rūsčiai kreipėsi į Rapertą Siladargonas.

– Atleisk man, aukščiausiasis, negaliu kitaip. Tau gal neberūpi tavo tautos likimas, bet man tai labai aktualu. Aš nenoriu, kad mano draugus ir artimuosius, taip pat man nepažįstamus žmones išžudytų ar pavergtų angelai, – pradėjo kalbą raganius.

– Nustok. Nekvaršink man galvos. Kelis dabar nužudys, kelis į kasyklas pasiųs – tauta nuo to nenukentės. Gal geriau angelus sunaikinti? Tu taip manai, raganiūkšti?

– Ne. Ne geriau. Geriau apskritai nieko nenaikinti, – pyktelėjo Rapertas. – Ko aš čia ieškau, kaip tu manai? Galiu bet kada pabėgti ir nusispjauti ant tos Paralelės. Įlįščiau į savo kiauštą ir tūnočiau. Bet ar tai išeitis? Ne. Šis pasaulis vertas taikos ir stabilumo. Man patinka jo dėsniai, man patinka karų apribojimai, patinka paprastų žmonių gyvenimas. Aš nenoriu žudyti angelų ir kovosiu su jais tik puolamas. Man patinka sparnuočiai. Tas padangių gyventojas, su kuriuo kalbėjau, tikrai yra neeilinė asmenybė, kuria galima susižavėti. Aš noriu surasti išeitį, kaip padėti jiems ir nutraukti karą be didelių aukų – nenaikinant nei angelų, nei magiją valdančių asmenų.

– Pyksti? Tu neburnok prieš mane, sutrint galiu į miltus ir nebūdamas fiziniame kūne, – grasinančiai pasakė atsiskyrėlis.

– Sutrink, jei atviram pokalbiui neturi nei kantrybės, nei sugebėjimų. Grasinti jėga bepigū, kur kas svarbiau mokėti tą jėgą naudoti. Kas iš to, kad tu stipresnis? Tu privalai būti ir didingesnis, o toks asmuo niekuomet nepiktinaudžiaus savo galia ir ja nesigirs. Matau, Siladargonai, praradai ne tik gyvenimo džiaugsmą, bet ir savigarbą, – žiūrėdamas pašnekovui tiesiai į akis išrėžė Rapertas.

– Aštrus tavo liežuvis, raganiau, ir drąsos turi nemažai, – kur kas ramiau prašneko Siladargonas. – Atsakyk man į vieną klausimą: kodėl aš turiu kištis? Štai man atrodo, kad visa tai, kas vyksta, yra natūralu ir nulemta evoliucijos. Laimėsite Jūs, vadinasi, magiją valdantys asmenys yra verti gyventi bei klestėti Paralelėje. Jei nugalės angelai, vadinasi, jų pasirinktas kelias geresnis. Ar taip nemanai?

– Gal ir taip, bet ar nepagalvojai, kad yra ir trečia galimybė. Galbūt galimas kompromisas ir taika bei bendradarbiavimas tarp abiejų konflikto pusių, – atsiliepė raganius. – Aš manau, kad būtent toks variantas geriausiai ir logiškiausiai atspindėtų visą Paralelės istoriją. Nesu šalininkas tų teorijų, kad visuomenės sukrėtimai visada naudingi, nes nulemia jos evoliuciją. Manau, kad sukrėtimai turi vykti savo laiku ir

ne didesni nei būtina kokiam nors tikslui pasiekti. Šiuo atveju karas niekam nenaudingas ir darau išvadą, kad iki šiol Paralelėje buvęs stabilumas visuomenei yra naudingesnis.

– Gal... gal, – susimąstęs prašneko atsiskyrėlis. – Atsakyk į dar vieną klausimą: tavo žmona vardu Rasminta?

– Taip, – atsiliepė Rapertas, apstulbintas netikėto klausimo.

– Gerai... Bus taip, raganiau, – dabar viską apmąstysiu ir atsakymą tau pranešiu ryt auštant prie trobelės, – nepripažįstančiu prieštaravimų balsu išdrožė Siladargonas.

Sulig tais žodžiais atsiskyrėlis net neatsigręždamas pasileido tik jam vienam žinomais visatos keliais. Rapertas grįžo į savo fizinį kūną ir pokalbį smulkiai perpasakojo bendrakeleiviams. Tįsus su Tauragu buvo tiesiog šokiruoti sužinoję, kas iš tiesų yra atsiskyrėlis, ir su didele pagarba įsitaisė laukti kito jo pasirodymo.

Kitą rytą prie atsiskyrėlio trobelės.

Seniokas pasirodė lygiai taip pat kaip ir praeitą kartą – tekant saulei. Jo buvusios vidinės didybės, kuri atsiskleidė Rapertui, beliko tik likučiai. Atsiskyrėlis vėl atrodė toks pat nevalyvas ir apsileidęs, psichiškai nesveikas senis, atsiribojęs nuo viso pasaulio. Šį kartą draugams nereikėjo skubėti jo link, stengiantis spėti užkalbinti šį asmenį, kol pastarasis dar nepasislėpė savo lūšnoje. Atsiskyrėlis, baigęs šlovinti Saulę, pats pasuko prie Raperto ir bendrakeivių.

– Tai štai kaip, raganiau, – nesiteikęs net pasisveikinti, pradėjo senis. – Gerai apgalvojau tavo žodžius ir nusprendžiau tiesiogiai į šį angelų ir magiją valdančių asmenų karą nesikišti, bet... – tęsė toliau atsiskyrėlis, valdingu rankos mostu nutraukdamas bendrakeivių pastangas jam paprieštarauti. – Aš Jums šiek tiek patarsiu. Klausyk, Rapertai, atidžiai – antrą kartą nekartosiu. Tu pasirengęs?

– Taip, Siladargonai, – susikaupęs atsiliepė raganiaus.

– Jūsų žinomi mitai apie žmonių rasės padalijimą iš dalies atspindi senovėje buvusius įvykius, apie kuriuos aš daugiau nepasakosiu. Jums svarbu atsiminti tik tai, kad mes buvome keturi broliai, beveik lygūs savo galiomis ir patirtimi. Kiekvienas iš mūsų gavo valdyti po žmonių rasės Paralelėje atšaką. Aš tapau Lygumų tautos valdovu, Poleradoras – požemių žmonių valdovu, Arcitokas – Dangaus vaikų vyriausiuoju, o Morearas nusivedė savo tautą į jūras. Poleradoras ilgai pradėjo bodėtis fiziniu gyvenimu. Jis paliko savo Žemės vaikus ir jų nebegynė nuo pražūtingos Mėlynojo vaisiaus įtakos. Palikti likimo valiai jo tautos atstovai pradėjo mutuoti ir požemiuose atsirado demonų. Poleradoras, apsuptas ištikimų demonų sargybinių, ir dabar gyvena pačioje atkampiausioje požemių dalyje ir užsiima tik gėlių auginimu bei gyvūnų priežiūra. Kai sparnuotiesiems prireikė mėlynojo vaisiaus ir juos pradėjo puldinėti demonai, Arcitokas pamėgino pašnekėti su broliu ir įkalbėti pastarąjį suvaldyti savo pabaisas. Pirmasis angelas buvo neišpasakytai stiprus, todėl beveik prasibrovė iki Poleradoro pro begalę aršių ir labai galingų demonų, bet tikslu nepasiekė ir žuvo. Mūsų brolis ramiai žiūrėjo į Arcitoko mirtį ir net nemėgino jam padėti, nesvarbu, kad juose tekėjo tas pats kraujas. Pirmasis sparnuotasis turėjo dukrą, kuri paveldėjo visas tėvo galias, kas būna labai reta Paralelėje. Ji vardu Arcitokina ir dabar yra pirmoji tarp angelų. Jeigu Jūs prisibrausite iki Poleradoro, įkalbėsite jį suvaldyti visas savo pabaisas ir pasieksite, kad požemių valdovas susitartų su Arcitokina dėl mėlynojo vaisiaus gavybos, karas tarp magijų valdančių asmenų ir angelų baigsis.

– Pirmajam angelui nepavyko, o mums pavyks – tyčiojiesi, atsiskyrėli? – užsiplieskė Tijus. Rapertas laiku sučiupo draugą už rankos ir nuramino, neleisdamas pastarojo pykčiui prisiveržti ir didesniai konfliktui kilti.

– Ne, – ramiai atsakė senis. – Tai tik patarimas. Kelią į požemius aš Jums atversiu. Jį rasite urve iš karto už mano trobelės. Norite – eikit, nenorit – neikit. Man tas pats. Jei ei-

site, žinokit, kad Poleradoras gyvena šiaurėje, vadinamojoje žemės gelmių širdyje. Kiekvienas sutiktas požemių gyventojas tiksliai Jums nurodys, kur tai yra. – Sulig tais žodžiais atsiskyrėlis apsisuko ir, neprataręs daugiau nė žodžio, sugrįžo į savo trobelę.

Kiek sutrikę bendrakeiviai tik žvilgsniais nulydėjo nueinantį senį. Tyla pratrūko, vos tik Siladargonas pasislėpė savo trobelėje.

– Nieko kvailiau nesu girdėjęs. Jis gal ir buvo kada nors Lygumų tautos vadas, bet dabar tai suvaikėjęs senis, sapaliojantis nesąmones, – karščia vosi Tijus. – Ką mes ten nuveiksim, jei angelai nieko negali padaryti? Nesiroošu kišti savo galvos kokiam nors demonui į nasrus ir laukti, kol tas suspaus dantis.

– Turiu pasakyt, kad Tijus kalba protingai, nors ir emocingai, – pritarė sargybiniui Tauragas. – Logiškai svarstant nėra jokio tikslo lipti į požemius ir ieškoti mitinės, sunkiai surandamos ir ganėtinai kvaištelėjusios būtybės, kuri vargiai ar norės ir galės mums padėti. Štai tu, Izmaeli, ar liustum po žeme?

– Už jokių pinigų neikiščiau ten nosies. Net jei amžina jaunystę pažadėtumėte, – labai aiškiai išsakė savo nuomonę smuklininkas. – Kam amžina jaunystė, jei tikrų tikriausias kelionės rezultatas – tapti užkandžiu kokiam nors iš tenykščių siaubūnų.

– Na va, štai kur protinga kalba, – kaip susitarę kartu pasakė Tijus ir Tauragas. – Aš siūlau, – tęsė baltasis burtininkas, – grįžti prie mūsų senojo plano ir keliauti pas tą klajoklių šamaną ir paprašyti kur kas realesnės jo pagalbos.

– Kas iš tų klajoklių pagalbų? – ilgai tylėjęs ir klausęs bendrakeivių prašneko Rapertas. – Kiek dar pratemsime karą? Geriausiu atveju nugalėsime Saraso pilį puolančią angelų dalį, patys patirdami milžiniškus nuostolius. Kas po to? Sargyba bus beveik sunaikinta, o dabar stiprios ir stabilios organizacijos negalės toliau tęsti savo veikos. Aš manau, kad net po tokios pergalės seks sumaištis ir betvarkė. Bus daugybė ma-

giją valdančiųjų, kovojančių tarpusavyje ir kariaujančių ir Paralelėje, ir Tikrajame matmenyje. O jei angelai, nepaisant klajoklių pagalbos, vis tiek nugalės? Kas tada? Vergų dalia visai Paralelės Lygumų tautai ir mirtis visiems magiją valdantiems asmenims? Karas ir mums, ir angelams nenaudingas.

– Gerai, raganiau, – pertraukė Rapertą Tauragas. – Tu tei- sus nurodęs tokias galimybes. Visa tai tikrai gresia Paralelės Lygumų tautai, bet negi tu siūlai vaikytis vizijos ir nerealių dalykų. Jei karas ir baigsis blogai, bet tai būtų vienintelė reali mūsų išeitis išsigelbėti. Atsivedę klajoklius, mes galime laimėti ir galbūt galime išvengti tokių didžiulių nuostolių ir tavo išvardytų pergalės padarinių. Gal angelai, pamatę mus stipresnius, išsigąs ir pasitrauks? Tokia galimybė taip pat reali.

– Gal pasitrauks, kad sugrižtų su didesnėmis pajėgomis. Tu girdėjai angelo pasakojimą ir supranti, kad jie neturi kito pasirinkimo. Jiems būtini vergai, kuriuos gali gauti paverę Lygumų tautą, arba turi liautis požemių demonų puldinėjimai, – atrėžė Rapertas.

– Gal jiems pasiūlyti samdyti savanorius dirbti požemiuose? – nedrąsiai pasiūlė Tijus. Sargybinis jau kelionės metu suprato, kad abiejų bendrakeleivių žinios daugelyje sričių yra išsamesnės nei jo ir įprato neskubėti reikšti savo nuomonės.

– Nieko neišeis, – pasiūlymą iš karto atmetė Tauragas. – Kai pasklis gandai apie nuostolius arba kas nors negrįš iš požemių namo, niekas nenorės samdytis. Vienintelė angelų išeitis – vergų darbas. Aš sutinku su Rapertu, kad šioje kovoje tarp magiją valdančių asmenų ir angelų bus tik vienas nugalėtojas. Kita pusė turės būti sunaikinta, bet, manau, mes vis tiek turime daugiau šansų kovodami nei lįsdami į požemius. – Tijus tai girdėdamas niūriai linktelėjo.

– Paklauskite, bičiuliai, – ramiai prašneko raganius. – Aš viską suprantu. Labai tikėtina, kad mes negrįšime iš požemių, bet tai mūsų galimybė viską pakeisti ir išsaugoti buvusį gyvenimą. Mes turime pamėginti net taip smarkiai rizikuodami. Patikėkite manimi, draugai, aš tai jaučiu, o Jūs puikiai supran-

tate, ką reiškia raganiaus nuojauta, – šyptelėjo šnekėdamas Rapertas. – Tegu Tijus tampa sielos keliautoju, grįžta į Saraso pilį ir papasakoja viską Sargybos vyriausiajam, kuris, manau, yra pakankamai stiprus pajusti šalia savęs keliaujančią sielą. Tijau, taip pat pasakyk savo vadovui, kad siųstų kitą būrį pas klajoklių šamaną prašyti pagalbos. Aš manau, kad mes taip rizikuosim tik patys ir jei žūsime nieko nelaimėję, kiti vis tiek pakvies pagalbą. Aš eisiu į požemius, o Jums, bendrakeleiviai, leidžiu patiems rinktis, – baigė savo kalbą raganius.

– Supratau tave, Rapertai, ir matau, kad neperkalbėsiu. Aš apie savo sprendimą pasakysiu vakare, – niūriai tarė Tauragas. – Kaip tu, Tijau? – kreipėsi burtininkas į sargybinį.

– Aš atsakysiu sugrįžęs. Rapertas mano draugas, bet ši idėja man atrodo beprotiška, todėl turiu pasitarti su vyriausiuoju. Pasaugokite mano kūną, kol aš būsiu sielos keliautojas.

Sulig šiais žodžiais bendrakeleiviai išsiskirstė. Rapertas kiek šnektelėjo su smuklininku ir prigulė nusenūsti. Tijus paliko savo fizinį kūną transo būsenos ir kaip sielos keliautojas išvyko į Sarasą, o Tauragas nusliūkino prie šalia tekančio upelio pamąstyti. Jam buvo labai sunku apsispręsti. Baltasis burtininkas nenorėjo rizikuoti savo gyvybe, bet, kita vertus, įtaka, įgyta pavykus šiai misijai, būtų pakankamas akstinas elgtis beatodairiškai. Be to, kaip bebūtų sunku pripažinti, Tauragui pradėjo patikti Rapertas ir tie garbės bei sąžinės likučiai neleido pasiūsti vieno raganiaus į tokią pavojų. Izmaelis dėl nieko nesijaudino, jis jautėsi atlikęs savo pareigą ir greitai susirengė atgal į savo smuklę.

Požemiai po dviejų dienų.

Jau pora dienų bendrakeleiviai ėjo nesibaigiančiu tuneliu. Palikę arklius viršuje, kelionę draugai tegalėjo tęsti pėsti. Iš pradžių trijulė stebėjosi tunelio konstrukcija ir jį pastačiusių su-

gebėjimais. Požeminis kelias buvo ganėtinai platus – jame lengvai greta galėjo žingsniuoti dešimt vyrų. Tunelio aukštis siekė keturis, o vietomis net penkis metrus. Tačiau jau po kelių ėjimo valandų bendrakeleiviai nustojo dairytis į įvairiais raštais ir nežinomais rašmenimis išmargintas požeminio kelio sienas. Kelis kartus trijulė buvo sutikusi ganėtinai keistokus žmones. Tiesą sakant, keisti jie buvo ne savo išvaizda, o kalbos maniera bei elgesiu. Blizgančios akys bei balso intonacija, kurią išgirdus atrodydavo, kad šnekamasi su zombiu, privertė nejaukiai pasijausti ir patį Rapertą, ir jo pagalbininkus. Pasiklausę, kur yra žemės gelmių širdis, keliautojai kas kartą gaudavo tą patį atsakymą – klauskite nurodytojo. Tai buvo viskas, ką praeiviai teikdavosi pasakyti. Nei kas tas nurodytojas, nei kur jį surasti, trijulė taip ir nesužinojo.

„Kaip vis dėlto gerai, kad jie abu sutiko toliau keliauti kartu su manimi“, – svarstė lėtai žingsniuodamas Rapertas. – „Vienas tokioje niūrumoje, aplinkui slankiojant idiotams, kaipmat išsikraustyčiau iš proto.“ Labiausiai raganių nuste bino Taurago parodytas noras leistis į požemius. Baltasis burtininkas, pagalvojęs kelias valandas, nedėstė Rapertui savos motyvų, o tik priėjęs ištarė: „Aš sutinku,“ ir pradėjo rengtis tolimam žygiui. Tįjus, grįžęs iš sielos kelionės, pareiškė, kad vyriausiasis sutiko su raganiaus iniciatyva leistis į požemius ir leido jam keliauti kartu. Tiesą sakant, nieko kito iš sargybinio Rapertas ir nesitikėjo. Kiek nustėręs raganius buvo po atsisveikinimo kalbos su smuklininku. Pastarasis staiga prašneko kaip didžiulis požemių žinovas. „Atmink, Rapertai,“ – tada pasakė Izmaelis. – „Būdamas po žeme, niekada nepasitikėk tuo, ką mato tavo akys. Ypač tai liečia požemių gyventojus. Jie beveik visuomet yra kitokie nei atrodo iš pirmo žvilgsnio. Be to, visada atsimink, kad magijos lygis ten yra gerokai aukštesnis ir labai gali būti, kad koks nors požeminėje laukymėje gyvulius ganantis piemuo bus stipresnis magas už jus visus tris kartu paėmus. Nesi-

velkite į peštynes be reikalo ir visus sunkumus bandykite spręsti logika bei mąstymu. Prievartos imkitės, kai nebeturėsite kitos išeities.“

– Klausyk, raganiau, – prašnekęs nutraukė Raperto mintis Tijus. – Ar girdėjai tokią dainą? Paklausyk:

Miegojo naktį ramiai

Ant debesies angelas baltas.

Man žvaigždės žarstė sapnus,

Bet jų nemačiau – mano mintys per šaltos.

Padainavo sargybinis, kuris pasirodė turįs gražų ir skambų balsą.

– Girdėjau, – atsiliepė Rapertas. – Graži daina, man seniau labai patiko. Na ir ką?

– Nieko... Tiesiog pagalvojau, kad Tikrajame matmenyje visose dainose, padavimuose ir pasakose angelai yra labai geri. Kodėl? Jie juk iš tiesų nėra geri. Dar neaišku, kas geresni – angelai ar demonai.

– Tu kiek supaprastintai į viską žiūri, Tijau. Matai, gėris ir blogis yra tik sąvokos, labai santykinės ir lengvai kintančios. Iš tiesų nėra absoliutaus gėrio ir absoliutaus blogio. Kas gerai, o kas blogai žmonės sprendžia, vadovaudamiesi savo auklėjimu, patirtimi ir kitais subjektyviais kriterijais. Iš esmės šių sąvokų supratimas priklauso nuo toje visuomenėje vyraujančių tradicijų bei moralės. Pavyzdžiui, jei kur visi žinos, kad vogti negalima ir toks poelgis yra smerktinas, natūralu, kad vagystė bus blogis, o vagies sugavimas – gėris. Tačiau visuomenės tradicijos ir moralė – kintantis dalykas. Toje pačioje vietoje, iš esmės pasikeitus gyvenimo sąlygoms, vagystė gali būti pradėta laikyti pagarbos vertu elgesiu ir tada jau šis poelgis bus gėris, o vagies gaudymas – smerktinas blogis. Tad angelai iš tiesų nėra nei geri, nei blogi – jie tiesiog kitokie nei mes, – atsakė Rapertas.

– Kiek supainiojai mane, raganiau, – pasikasęs pakaušį prašneko Tijus. – Pagal tave išeina, kad negalima įvertinti, kas geresni, – demonai ar angelai, ir gali būti taip, kad blogiausi šioje istorijoje esame mes?

– Taip. Viskas priklauso nuo vertinimo atskaitos taško ir subjektyvaus vertintojo požiūrio. Jei vertintume pagal tai, kas mums pridarė mažiau rūpesčių, galėtume sakyti, kad angelai yra blogio įsikūnijimas. Tačiau, mano nuomone, tokiam vertinimui trūksta pagrįstos informacijos apie demonus, – paaiškino Rapertas.

– Aš tikiuosi, kad tos informacijos surinkimas iš esmės nepakenks mūsų sveikatai, – palingavo galvą šalia ėjęs Tauragas, kuris dėmesingai klausėsi raganiaus pokalbio su sargybiniu. – Mes jau antrą dieną žingsniuojame ir nepastebime jokio nurodytojo ar žemės gelmių širdies ženklų. Žinot, gal praskaidrinam nuotaiką padainuodami, – pasiūlė baltasis burtininkas. – Žinau puikią romantišką dainą, raginančią nebijoti. Paklauskite, gal patiks ir savo gyvenimo draugėm kada padainuosit.

*Vėl basas, kilimų žolę saugant, slystu
Nuo kopos jūron su audra,
Vėjas susitaikė, gimsta šiluma iš lėto,
Nesvarbu, kad naktį dar šąla,
Tau gražu – ledinė žemė su aušra,
Paukščiai bunda, mes užmiegam.*

*Nes su tavim turim naktį drąsos
Įsiklausyti kalbą tamsos,
Lipt stogais ir žiūrėt žemyn,
Kas brangu, nebijot apkabint.*

Taip vienas kitą linksmindami bendrakeleiviai kur kas smagiau tęsė savo žygį požemiais.

Tuo pačiu laiku Saraso pilis.

– Kas jiems leido savavališkai pakeisti misijos tikslą? – piktinosi Raganių ordino vadovas. – Trijulė buvo išsiųsta paprašyti pagalbos iš klajoklių, o ne klaidžioti požemiais tuneliais!!!

– Nešūkaukit, gerbiamas raganiau, – ramiai nutraukė iškarščiausią kalbėtoją Sargybos vyriausiasis. – Sprendimą leisti po žeme ir ieškoti Poleradoro, kuris yra tikrasis požemių valdovas, priėmė Rapertas. Jis leido bendrakeleiviams pasirinkti, o misijoje dalyvaujantis sargybinis Tijus atvyko pas mane kaip sielos keliautojas pasitarti. Aš leidau jam vykti toliau kartu su Rapertu.

– Betgi tai beprotybė, – jau gerokai ramiau prašneko Raganių ordino vadovas. Jis kiek privengė Sargybos vyriausiojo, kuris buvo pats stipriausias iš žinomų magijų valdančių asmenų. Raganių ordinas nenorėjo pyktis su Sargyba, todėl ir kalbančiojo emocijos smarkiai atlėgo, kai paaiškėjo, kad viskas vyko su sargybinio žinia. – Kam ieškoti kažkokios mitinės būtybės, apie kurią žinome tik iš priešiško mums angelo ir išprotėjusio senio paistalų? Rapertui galėjo tik pasirodyti, kad tas atsiskyrėlis yra Siladargonas.

– Galbūt tu teisus, didysis raganiau, – pratarė baltųjų burtininkų atstovas susirinkime. – O galbūt ir ne. Bet koku atveju mes nieko neprarandame, o išlošti galime labai daug.

– Prarandate vieną saviškių, – įgėlė Raganių ordino vadas.

– Taurago mirtis šiuo atveju bus prasmingas, nors mums nepageidautinas, bet pateisinamas užmokestis už galimą taiką, – ramiai atsikirto baltasis burtininkas.

– Džiugu, kad baltieji burtininkai laikosi tokios pat nuomonės kaip ir Sargyba, – nutraukė visus ginčus sargybinių vyriausiasis. – Šis klausimas baigtas, beliko išrinkti misijos narius, keliausiančius pas klajoklius. Ar turi kokių nors pastabų Laisvųjų sąjunga, – kreipėsi kalbantysis į šone sėdinčią Rasmintą, kuri vyrui išvykus ėmėsi vadovauti Raperto su-

burtai Laisvųjų sąjungai, vienijančiai laisvuosius raganius ir burtininkus. Ragana nesiimdavo vertinti savo veiklos vadovaudama laisviesiems, bet, kaip kalbėjo kartu pasilikę raganiaus draugai, ji pasižymėjo stulbinančiais administraciniais bei organizaciniais sugebėjimais, užtat sąjunga tapo kaip niekad įtakinga.

– Mes neprieštaraujame, – virpančia širdimi, bet tvirtu balsu atsiliepė Rasminta.

Ji tik išoriškai buvo rami. Raganos viduje blaškėsi mylinti ir beveik panikuojanti moteris, kuri ką tik sužinojo, kad jos vyrui gali grėsti mirtinas pavojus.

– Laisvųjų sąjunga misijai siūlo vieną iš savo narių, kurio kandidatūra bus paskelbta rytoj.

– Labai gerai, – pratęsė sargybinis. – Sargybai taip pat bus tinkamai atstovaujama šioje misijoje. Trečias narys, mano sprendimu, turėtų priklausyti Raganių ordinui. Ar sutinkate, didysis raganiaus? – kreipėsi Sargybos vyriausiasis į Raganių ordino vadą.

– Taip, – nenoriai burbtelėjo paklaustasis. – Rytoj pateiksiu asmens, kuris dalyvaus, kandidatūrą.

– Puiku. Ar galime baigti susirinkimą? – apžvelgdamas susirinkusius, paklausė sargybinis.

– Aš dar norėčiau šį tą pasiūlyti, – įsiterpė Raganių ordino vadas. – Kaip pranešė žvalgyba, angelai atitraukė savo pajėgas per dešimt kilometrų nuo pilies ir Saraso apylinkėje liko tik penki angelai bei dvidešimt tūkstančių priešų karių. Manau, puldami netikėtai galėtume sutriuškinti šią grupę priešų ir taip juos susilpninti.

– Girdėjai, ką pasakojo vyriausiasis, raganiaus! – užsiplieskė Rasminta. – Angelas buvo susitikęs su Rapertu ir jo bendrakeleiviais ir pasakė, kad laikysis paliaubų.

– Manęs tai neliečia, – net neatsisukęs į raganą atrėžė kalbantysis. – Nė vienas iš tos trijulės nepažadėjo angelui laikytis paliaubų. Sparnuotojo iniciatyva mūsų nevaržo, o pergalei atveju būtume gerokai susilpninę priešus. Gal tada jokių

misijų neberekėtų ir Rapertas ir jo bendrakeleiviai galėtų grįžti namo?

– Ką siūlai konkrečiau? – pasidomėjo sargybinis. – Gal turi kovos planą?

– Taip, ir jis yra labai paprastas, bet turi būti efektingas, – pradėjo Raganių ordino vadas. – Laisvųjų sąjunga kartu su visa Sarase esančia žmonių kariuomene puls mano minėtą grupę iš trijų pusių. Vieta, kur dabar yra penki angelai su pavaldžiais žmonėmis, tiesiog idealiai tinka netikėtam puolimui. Visa ši priešų grupė bus apsupta ir greitai sunaikinta. Raganių ordinas, baltieji burtininkai ir Sargyba užblokuos bet kokius sparnuotųjų bandymus atidaryti šuolio vartus mūšio lauke ir aplink jį ir taip neleis padėti apsuptiesiems. Laisvųjų sąjunga dabar stipriausia ir viena gali atlikti šią užduotį.

– Rasminta, ar sutinki su šiuo, mano nuomone, ganėtinai realiu planu? – pasidomėjo sargybinis.

– Ne. Pirmiausia nesutinku dėl kovos veiksmų per paliaubas, nesvarbu, kas tas paliaubas paskelbė. Antra, planas man atrodo neapgaltotas, nes, kiek atsimenu, panašiai į sparnuotųjų pasalą pakliuvo baltieji burtininkai, – atrėžė ragana.

– Ką tu išmanai apie kovas, moterie! – pašoko iš vietos Raganių ordino vadas. – Pakviesk ką nors, kas galėtų vyriškai apie tai pašnekėti. Net tavo vištos protas turi suvokti, kad angelai nekurs jokių pasalų, nes jiems tai bus netikėta – jie gi paliaubas paskelbė. Tau siūloma puiki galimybė išgarsėti kaip pirmajai sparnuotųjų nugalėtojai.

– Jei aš višta, tai kaip galiu pulti savo giminaičius – sparnuotus padarus. Žinoma, ne. Tačiau, jei čia besiskeryčiojantis raganius gerai pamąstytų, gal ir suprastų, kad angelai paskelbė paliaubas puikiai žinodami, kad jų nepaskelbėme mes. Sparnuotieji laukia mūsų klastingų žingsnių ir galimybių dar susilpninti Saraso gynėjus, – atšovė Rasminta. – Laisvųjų sąjunga nedalyvaus jokiuose išpuoliuose, bet mielai apsiima saugoti užnugarį, jei Raganių ordinas pasiryš savo jėgomis pulti minėtą nedidelę priešų grupelę.

– Neklausykit, ką šneka ši kvaiša. Manau, Jums būtina nurodyti, kad Laisvųjų sąjunga atliktų šią užduotį, – kategoriškai siūlė Raganių ordino vadas Sargybos vyriausiajam. – Skelbkit privalomą balsavimą šiuo klausimu.

– Aš negaliu nurodinėti laisviesiems, – mažliai žvelgdamas į Rasmintą atsakė sargybinis. – Jei ji taip nusprendė, siūlau keisti tavo planą ir išpuolyje dalyvauti Raganių ordinui.

– Raganių ordinas per silpnas ir negali to įvykdyti. Baltieji burtininkai dar neatsigavo po paskutinio pralaimėjimo ir taip pat neprisidės, – vos tvardydamasis atšovė raganius. – Tačiau šita kalė, trukdanti bendram mūsų reikalui ir pakliuvusi čia tik todėl, kad vyrelis žmonai šiltą vietelę išrūpino, turi būti nušalinta nuo vadovavimo Laisvųjų sąjungai.

– Kas gi mane nušalins? Tu, o didysis raganiau? – paniekinamai paklausė Rasminta. – Siūlau tau galimybę išsiaiškinti mūsų santykius dvikovoje. Kiek žinau, tu labai galingas kovinis raganius, vienas iš kelių esančių didžiųjų. Ar priimsi moters iššūkį, baily?

– Tu mane kvieti į dvikovą... – pradėjo sakyti ir viduryje sakinio užsikirto Raganių ordino vadas.

Tik dabar jis pajuto Rasmintoje tūnančią galią, kurią iki tol ragana puikiai sugebėjo slėpti. Ši moteris buvo stipresnė už savo vyrą, su kuriuo Raganių ordino vadas kautūsi lygiomis. Ragana buvo stipresnė net už Sargybos vyriausiąjį. Nors ji neatrodė panaši į kovose patyrusią magiją valdančią moterį, bet net tokia Rasminta kėlė mirtiną pavojų bet kam, nusprendusiam su ja pasigalynėti. – Aš nekovoju su moterimis, – kitaip nei planavo baigė sakinį Raganių ordino vadas ir, paskubomis atsiseikinęs su kitais magiją valdančiais asmenimis, išėjo iš kambario. Rasmintos jėga neliko nepastebėta ir kitų susirinkime dalyvavusių asmenų. Baltasis burtininkas dar ilgai nustebusiomis akimis žvelgė į ragana, o Sargybos vyriausiasis kiek sutrikęs palingavo galva. Viena tapo aišku, jog su šia moterimi teks skaitytis ir niekada nepavyks jos ignoruoti.

V

D A L I S

Aiškėjantys tikslai

*Rapertas ir bendrakeiviai.
Ketvirtoji kelionės požemiais diena.*

– Pagaliau baigėsi tas monotoniškas tunelis! – pradžiugęs sušuko Tijus, draugams priėjus didžiulę menę. Patalpa buvo daugiau nei šimto metrų pločio ir tiek pat ilgio. Nuo aukštų lubų iki pat žemės daugelyje vietų buvo nutįsę įvairiausių formų varvekliai, sudaryti iš mineralų. Tarp jų linksmai čiurle-
no vanduo, pakampėse augo žemaūgiai medeliai. Nesunku buvo įsitikinti, kad pati menė sukurta gamtos, o žmonių rankos tik ją kiek pagražino. Kitoje menės pusėje, iš karto už masyvios uolos, pro kurią tekėjo upelis, matėsi įėjimas į kitą tunelį. Šalia uolos, įmerkęs kojas į vandenį, sėdėjo senis ir ravėjo žolytes iš savo miniatiūrinio gėlių darželio.

– Pagaliau matome normalų žmogų, – pritardamas Tijui pradžiugo ir Tauragas. – Tie daugiarankiai ir daugiakojai ar raguotieji, kuriuos sutikdavome savo kelyje, man jau įgriso iki gyvo kaulo. – Iš tiesų bendrakeiviai per tas kelias dienas požemyje sutiko keliolika gyvų būtybių, kurių nebegalėjai pavadinti žmonėmis. Vieni turėjo aštuonias kojas, kuriomis laipiojo tunelio lubomis ir sienomis, kiti – šešias rankas, kurių kiekviena nešė po kibirą vandens, tretie puikavosi didžiuliais riestais, į avino panašiais, ragais. Nė viena iš šių būtybių praeidama net nesiteikdavo pažvelgti į juos kalbinančius žmones.

– Gal jis galės mums pasakyti, kur rasti nurodytoją? – garsiai pagalvojo Rapertas, pritardamas draugų džiaugsmui.

Artėdami prie priešingo, negu tas, pro kurį buvo įeita, menės krašto, prie uolos sėdintis žmogus matėsi vis ryškiau. Tai buvo sulinkęs senis ilga, balta, bet purvina barzda ir susivėlu-

siais plaukais. Atrodė jis toks pat trenktas kaip ir visi likusieji draugų sutikti požemio gyventojai. Niūniuodamas kažkokią melodiją, senis skabinėjo žolytes bei maskatavo vandenyje įmerkтомis kojomis. „Dar vienas nevisprotis“, – mąstė raganius. – „Kada mes surasime tą nurodytoją? Jei viskas ir toliau vyks kaip dabar, pravaikščiiosime tuneliais pusę metų ir galų gale išlįsime kokioje Šiaurės Amerikoje nieko doro nepešę.“

– Sveikas, seneli, – kreipėsi Rapertas į sėdintįjį. Bendrakeleiviai jau patyrė, kad požemių gyventojai supranta Lygumų tautos kalbą ir šiuo atžvilgiu bendravimas su jais gali būti sklandus. – Ką čia, prie tokios didelės uolos, veiki?

– Sveikas, sveikas jaunikaiti, ir tebūnie pasveikinti tavo draugai, – krenkšėdamas atsiliepė senis. – Žuvytes gaudau ir ne tik... Che... che... che. Ir ne tik... Kai kada dar ką nors pagauanu.

– Ar galėtum, gerbiamasai, pasakyti, kur mums rasti nurodytoją? – kaip įmanydamas mandagiau prašneko raganius. – Matai, mes ieškom kelio į žemės gelmių širdį, o visi mus nukreipia pas nurodytoją.

– Galėčiau, jaunikaiti, oi galėčiau... – ta pačia visiško idioतो maniera prašneko senis. – Aš esu vienas iš nurodytojų ir žinau, kur yra žemės gelmių širdis, bet jums nesakysiu....Che..che...che... ir nepraleisiu toliau šiuo keliu.

– Tavo, seni, praleidimo mums nereikia, – plykstelėjo Tijuš. – Eisis, kur norėsim, – nesustabdysi, – staiga Tijaus kalbą nutraukė Rapertas, griebdamas draugą už rankos ir žvilgsniu parodydamas plotelį, kiek paslėptą uolos. Žvilgtelėjęs tenai, sargybinis pamatė kabančius nuplėštus angelo sparnus ir penkių juodųjų karių šarvus.

– Reikia... che... che... che... oi kaip reikia, – ta pačia intonacija tęsė senis. – O Jūs, matau, karšti jaunikaičiai, tvirti, kietų raumenų. Anksčiau, žinote aš tokių nemėgau, bet vieną kartą kitas nurodytojas pasakė: „Žinai, bro laui, tu juos tiesiog blogai paruoši. Pabandyk ne virti, o kepti, ir tikrai pamėgsi“. Ką Jūs manote? – seilėdamasis šnekėjo seniokas. –

Pasirodo, būtent tokie jaunikaičiai patys skaniausi. Žinoma, kai kurie ateina apsiplunksnavę, tai jiems tenka sparnus nupjauti, kad plunksnų neprisirytum, – kol senis kalbėjo, Rapertas su nerimu dairėsi aplinkui. Menėje rinkosi didžiulė energija, kurią buvo galima ne tik pajusti, bet ir fiziškai pamatyti. Raganius greitai suvokė, kad priešintis seniui bendrakeleiviai negali nei pavieniui, nei kartu, todėl nusprendė kaip nors jį nuraminti.

– Ką tu, seneli, – meilikaujančiu balsu prašneko raganius. – Ne taip supratai... Mes labai šalti jaunikaičiai ir nieko nedarysime tavęs nepasiklausę. Pasakyk mums, kaip nuvykti prie žemės gelmių širdies? Atsilyginsime.

– Atsilyginsite... che... che... che... – įtampa menėje pastebimai atslūgo. – Žinote, man liūdna, o kai man liūdna, su praeiviais žaidžiu žaidimą. Atspėsime tris mįsles, dar pagalvosiu, ar Jus praleisti. Sutinkat?

– O jei neatspėsime? – pasidomėjo Tauragas.

– Turėsite grįžti, iš kur atėjote. Toliau Jums kelio nebus, – kur kas griežčiau ir tvirčiau prašneko seniokas.

– Sutinkame, – už visus atsakė Rapertas. – Klausk.

– Klausykite, – pradėjo senis. – Už žaibą greitesnė, už žvaigždę mažesnė, visus laukus apžioja ir dangų apkloja. Kas tai?

– Akis, – net nesusimąstydamas pasakė Tauragas. Rapertas ir Tijus tik žvilgtelėjo į bendrakeleivį, bet patys nespėjo nieko išarti.

– Teisingai, jaunikaičiai, teisingai... che... che... che... Antroji mįslė: A ir B kabėjo palubėj. A nukrito, B prapuolė. Kas liko palubėje.

– Liko žodelis „ir“, – šį kartą atsakė Rapertas. Jis jau prieš keliasdešimt metų girdėjo šią mįslę Tikrajame matmenyje. „Keista. Kaip ji atsidūrė Paralelėje, ir dar požemiuose,“ – stebėdamasis pagalvojo raganius.

– Gerai... gerai, – kiek nuliūdęs pasakė senis. – Paskutinė mįslė: kas bėga be kojų?

– Upė, – pirmas atsakė Tijus. – Aš šią mįslę dar vaikystėje girdėjau.

– Teisingai atspėjot, jaunikaičiai... Che... che... che, teisingai... – nevalgysiu Jūsų, bet ir nepraleisiu. Man vis dar nuobodu. Jūs išeisit, o aš vėl vienas čia sėdėsiu, žuvytes gaudysiu kojomis – nusibodo, – kiek skųsdamasis pratarė senis. – Gal galite man patarti, kaip nuobodulį išblaškyti.

– Aš galiu tau padėti, – garsiai tarė į priekį išėjęs Tauragas. – Išmokysiu tave žaidimo, vadinamo šachmatais. Tikrai nejausi nuobodulio, kol žaisi.

– Rodyk, burtininke, – senis tiesiog akyse pasikeitė. Jo balsas tapo tvirtas ir stiprus, kupinas metalinių gaidelių, liudijančių apie nepalenkiamą valią. Be pėdsako dingo visi krenkšėjimai ir raivymaisi. Senioko akys suspindo taip ryškiai, kad bendrakeiviams pasirodė, jog keistuolio galvoje šviečia miniatiūrinė saulė. Nurodytojas išsitiesė ir pasirodė esąs beveik trijų metrų ūgio, galingo stoto ir labai plačių pečių. Nuo jo spinduliavo tokia vidinė jėga ir magijos galia, kurios nė vienas iš trijų niekada nebuvo regėjęs. – Geriau nerodyk, o pasakok ir galvok apie šį žaidimą, – patikslino savo prašymą senis.

Tauragas, nieko nelaukdamas, pradėjo pasakoti apie šachmatus. Burtininkui kalbant apie šachmatų lentą, priešais nustrėusių bendrakeivių akis pakilo verpetas, kuris įtraukė į save visas smulkias šiukšles, gulėjusias šalia upelio. Baigus suktis verpetui, iš jo pasirodė šachmatų lenta, būtent tokia, apie kokią galvojo Tauragas.

– Tokia lenta? – patikslino nurodytojas.

– Taip, tiksliai tokia, – neslėpdamas nuostabos atsiliepė baltasis burtininkas. Vėliau viskas vyko panašiai. Tauragai galvojant ir aiškinant apie kokią nors figūrą, senis tuojau ją materializuodavo. Po dvidešimties minučių visa šachmatų lenta buvo užpildyta ir baltasis burtininkas pradėjo aiškinti žaidimo taisykles. Nurodytojas buvo labai gabus mokinys ir per pusvalandį išmoko viską, ką apie žaidimą jam spėjo papasakoti Tauragas.

– Burtininke, sužaiskim vieną partiją, – paprašė senis. – Tik vieną... Nesvarbu, kaip baigsis... Po jos aš Jums nurodysiu kelią ir papasakosiu viską, ką tik norėsit išgirsti apie požemius. Sutinki?

Tauragas sutiko. Jis buvo labai patyręs šachmatininkas. Dažnai besilankydamas Tikrajame matmenyje, baltasis burtininkas niekada nepraleisdavo progos prisidengęs sugalvotu vardu dalyvauti kokiame nors šachmatų turnyre. Prieš kelis dešimtmečius jis net tapo planetos šachmatų čempionu. Šis žaidimas buvo pati didžiausia Taurago aistra, kuriai patenkinti burtininkas negailėjo nei jėgų, nei laiko. Partija truko kelias valandas. Tauragas nugalėjo, bet pergalę pasiekė labai sunkiai. Senis tobulėjo kiekvieną minutę ir po pirmos partijos baltasis burtininkas turėjo pripažinti, kad daugiau jam laimėti prieš nurodytoją gali nepavykti.

– Dėkui Jums, jaunikaičiai... Iš visos širdies dėkui, – labai pradžiugęs šnekėjo senis. – Viską Jums pasakysiu ir kai ką padovanosiu. Klauskit!

– Kaip mums pasiekti žemės gelmių širdį ir sutikti Poloradorą? – nedelsdamas paklausė Rapertas.

– Na, jaunikaičiai, tai labai paprasta: eikite iki pirmos sankryžos, tenai bus du keliai į kairę ir dešinę, ir laiptai aukštin. Pastumkite į priekį antrą iš apačios laiptelį ir jums atsivers paslėptos durys į vidinius lygius. Žengę per duris, pasukite į kairę ir eikite iki pirmos menės, kurioje išsidėstęs nedidukas kaimelis – atrodo, penkiolika trobų ir šimtas gyvenotojų. Praėję kaimelį, kitoje menės pusėje prasidedančiame tunelyje beveik iš karto pamatysite po tris nišas iš kiekvienos pusės. Eikite į antrą, vidurinę, nišą, esančią dešinėje pusėje. Atsistoję nišoje veidu į sieną, dešinėje pusėje pamatysite keturias plokšteles, išrikuotas vertikaliai, – aiškino pakiliai nusiteikęs nurodytojas. – Tai požemio tunelių lygiai. Dabar Jūs esate ketvirtajame lygyje, o tas, ko ieškote, yra pirmajame, pačiame apatiniame, lygyje. Paspauskite žemiausiai esančią plokštelę ir laukite, kol niša nusileis iki pirmojo lygio. Kaimelio žmonės aš jau perspėjau – jie Jus praleis be kliūčių.

– Tai kažkas panašaus į Tikrajame matmenyje esantį liftą? – nepatikliai pasiteiravo Tauragas.

– Regėdamas tai, ką tu galvoji, – senis dar kartą pade-monstravo savo galias, be jokio vargo skaitydamas burtininko mintis, – galiu atsakyti teigiamai. Tikrajame matmenyje esančio lifto ir pas mus esančių nišų veikimo principas labai panašus, tik varomoji jėga, verčianti platformas judėti, yra kita. Požemio pasaulyje, kaip ir visoje Paralelėje, elektriniai prietaisai neveikia, tad tenka naudotis vien mechanikos dėsniais veikiamais įrengimais. Taigi, kur aš baigiau? – krenkštelėjo seniokas, vėl pradėdamas maivytis. – Eidami iki reikiamos nišos, būkite atsargūs – tais tuneliais dažnai vaikšto angelai su savo kariais. Jie nežino slaptų durų, todėl iki čia atsibeldžia tik vienas kitas, bet tenai vyksta tikras karas. Tuos tunelius, kurie atriboti daugelio slaptų durų ir išėjimų, mes taip ir vadiname – karo zona, – senio balsas, kalbant apie angelus, vėl surimtėjo. Nurodytojas aiškiai nemėgo sparnuotųjų bei jų karių ir to ypač neslėpė. – Nusileidę į pirmąjį lygį, išlįsime iš nišos, pasuksite į dešinę ir visą laiką eisite tiesiai iki didžiojo daugelio kelių susikirtimo. Tenai rasite vieną iš mano brolių nurodytojų, kuris arba praleis Jus, arba ne – priklausys nuo to, ko užsigeis Poleradoras, kuriam apie Jūsų trijulę bus pranešta iš anksto. Tik atminkite, eidami pirmuoju lygiu Jūs praeisite dešimtis tunelių atsišakojimų, sraunių, niekada į planetos paviršių neišeinančių, upių, aptiksime kelis kaimus ir net mišką, augantį didžiulėje natūraliai atsiradusioje menėje, tačiau eikite tik pirmyn ir niekur nesukite.

– Kokiame lygyje daugiausia dirba angelai ir jiems pavaldūs žmonės? Ar kitur, išskyrus kelyje iki tavo nurodytos nišos, mes juos sutiksime? – pasidomėjo Tijus.

– Gerą klausimą uždavei, sargybini. Kadangi mano nuotaka labai gera, atsakysiu plačiau į tavo klausimą, – išsišiepęs iki ausų tarė nurodytojas, kuris akivaizdžiai mėgavosi trijulės draugija. – Sparnuotieji ir jų tarnai kasa tik ketvirtajame lygyje, tačiau didžiausi mėlynojo vaisiaus klodai slypi pirmajame. Tik atsidūrę jame, Jūs būsite labai intensyviai veikiami visur ap-

linkui tūnančio mėlynojo vaisiaus. Jei esate pakankamai stiprūs, o tuo aš neabejoju, galėsite priešintis vaisiaus poveikiui, daromam Jūsų fiziniam kūnui ir psichinei būsenai, tačiau bet kuriu atveju išlindę iš požemių, būsite kur kas magiškai stipresni nei anksčiau, – kiek patylėjęs ir mintyse svarstydamas, ką sakyti toliau, senis tęsė. – Kadangi Jūs man labai patinkate, pasakysiu vieną paslaptį, kuri labai padės šiai prieš mane stovinčiai jaunikaičių trijulei. Pirmajame lygyje net mažiausias gyvenantis vaikas yra magiškai stipresnis už bet kurį iš Jūsų. Todėl atminkite – požemio gyventojams galioja vienas labai svarbus įstatymas: magiją galima naudoti tik prieš asmenį, kuris prieš tave panaudojo magiją. Jei Jūs kovodami nenaudosite savo magiškųjų galių, o pasikliausite tik fiziniais sugebėjimais ir turimais ginklais – priešininkai elgsis lygiai taip pat. Jums pasytoję kelią žmonės blefuos, imituos energijos kaupimą, bet niekada tos energijos nenaudos, jei Jūs neapsigausite. Tačiau bet koks, net ir menkiausias, magijos panaudojimas kovos tikslais sukels audringą reakciją, neabejotinai sutrinsiančią visą šių gražių jaunikaičių trijulę į miltus. Žinoma, angelai ir jų pakalikai apie šią taisyklę nieko nežino ir susitikimo su jumis atveju, puls visą šią manęs besiklausančią trijulę visais įmanomais būdais. Stenkitės išvengti susitikimo su sparnuotaisiais.

– Pasakyk man, senoli, – kreipėsi Rapertas į nurodytoją, prieš tai kiek pamąstęs. – Ar kada nors yra kam pavykę praeiti pro nurodytoją be jo leidimo?

– Nemaloni man ši tema, – iš karto apniūkęs ir keistai sumegęs prakalbo senis. – Nurodytojai yra mano broliai ir kiekvieno iš jų žūtis – man labai skausminga. Net prisiminimai apie tuos įvykius man labai nemalonūs. Tačiau aš pažadėjau atsakyti į visus Jūsų klausimus: du kartus pro nurodytojus buvo praeita be jų sutikimo. Abiem atvejais mano broliai žuvo. Pirmą kartą tai padarė pirmasis angelas Arcitokas, keliaudamas pas savo brolių, o antrą – grupė angelų, plėsdami kasinėjimų teritoriją. Tiesa, – kiek pralinks mėjo seniokas. – Tai grupei brangiai kainavo toks išūlumas. Mano brolelis gerokai juos apipešiojo. Iš dešimties angelų – penkis jis supleškino, sykiu pribaiddamas vi-

sus penkiasdešimt sparnuotuosius lydėjusių juodašarvių. Nuo to laiko angeliukai nebedrįsta prasidėti su nurodytojais, išskyrus kelis išimtinius atvejus, tokius kaip šitas, – seniokas atsainiai mostelėjęs ranka parodė į angelo ir jo palydovų likučius. – Tai gal tuo ir pabaikim, jaunikaičiai, – staiga pakeitė temą nurodytojas. – Kiek nuliūdinot Jūs mane. Kitą kartą pakalbėsime. Dabar norėčiau Jums padovanoti šiuos šarvus, – ištraukęs iš už nugaros, nurodytojas ištiesė bendrakeleiviams tris mažus ryšulėlius, telpančius į saują. – Išvyniokite ryšulėlius, jaunikaičiai, ir, kol būsite požemiuose, nešiokite šiuos šarvus ant savęs. Taip daryti aš Jums labai nuoširdžiai patariu.

Draugai neskubėdami išvyniojo gautus ryšulėlius ir aptiko, kad tai meistriškai pagaminti šarvai iš plonos kaip šilkas, bet tvirtesnės už titaną medžiagos. Bendrakeleiviai, bandydami šarvų tvirtumą, mėgino juos pramušti visais turimais ginklais, bet nesugebėjo net įbrėžti jų paviršiaus. Užsidėję šarvus, draugai kaip susitarę stebėjosi jų lengvumu ir patogumu. Matydamas nuoširdų trijulės džiaugsmą, nurodytojas maloniai šypsojosi. Seniai jam neteko požemiuose sutikti gyvenimu besidžiaugiančių žmonių, todėl draugų džiūgavimas, gavus dovanas, jam buvo ypač malonus.

Nuoširdžiai padėkoję nurodytojui, draugai atsisveikino su šia ganėtinais prieštaringa, bet iškilia asmenybe ir pažadėjo po žygio pas jį dar sugrįžti. Nulydėdamas akimis nueinančius bendrakeleivius, senis, kuris vėl atrodė taip, kaip prieš pokalbį su trijule, nedelsdamas mintimis susisieki su požemių valdovu Poleradoru ir perdavė šiam visus savo išpūdžius apie buvusius pašnekovus.

Tuo pačiu laiku Saraso pilies apylinkės.

– Jaunėli, tu ir vėl viską sugadinai, – skambėjo vieno iš netoli Saraso pilies susitikusių dviejų sielų keliautojų balsas. – Tu net neįsivaizduoji, kiek pastangų man kainavo įkalbėti Arvartą, dabar vadovaujantį visoms prie Saraso esančioms angelų pa-

jėgoms, surengti pasala. Tas sparnuotas užsispyrėlis penkis kartus man atsakė, kad paliaubos yra šventas dalykas ir jis niekada nelaužys savo žodžio. Tik įtikinęs, kad puldami jo kaip masalą paliktą karių grupę, magiją valdantys asmenys įrodys esą klastingi ir neverti angelo duoto žodžio, pasiekiau, kad būtų surengta pasala. Tavo darbas buvo įtikinti sargybinius ir Laisvųjų sąjungą pulti, tačiau net tokio niekingo veiksmo nesugebėjai tinkamai atlikti.

– Atleisk, brolau... – nusiminęs atsiliepė kitas pašnekovas. – Kas galėjo numatyti, kad ta bobšė kategoriškai atsisakys dalyvauti puolime ir net Sargybos vyriausiojo neklausys. Vos nesurėmiau su ja ir vis tiek nieko nepešiau.

– Tai kodėl nesusipešei? – kandžiai pasidomėjo pirmasis sielos keliautojas. – Kaip ten tos raganos vardas – Rasminta? Galėjai nugalaboti ją ir užimti Laisvųjų sąjungos vado vietą.

– Ką tu šneki, brolau? – nuskambėjo atsakymas. – Tu neįsivaizduoji, kokią jėgą valdo šita ragana. Manau, ji prilygsta Gertrūdai, – šie žodžiai aiškiai sudomino pirmąjį pašnekovą. – Pasakui aš pasidomėjau šios bobšės praeitimi, – tęsė kalbantysis. – Tai štai, ji ir jos vyrelis yra gimę Tikrajame matmenyje. Tarp seniausiųjų raganių sklando gandai, kad Rasmintos tėvas buvo vienas iš valdančiųjų magiją.

– Jei tai teisybė, ji potencialiai tokia pat stipri kaip mano žmona Gertrūda, kuri taip pat gimė Tikrajame matmenyje ir kurios tėvas taip pat buvo magiją valdantis asmuo, – svarstė pirmasis sielos keliautojas. – Logiškai galvojant toliau, jos vyras Rapertas potencialiai savo galiomis gali būti lygus man, kadangi mes abu esame gimę Tikrajame matmenyje, bet, kaip tau žinoma, – jo jėga kiek didesnė nei tavo, brolau, ir nesiekia net pusės manosios.

– Taip, vyresnysis broli, tu teišus, bet nepamiršk, kad tas raganius vis dar tobulėja ir neseniai nugalėjo du angelus ir tapo didžiuoju. Dabar jis nusileido į požemius, kur, kaip tu pats man pasakojai, yra daug mėlynojo vaisiaus. Praėjęs požemių kelius, Rapertas gali tapti daug stipresnis nei dabar, – pastebėjo jaunėlis.

– Gal tu ir teišus, – susimąstė vyresnysis iš besikalbančių brolių. – Antrojo šimtuko angelą aš taip pat galėčiau įveikti, bet dėl kelionės po požemius padarinių tu šneki teisybę. Atsimeni pokyčius manyje, kai grįžau iš klaidžiojimo po požeminius tunelius.

– Labai gerai atsimenu... Juk iki tol aš buvau stipresnis, – su sunkiai slepiamu pavydu pasakė jaunesnysis brolis.

– Pats kaltas, Patrikai, – atšovė pirmasis pašnekovas. – Kviečiau keliauti kartu, bet pabūgai ir išleidai mane vieną. Manai, pamiršau šį faktą? – Nuo šių skaudžių žodžių jaunesnysis kalbančiojo brolis susigūžė kaip nuo gauto smūgio. – Gerai, broliu, pamirškime, kas buvo, – apsiraminė vyresnysis. – Svarbu, kad iki mūsų plano galutinio įgyvendinimo Sargybos vyriausiasis neįtartų apie mano tikrąją galią. Šis seniokas iki dabar save laiko pačiu stipriausiu iš gyvenančių magijų valdančių asmenų. Tegu taip galvoja ir toliau. Ateis laikas ir pamatys, kaip smarkiai klydo.

– Tai ką darysim su ta raganiūkšte Rasminta? – paklausė pavadintas Patriku pašnekovas. – Gal pamėginam kaip nors išvilioti iš pilies ir tada susidoroti?

– Na ir kaip tu ją išviliosi? – nuskambėjo skepticizmo kupinas klausimas.

– Nežinau... – numykė Patrikas. – Gal pranešam jai ką nors apie didžiulį pavojų jos vyro gyvybei ir būtinybę gelbėti jį? Ką tu manai, Latrimerai?

– Taigi, kad nežinai, – atsiliepė vyresnysis brolis, pavadintas Latrimeru. – Aš, beje, taip pat nežinau. Manau, nepradėkim rengti žaidimų ir aferų, kurios nieko gero neduos. Palikim kol kas šią raganą ramybėje. Tu su ja daugiau nekonfliktuok, tik rink visą prieinamą informaciją apie Laisvųjų sąjungą ir jos narius. Sugrįšime prie jos laimėjus angelams.

– O jei tos pergales nebus?

– Tada tikrai nereikia su ja ir jos vyru konfliktuoti. Sukursim kitą planą. Svarbu, kad niekas iš magijų valdančiųjų neįtartų mūsų dirbant išvien su sparnuotaisiais, – aiškino broliui Latrimeras.

– Patys angelai mūsų neišduos? – nepatikliai pasidomėjo jaunesnysis brolis.

– Sparnuotieji niekuomet neišduoda savo draugų ir bendrininkų. Galime būti ramūs. Tik nereikia užsiiminėti akivaizdžiai klastingais ir negarbingais dalykais. Tokius asmenis angelai niekina ir patys juos žudo, – toliau pašnekovui aiškino Latrimeras. Kurį laiką dar pabendravę ir pakalbėję apie padėtį Saraso pilyje, broliai išsiskyrė. „Bepigu tau kalbėti, broliuk, – mažtė Patrikas, grįžęs į savo kūną. – Jeigu kas neplanuoto nutiks ir mes pralaimėsime, nukentėsiu pirmiausia aš. Tu už mane daugiau nei dvigubai stipresnis burtininkas, turintis puikią reputaciją, visuomet sugebėsi išsisukti. Manau, reikia ir man savo ateitį kaip nors užsitikrinti, įvairiausių išsigelbėjimo variantų numatyti. Vien tavimi aš pasitikėti nelinkęs.“

Požemiai.

Kelios valandos po pokalbio su nurodytoju.

– Tauragai, – kreipėsi į bendrakeleivį Rapertas, nutraukdamas prieš tai tvyrojusią tylą. – Man labai įdomu, kaip valdoma Jūsų baltųjų burtininkų sąjunga ar ordinas, net nežinau, kaip pavadinti teisingai. Labai jau Jūs esate paslaptinigi. Apie Raganių ordiną visi žino, kad jis valdomas vieno valdovo, arba magistro, o apie Jus niekas nieko tiksliai nežino.

– Teisingai pastebėjai, Rapertai, – atsiliepė Tauragas. – Niekas apie mus nieko tiksliai nežino, nes tai paslaptis. Tu manęs prašai atskleisti baltųjų burtininkų paslaptį?

– Ne... Aš tiesiog šiaip pasidomėjau, – gūžtelėjo pečiais raganius. – Nemaniau, kad tai labai slapta. Nenori – nesakyk.

– Žiūrėkit: sankryža, siena ir laiptai į viršų. Visai taip, kaip pasakojų nurodytojas! – Šūktelėjo Tįjus, nutraukdamas beįsilieskiantį bendrakeleivių ginčą.

Iš tiesų seniokas neapgavo nei pasakodamas apie kelią, nei apibūdindamas slaptas duris bei jų atidarymo tvarką. Bendra-

keleiviai be vargo surado paslėptą mechanizmą ir pakliuvo į už sienos esantį tunelį, kuris, pasak nurodytojo, buvo karo su angelais zonos dalis.

*Tuo pačiu laiku
vieta, Tikrajame matmenyje vadinama Aliaska.*

Styvis brovėsi pro medžius, dažnai jų net nepastebėdamas. Per savo ilgą gyvenimą miškuose jis beveik tobulai išmoko pereiti per bet kokią girios augalų tankmę. Masyvios Styvio kojos trypė bet kokius augalus, nesiekiančius jam iki pusės, o stiprios rankos lengvai laužė užtvėrusias kelią daugiametes pušis. Aplinkui gyveno daug plėšrūnų, puikiai prisitaikiusių prie atšiaurių krašto sąlygų. Tačiau Styvis jų nebijojo ir nė kiek nesisaugojo. Nė vienas iš aplinkinių plėšrūnų, net urvinis liūtas ar lokys, nesiryžtų užpulti daugiau nei toną sveriančio trijų su puse metro ūgio gigantopiteko, kaip kad Styvį ir jo gentainius vadino Tikrojo matmens mokslininkai. Einantysis šypelėjo, prisiminęs Tikrajį matmenį. Kartą jis tenai lankėsi ir labai išgąsdino vienos kalnų ekspedicijos narius. Tai buvo beveik prieš šimtą metų ir Styvis, neklausydamas draugo patarimų, nusprendė aplankyti Tikrojo matmens vietą, vadinamą Himalajais, apie kurią jis buvo labai daug girdėjęs. Tik išlindęs per atidarytus vartus, gigantopitekas tiesiog susidūrė su pūškuojančių į kalną alpinistų grupe. Nežinia kas tada išsigando labiau. Styvis daug buvo girdėjęs iš savo draugo apie Tikrojo matmens žmones ir jų paslaptinius ginklus, todėl nieko nelaukęs nuskuodė pro vartus atgal. Alpinistai taip pat nerodė stublinančios drąsos pavyzdžio ir viesulu nulėkė nuo kalno šaukdami keistą žodį: „Jietis“. „Nors kas tuos žmones supaisys“, – galvojo Styvis. – „Vienintelis rūpestingas ir tikrai patikimas mano draugas dabar miega savo trobelėje“. Tai jis išmokė gigantopiteką ir jo gentainius protauti, parodė paslaptinę metalą, leidžiantį daryti įvairiausių triukus, pavyz-

džiui, iš labai labai toli stebėti žmones ar atidaryti šuolio var-
tus. Lygumų tauta vadina šį metalą „mėlynuoju vaisiumi“. Styvis iki šiol nesupranta, kodėl žmonės taip keistai jį vadi-
na, o draugo klausiti nesiryžo. „Dabar, – galvojo gigantopite-
kas, – pats laikas viską išsiaiškinti. Atsirado puiki proga pa-
žadinti draugą, o tada jis sutiks su manimi pasikalbėti.“

Styvis keliavo prie vienišos apkerpėjusios trobelės, stovin-
čios pačiame tankaus miškelio viduryje, nedidukėje laukymė-
je, į kurią nevedė jokie, net žvėrių, takai. Ten jau beveik tris
šimtus metų miegojo jo draugas. Styvis retkarčiais, kas de-
šimtmetį, aplankydavo trobelę ir pažiūrėdavo, ar miegančia-
jam viskas gerai, bet jo nežadindavo. Iki šiol tam nebuvo rim-
tos priežasties, o draugas griežtai prisakė jo nekelti, kol ne-
bus tikrai būtina. Stabtelėjęs Styvis pamastė, ar ši priežas-
tis, dėl kurios jis susirengė žadinti miegantįjį, tikrai svarbi.
Kiek palaukęs, gigantopitekas papurtė savo galingą galvą ir
nuėjo tolyn. Jis tvirtai buvo įsitikinęs, kad niekas negali būti
svarbiau už vaikus. Draugo vaikams grėsė didelis pavojus.

Požemiai kitą dieną.

Sužeistasis nepatikliai žiūrėjo į virš jo palinkusį Tauragą. Ži-
noma, pasitikėti trimis bendrakeleiviais jis neturėjo jokio pa-
grindo. Būdamas juodašarvių karių būrio narys, sužeistasis
tvirtai žinojo, kad visi šiame požemyje, kurie nėra angelai,
gvardiečiai ar juodašarviai, yra priešai. Tačiau prieš jį stovin-
ti trijulė nesielgė priešišškai. „Galbūt tai klasta? – pagalvojo ka-
rys. – Gal jie tokie patys monstrai kaip ir kiti požemių gyven-
tojai, tik turintys žmogaus išvaizdą?“ Juodašarviams jau ne kar-
tą yra tekę susiremti su pabaisomis, panašiomis į žmones. Šį
kartą jo būrys kartu su kitomis angelų pajėgomis puolė monst-
rų, turinčių žmogaus išvaizdą, kaimą ir po sunkios kovos jį su-
naikino, paimdami daug belaisvių. Atrodė, kad sėkmė šypsosi
šiam vyrui, nes būryje, kuriame jis tarnavo, skirtingai nei ki-

tose juodai apsišarvavusių karių grupėse, kovodamas nežuvo nė vienas karys. Kas galėjo pagalvoti, kad tai tik tikrosios kovos preliudija, šiandien tekusi sužeistajam ir jo draugams. Juodašarvių būrys, vadovaujamas trijų angelų, spėjo pasitraukti per kelis kilometrus nuo sunaikinto kaimo, kai juos iš visų pusių puolė milžiniškos žiurkės. Tų padarų buvo tūkstančiai. Būdamos didelio šuns dydžio, žiurkės judėjo neapsakomai vikriai ir savo aštriais nagais galėjo laiptoti net stačiomis tunelio sienomis. Pilka šių gyvių orda puolė iš visų pusių ir net iš slaptų urvų, buvusių palubėse. Blogiausia, kad šios milžinės turėjo padidintą atsparumą magijai, ir angelams tik didelėmis pastangomis pavykdavo uždegti ar iš vidaus susprogdinti paskiras graužikes. Juodašarviai sureagavo nepaprastai greitai ir, nepraėjus nė penkioms sekundėms, prieš puolančią žiurkių orlą išdygo skydų, kardų bei iečių siena. Kariai kovėsi darniomis rikiuotėmis, dengdami vienas kitą pasiskirstę vaidmenimis. Rezerve buvę vyrai šaudė į puolančias bestijas iš arbaletų, akimirksniu keisdavo kritusius ar pavargusius draugus. Jei juodašarvių būtų daugiau, galbūt jie galėtų lengvai išskersti visas pasirodžiusias žiurkes, tačiau šimtas karių ir trys angelai negalėjo ilgai priešintis keliems tūkstančiams dideliais, aštriais dantimis ir nagais ginkluotų pabaisų, nebijančių mirties ir savo kūnais užpildžiusių visą laisvą erdvę aplinkui būrį. Nepraėjus nė pusvalandžiui, pora dešimčių vyrų buvo sudraskyta ir tapo aišku, kad būrys pasmerktas. Angelai nutarė mėginti pasitraukti ir išgelbėti bent dalį karių. Sparnuotieji išskyrė dvidešimt juodašarvių, kurie turėjo trumpam atlaikyti žiurkių spaudimą, o patys atidarė vartus į pagrindinę Padangių tautos būstinę po žeme. Buvo labai rizikinga atidaryti vartus, kai aplinkui driekėsi mėlynojo vaisiaus kasyklos ir jautėsi jo įtaka. Vartai, veikiami požemyje kunkuliuojančios magiškosios energijos, galėjo iškrypti, sutraiškyti pro juos einančius keleivius ar išvesti keliautojus net už žinomos erdvės ribų, tačiau sparnuotieji neturėjo kito pasirinkimo. Sužeistasis buvo tarp tų, kurie pasiliko pridengti pasitraukiančiųjų ir nesitikėjo kada nors

sužinoti, ar drąsus angelų pabėgimo planas pavyko. Jis viena po kito prarado visus šalia kovojusius draugus, kol pagaliau ir pats buvo sučiuptas iš karto penkių žiurkių ir perkastomis rankų bei kojų saugyklėmis nutemptas į šalį. Užpuolikių orda, sudorojusi visus besipriešinusius juodašarvius, išnyko taip pat staiga kaip ir atsirado, su savimi nusitempdama ir visus nukautus bei sužeistus karius. Sužeistąjį tempė požemiais porą šimtų metrų, kol staiga iš vieno posūkio išdygo ši, visas penkias žiurkes pribaugusi ir jį išgelbėjusi trijulė. Keisčiausia, kad šie žmonės graužikes pribaugė labai lengvai, o jos net nesusivokė energingiau pasipriešinti. Tai juodašarviui davė papildomo peno apmąstymams.

– Kaip jis laikosi, Tauragai? – pasidomėjo Rapertas, stovėdamas šalia baltojo burtininko. Mūšio garsus draugai išgirdo tik įlindę į tunelį pro slaptąsias duris. Po trumpo, bet karšto ginčo, kai raganius siūlė pasižiūrėti, kas vyksta, o Tauragas reikalavo nesikišti ir eiti tolyn, bendrakeiviai atsargiai nupėdino iki posūkio ir kaktomuša susidūrė su penkiomis milžiniškomis, pasipuošusiomis didžiulėmis iltimis žiurkėmis, tempiančiomis vaitojantį juodašarvį karį. Šį kartą jau baltasis burtininkas, kuris siaubingai nemėgo graužikų, puolė padėti sužeistajam. Rapertas ir Tijus, nors ir ne taip veržliai, prisijungė prie Taurago. Kova buvo trumpa, žiurkės tik žiūrėjo stiklinėmis akimis ir beveik nesipriešino.

– Regis, juodašarvis negali pajudinti nei rankų, nei kojų, – atsiliepė baltasis burtininkas.

– Gali jį pagydyti? – paklausė bendrakeivio Tijus.

– Galiu, – neatsigrėždamas patikino Tauragas. – Tik ką darysime su juo paskui?

– Labai paprasta, – gūžtelėjo pečiais Rapertas. – Paleisim ir tegu keliauja namo.

Tauragas įdėmiai pasižiūrėjo į raganių, kiek linktelėjo galvą ir nieko nelaukdamas pradėjo juodašarvio gydymą. Šis baltasis burtininkas buvo vienas iš geresnių gydančiųjų magų ir todėl sužeistojo žaizdos traukėsi tiesiog bematant.

– Viskas, – atsitiesė Tauragas. – Jis sveikas.

– Na ir džiugu, – tarstelėjo Rapertas. – Eime toliau, o jis tegu drožia, kur nori. Beje, puikiai gydai, – paprastai ir nuširdžiai, be jokio noro įtikti, – pasakė raganius baltajam burtininkui. Tauragas net nustebo, koks jam svarbus pasirodė šis paprastas pagyrimas. Baltasis burtininkas suprato, kad kitaip nei daugelis ankstesnių draugų, nei raganius, nei sargybinis jam niekuomet nemeluos ir šie žodžiai iš tiesų reiškia, kad jis puikiai gydė ir padarė bendrakeleiviams įspūdį.

Sužeistasis negalėjo patikėti savo akimis. Keista trijulė jį išgydė, netarusi nė žodžio, apsisuko ir nuėjo. Tai buvo neįtikėtina. Jie nieko neklausinėjo, nieko neprašė už išgelbėjimą, tiesiog padarė gerą darbą ir nuėjo. „Arba jie kvailiai, arba labai gudrūs ir seks mane paskui, laukdami kol aš nueisiu į bazę“, – mąstė juodašarvis. – „Neišdegs. Aš čia palauksiu kiek ir tik tada eisiu. Nieko Jūs iš manęs nesužinosit.“ Tačiau po kurio laiko, žiūrėdamas į tolstančius bendrakeleivius, karys pagalvojo, kad galbūt ši trijulė nėra nei kvailiai, nei gudrūs apgavikai. Galbūt jis pirmą kartą sutiko iš tiesų gerus bei stiprius žmones, kuriems nereikėjo jo padėkos. „Jie man padėjo, ir viskas,“ – mąstė juodašarvis. Taip mintydamas jis lėtai pakilo ir jau nesislėpdamas, nebelūkuriuodamas nubėgo savo būrio bazės link, norėdamas apie šį įvykį papasakoti draugams bei vadovaujantiems angelams.

*Paralėlė. Vieta, Tikrajame matmenyje vadinama Aliaska.
Kita diena po bendrakeleivių kovos su žiurkėmis.*

Styvį apėmė nerimas. Jau beveik parą jis stovėjo prie draugų kūno ir kvietė jį sugrįžti. Gigantopitekas šaukė, kaip jį išmokė miegantysis, daugiau mintimis nei burna, tačiau išmintingasis Styvio bičiulis niekaip nenorėjo pabusti. Milžiniškas, tankiais gaurais apaugęs padaras nebežinojo, ką daryti. „Galbūt draugas išėjo ten, iš kur nebėra kelio atgal?“ – svarstė

Styvis. – „O gal jis tiesiog nenori grįžti pas mus ir jam neberūpi nei jo vaikai, nei šis matmuo?“ Įvairiausioms mintims sukantis gigantopiteko galvoje, artinosi saulėlydis, kuris trumpam atitraukė Styvį nuo jo užsiėmimo. Iki sutinkant draugą, šis sutvėrimas ir jo gentainiai nemokėjo jausti grožio. Ši sąvoka Styviui ilgai buvo svetima, tačiau kai išmintingasis bičiulis atkasė paslaptinę metalą ir pasiūlė visai gigantopitekų genčiai apsigyventi šalia, netrukus viskas pasikeitė. Štai ir dabar, gauruotasis milžinas užgniaužęs kvapą stebėjo kalnuose vykstantį šviesos ir šešėlių žaismą, kuri kūrė besileidžianti saulė. Truputį paspoksojęs Styvis prisiminė, ką jis turi nuveikti, ir papurtęs didžiulę galvą, vėl pradėjo šaukti draugą.

Tuo pačiu laiku požemiai.

Rapertas jau kelias valandas gailėjosi, kad nenužudė to sužeisto juodašarvio. Tai, ką angelai su savo šutve padarė kaimui, priminė seniai regėtus Antrojo pasaulinio karo, vykusio Tikrajame matmenyje, vaizdus. Kaime tįsojo beveik dvi dešimtys vyrų, moterų ir net vaikų lavonų. Kiekviename kampe gulėjo krūvos negyvų, sukapotų ar sudegintų naminių gyvulių. Visur telkšojo kraujo balos, mėtėsi išvirtę viduriai, nupjautos galūnės.

– Šiame kaime, kaip sakė senis, gyveno beveik šimtas žmonių, – apstulbęs ir niekaip neatsitokėdamas nuo šoko, ištare Tįjus.

Sargybinis beveik visą savo gyvenimą praleido Paralelėje, kurioje buvo draudžiama žudyti civilius ir naikinti kaimus.

– Dabar čia nė vienos gyvybės, – ne mažiau niūriai ir susierzines atrėžė Tauragas. – Jei tik būčiau žinojęs, savo rankomis būčiau sudraskęs tą juodašarvį.

– Nurimk, burtininke, visi panašiai jaučiamės, – tarstelėjo Rapertas. – Siūlau išsiskirstyti ir pasirausti tarp šių nuodėgulių, – mostelėjęs ranka apdegusių trobų link pasakė raganius.

Draugai patraukė į skirtingas kaimo puses ieškoti išgyvenusiųjų per angelų puolimą. Rapertas buvo įtūžęs ne juokais. Jis pyko ant savęs dėl išgelbėto juodašarvio, keikė savo nereikalingą gailėstį ir jautrumą. Aplinkui nesimatė nė vieno gyvo padaro. Kelis kartus raganius aptiko merdėjančias avis, kurios buvo dvigubai didesnės nei buvo įpratęs matyti Tikrajame matmenyje. Kartą jam pasirodė, kad sukrutėjo prie namo gulėjusi praskelta galva mergina, bet pribėgęs arčiau Rapertas įsitikino, kad klydo. Beveik apėjęs kaimo dalį, kurią jis apsiėmė patikrinti, raganius pastebėjo šliaužiančią kalę ir šalia šokinėjantį maždaug dviejų mėnesių šuniuką. Kalė buvo panaši į dobermanų veislės šunis, gyvenančius Tikrajame matmenyje, tik kokiais penkiasdešimt centimetrų aukštesnė ir tris kartus stambesnė. Rapertas dar nebuvo matęs tokio didžiulio ir galingo šuns. Didelės peilio formos kiek iškištos iltys tokio padaro šypseną darė tikrai neužmirštamą. Standūs raumenys, banguojantys po juodu, net blizgančiu, trumpaplaukiu kailiu, ir milžiniškos letenos bylojo apie neapsakomą kalės jėgą. „Toks šuniukas Tikrajame matmenyje ir tigrą sutvarkytą“, – pagalvojo Rapertas stebėdamas šliaužiantį gyvį. Iš varvančio nuo ilčių kraujo ir daugybės žaizdų matėsi, kad kalė kovėsi nuožmiai, gindama savo šeiminkus ir šuniukus, kol kažkas iš užpuolikų neperkirto jos stuburo kirviu. Pamačiusi Rapertą, sužeistoji iš paskutiniųjų pakėlė apsunkusią galvą ir iššiepė didžiules iltis, tačiau netrukus nurimusi įdėmiai išsižiūrėjo į raganių.

– Atbėkite greičiau čionai, šį tą radau, – šuktelėjo Rapertas po kaimą klaidžiojantiems draugams.

Kol bendrakeleiviai pribėgo, kalė apsisprendė. Ji, sukaupti paskutines jėgas, aplinkui šokinėjantį šuniuką stumtelėjo priklaupusio Raperto link, tarsi sakydama: „Žmogau, pasirūpink juo“. Pagautas keisto impulso, raganius apglėbė mirštančiosios galvą savo rankomis ir atsargiai ją padėjo ant savo kelių. Tokį jį, viena ranka beglostantį merdinčią kalę, o kita – žaidžiantį su dūkstančiu šuniuku, ir surado atskubėję bendrakeleiviai.

– Ar radote ką nors? – paklausė Rapertas, neatitraukdamas rankos nuo mirštančios patelės.

– Nieko, aplinkui vieni lavonai. Kelis kartus mačiau sukaptus tokius šunis, kaip kad tu dabar glostai. Visi žuvo kovdami nuo kirčių kirviais ar kardais, – neatsikratydamas slogučio atsakė Tijus. Šalia stovėjęs Tauragas tik niūriai linktelėjo, patvirtindamas draugo žodžius. – Ji dar gyva? – baigęs pasakoti paklausė sargybinis klūpančio raganiaus.

– Taip, – patvirtino Rapertas. – Girdėjau, Tijau, kad tu gali skaityti gyvūnų mintis. Jei tau pavyks, pamėgink atkurti jos galvoje mūšio vaizdą, – linkteldamas galva parodė draugui Rapertas į kalę. – Įdomu sužinoti, kaip vyko kautynės, kiek buvo angelų ir kur dingo likę kaimo gyventojai.

– Gerai, – sutiko Tijus. – Ką darysi su šituo? – parodė sargybinis į mirštančią motiną beuostinėjančią ir gailiai inkščiantį šuniuką.

– Paimsiu su savimi, – griežtai atsakė Rapertas.

– Jis per mažas su mumis keliauti ir per didelis, kad tu jį neštum, – paprieštaravo Tauragas, nužvelgdamas pusmetro aukščio ir kokių trisdešimties kilogramų svorio dviejų mėnesių mažylį. – Be to, kur tu jį dėsi Tikrajame matmenyje? Išaugš jis kur kas stambesnis už motiną.

– Jis eis su manimi. Manęs paprašė jo mama ir aš negaliu palikti jo vieno, – papurtė galvą Rapertas, nesutikdamas su burtininku.

– Gerai, – gūžtelėjo pečiais Tauragas. – Kaip nori. Kaip jį pavadinsi?

– Jo vardas bus Lapausis, – šyptelėjo Rapertas, žiūrėdamas į tokį iš pažiūros nelaimingą, bet labai mielą ir dar nerangų lapsių.

– Teisingai darai, raganiau, – pritarė draugo pasiryžimui Tijus. – Dabar leisk man paimti kalės galvą. Mėginsiu sužinoti, kas čia dėjosi.

Sargybinio bandymas perskaityti gyvulio mintis kiek užtruko. Rapertas, stebėdamas draugą, matė pastarojo susikaupi-

mą ir pastangas. Daugiau nei po dvidešimties minučių išblyškęs Tijus atsitiesė nuo kalės galvos ir nusivalė kaktą išmušusią prakaitą.

– Mes buvome teisūs manydami, kad visa tai angelų darbas, – pradėjo pasakojimą sargybinis. – Puolė jie staiga iš visų pusių, kaimo gyventojams to visai nesitikint. Keli vyrai sugebėjo trumpam sulaikyti puolančiųjų bangą ir kaimiečiai spėjo subėgti į ratą viduryje gyvenvietės.

– Daug angelų buvo? – pertraukė draugą Tauragas.

– Kalė ne viską užfiksavo, bet kiek sugebėjau pamatyti – ne mažiau kaip trisdešimt. Kartu puolime dalyvavo keli šimtai juodašarvių ir tūkstantukas gvardiečių, – atsakė Tijus.

– Tai, palauk, juk tai po penkiolika vyrų kiekvienam kaimo gyventojui, – nustebo Rapertas. – Kodėl tiek daug?

– Tiek daug, sakai... – šyptelėjo sargybinis. – Tie penki vyrai, kurie žuvo pirmieji, sugebėjo su savimi pasiimti beveik po trisdešimt gvardiečių ir po penkis ar šešis juodašarvius. Vienas angelas pamėgino pulti magiškaisiais būdais ir nedelsiant buvo paskrudintas ir atrodė taip pat kaip keptas viščiukas. Paskui niekas iš puolančiųjų nebedrįso naudoti magijos. Manau, kad tie vyrai savo magiškosiomis galiomis kiekvienas prilygo pirmo dešimtuko sparnuotiesiems, o kovinėmis – prano ko visus kaimą puolusius priešininkus. Jei ne tokia didžiulė kiekybinė persvara, iš juodašarvių ir gvardiečių šlapios vietos nebūtų likę.

– Geras... – nesusilaikė Tauragas. – Kuo toliau, tuo labiau mane stebina požemiai ir jų gyventojai. Atleisk, kad pertraukiau, Tijau. Pasakok toliau.

– Toliau kova vyko kaimo centre. Angelus ir jų pakalikus puolė visi, net besiganiusios avys ir naminiai paukščiai. Kaimiečiai sugebėjo išsilaikyti beveik valandą, paskui, puldami darniomis rikiuotėmis, juodašarviai ir gvardiečiai išardė gynybinį ratą. Pasklidę po visą kaimą gyventojai buvo gaudomi ir pančiojami storomis grandinėmis. Nemanau, kad kam nors

pavyko pasprukti. Tie, kas labiausiai priešinosi ir ko nepavyko supančioti, buvo nužudomi, – perpasakėjo matytus vaizdus sargybinis.

– Kiek užpuolikų žuvo? – pasidomėjo Rapertas.

– Nežinau, – gūžtelėjo pečiais Tijus. – Turbūt daug. Mačiau daug žuvusių gvardiečių ir nemažai juodašarvių. Kokius nuostolius, be to iščirškinto, patyrė angelai, nežinau, kalė to nematė.

– Jei tik būčiau žinojęs anksčiau.... – dar kartą pratrūko Tauragas.

– Užteks! – griežtai riktelėjo Rapertas išgašdindamas į jį besitrynusį šuniuką, ką tik gavusį Lapausio vardą. – Visi mes nežinojome, na ir kas... Niekas negali pasakyti, ar tikrai būtume atidavę žiurkėms tą sužeistą juodašarvį, net suprasdami, ką jis prieš tai išdarinėjo šiame kaime. Baikim šitą temą. Kas buvo, tas buvo, ir daugiau apie tai nė žodžio, – žvelgdamas burtininkui į akis kalbėjo raganius. Tauragas, klausėsi draugo nuleista galva, bet nebuvo linkęs prieštarauti.

*Paralėlė. Vieta, Tikrajame matmenyje
vadinama Aliaska.*

– Užteks, Styvi, nebespygauk daugiau, – sunkiai valdydamas liežuvį ištarė trobelėje gulėjęs senis. Jam buvo keista vėl po tokios daugybės metų atsidurti savo kūne. „Keista, kad šis fizinis mano esybės apvalkalas iš viso nesudulėjo“, – pagalvojo prabudęs asmuo. – „Dabar reikės porą dienelių šį kūną gairinti, kol atsistatys visiškai apmirę raumenys ir grįš bent kiek padoresnė fizinė forma“.

– Draugas mano pabudo! – sustūgo gigantopitekas ir puolė šokti drebindamas visą ir taip ne pačią stipriausią trobelę.

– Nustok, Styvi, negriauk mano namų, – gulintysis šypsodamas ramino taip besidžiaugiantį padarą. – Kur neprabusi, kai taip spygavai? Mirusįjį galėjai prikelti, ne tik mane.

– Aš taip bijojau, – išsišiepęs iki ausų ir atidengęs savo iltis, ne mažesnes nei didžiojo vilko, šnekėjo Styvis. – Dvi paras draugą kviečiau, maniau, jis pasiklydo tuštumoje ir daugiau nebegriš.

– Grįžau, mano ištikimas bičiuli, grįžau, nors tikrai nedaug trūko, kad būčiau pasilikęs ten, kur klajojau, – prisipažino senis. – Dabar leisk man pailsėti ir paieškoti energijos, kuria galėčiau pamaitinti šį savo kūną. Ateik po dviejų dienų, kai būsiu atsigavęs, tada pakalbėsime apie tai, kodėl mane kvietei. Gerai, mano didysis gauriau? – švelniai kreipėsi į gigantopiteką gulintysis.

– Žinoma, drauge, žinoma, – niekaip nenustojo džiaugtis Styvis. – Dabar bėgu pamedžioti, o po dviejų dienų būtinai atbėgsiu. Tiek daug įvykių čia įvyko! Viską turiu papasakoti.

Tuo pačiu laiku Saraso pilis.

Juodai kaip naktis apsirengęs, užsidengęs veidą ir akis vyras nesiskyrė nuo tų šešėlių, kuriais jis vaikščiojo slinkdamas Rasmintos kambario link. Šis žmogus ne veltui buvo vadinamas pačiu pavojingiausiu samdomu žudiku abiejuose matmenyse. Tikrajame matmenyje, jis buvo žinomas pravarde Šešėlis, o Paralelėje jį vadino Vaikščiojančiuoju patamsiais. Būdamas burtininko sūnus, vyras beveik nevaldė magiškujų jėgų. Jis tegalėdavo trukdyti priešininkams susikaupti, bet ši savybė ne kartą gelbėjo žudikui gyvybę kovose su patyrusiais varžovais. Daugiau Šešėlis neturėjo jokių magiškujų sugebėjimų, išskyrus tai, kad sulaukęs trisdešimties metų nustojo senti, buvo kelis kartus stipresnis ir greitesnis už bet kurią paprastą vyrą, beveik niekada nesirgo, o jo žaizdos užgydavo dešimt kartų sparčiau nei kitiems žmonėms. Šiuo metu žudikui jau buvo 163 metai, iš kurių daugiau nei pusantro šimto jis vertėsi dabartiniu savo amatu. Per ilgą gyvenimą Šešėlis mokėsi garsiausiuose Tikrojo matmens vienuolynuose ir mokyklose, ta-

po slaptos „nindzių“ kastos nariu, bet vertingiausios patirties pasisėmė Paralelės žudikų gildijoje, kur rinkosi geriausi iš geriausių šio amato meistrai. Šešėlis niekada nepaliko savo aukos gyvos ir net stipriausi burtininkai negalėtų būti ramūs dėl savo gyvybės, jei juos pradėtų medžioti šis žudikas. Kita vertus, Šešėlis realiai vertino savo jėgas ir stengdavosi neprasidėti su galingesniais magija valdančiais asmenimis. Šis kartas buvo kitoks. Labai jau didelį atlyginimą pasiūlė Raganių ordino vadovas už Rasmintos galvą. Žudikas neturėjo daug draugų, bet priešų per savo amželį įsigijo tikrai nemažai. Tik jo konspiraciniai sugebėjimai bei kovinis meistriškumas ir patirtis leido Šešėliui iki šiol vaikščioti šioje ašarų pakalnėje. Raganių ordinas, be tradicinio didžiulio atlyginimo pinigais, pasiūlė žudikui savo viešą apsaugą. Žinoma, su sąlyga, kad niekas nesužinos, jog Rasmintos mirtis – Šešėlio darbas. Ordino apsauga buvo labai rimtas argumentas. Mažai kas Paralelėje galėjo mesti iššūkį Raganių ordinui. Apsvarstęs visus pasiūlymo niuansus, Šešėlis ėmėsi šio darbo ir, įsimaišęs tarp pilį ginančių karių, atsidūrė Sarase.

Koridoriai pilyje nebuvo begaliniai. Šešėlis slinkdamas tai pakampėmis, tai palubėmis – judėjimui lubomis jis naudojo labai šaunų įtaisą, vadinamą „katės nagais“, kuris būdavo užmaunamas ant rankų ir kojų – lengvai išvengė visų pakelyje pasitaikiusių Saraso sargybinių dėmesio. Magiją valdančiųjų dėmesio jis vengdavo tiesiog nieko negalvodamas ar įsivaizduodamas save sienos dalimi. Šešėlis pats nesuprasdavo, kodėl tokiais atvejais burtininkai ir raganiai nepajusdavo jo buvimo šalia, užtat sėkmingai šia aplinkybe naudojosi savo darbe. Pagaliau žudikas pamatė Rasmintos kambario duris ir prie jų stovinčius sargus.

„Tačiau ji gerai saugoma“, – pagalvojo Šešėlis, stebėdamas savo lyderę saugančius laisvuosius raganius. Žudikas buvo ganėtinai patyręs ir jam užteko tik trumpai žvilgtelėti į sargybinius, kad suprastų, jog kiekvienas iš jų atviroje kovoje lengvai jį patį įveiktų, o patekti į patalpą per duris nepastebėtam

nėra jokios galimybės. „Teks kiek palaukti. Gal ji išeis iš kambario ir eidama bus saugoma prasčiau?“ – patogiausiai šis Šešėlis pasirengė ilgiau stebėti koridorių.

Laukti jam teko beveik valandą. Pagaliau iš kambario išėjo Rasminta, lydima dar dviejų Laisvųjų sąjungos narių, buvusių viduje kartu su ragana. „Nieko sau!“ – mintyse šuktelėjo žudikas, pamatęs medžiojamos bobikės, kaip jis manė apie Rasmintą, sargus. – „Įdomu, ar daug Raganų ordine asmenų, stipresnių už šiuos du raganos palydovus. Jei ji visuomet taip saugoma, man gali nepavykti įvykdyti užsakymo. Na, pažiūrėsime... Reikia pasekti šią moterėlę. Pamėginsiu užlipti bokšto išore iki jos kambario langų. Tikiuosi, per parą būna momentų, kai ji lieka viena.“ Šešėlis jautė didelę praeinančių pro jį laisvųjų galią, bet net nepagalvojo, kad didžiausia galia gali sklisti nuo pačios Rasmintos. Jis buvo tipiškas vyriškas šovinistas, nepripažįstantis jokių moters galimybių, kuriomis ji galėtų būti pranašesnė už vyrus, todėl visą pajustą galią priskyre raganos palydovams. Šešėlis iš dalies buvo teisingas – labai retai Paralelėje pasitaikydavo moteriškos lyties asmenų, meistriškai valdančių magiją, o ir kasdieniame šio matmens žmonių gyvenime moterys neišsiskyre ypatingais gabumais ir į jas vyrai dažniausiai žiūrėjo kaip į vaikų gimdymo mašinas. Šešėlis neatkreipė ypatingo dėmesio į tai, kad Rasminta gyveno Tikrajame matmenyje ir šalyje, kurioje moterys turėjo lygias teises ir tokias pat galimybes kaip ir vyrai. Toks, nebūdingas šiam samdomam žudikui, aplaidumas galėjo jam labai brangiai kainuoti.

*Paralėlė. Vieta, Tikrajame matmenyje
vadinama Aliaska.*

– Todėl man ir buvo sunku sugrįžti atgal, Styvi. Jei ne tavo užsispyrimas ir skardus šauksmas, turbūt visai nebūčiau suradęs kelio namo, – baigė pasakoti savo istoriją prabudusysis, kuris atrodė absoliučiai kitaip nei prieš dvi dienas. Dabar prieš

gigantopiteką stovėjo juodabarzdīs, galiūniško kūno sudėjimo vyras, kupinas jėgų ir energijos. Jis niekuo nepriminė to paliegusio senio, kuriuo Styvio draugas buvo dar visai neseniai. Gau ruotas bedžionžmogis žavėjosi savo bičiuliu. – „Aš niekada nebūsiu toks stiprus ir galingas ir niekada tiek daug nepatirsiu, nesužinosiu“, – mąstė Styvis.

– Tai negi Tikrasis matmuo taip pat tėra kažkieno paralelė? – stebėjosi gigantopitekas.

– Taip, Styvi, ir tai dar ne viskas. Mūsų Paralelė taip pat turi savo paralelinį matmenį, o mūsų vadinamas Tikrasis pasaulis tėra tik penktas pagal eilę matmuo, – aiškino draugas. – Žinoma, galima tikimybė, kad aš dar ne viską žinau ir tokių paralelių yra dar daugiau. Žmonės atsirado prieš milijoną metų pirmame iš man žinomų pasaulių ir iki šiol paplito po devynis matmenis. Vienuose iš jų: antrajame, trečiajame ir šeštajame, kuri mes vadiname Paralele, egzistuoja paslaptinga ir nežinia iš kur atsiradusi medžiaga, skatinanti žmonių magiškuosius gebėjimus. Kituose matmenyse, taip pat ir Tikrajame, tokios medžiagos nėra, todėl juose daugiausia vystosi technologinės civilizacijos.

– O kuriame matmenyje tau buvo paspėdę spąstus? – toliau domėjosi Styvis.

– Antrajame. Ten gyvena labai galingi magai, su kuriais aš net iš tolo negaliu lygintis, – atsiduso prabudusysis. – Kita vertus, nenuostabu, kad taip yra, nes kai kuriems iš tenykščių magų daugiau nei po tris šimtus tūkstančius metų. Per tokį laiką daug ko gali išmokti.

– Kaip žmonėms sekasi pirmajame matmenyje? – nenurimo gigantopitekas.

– Pirmajame matmenyje jau pusę milijono metų niekas negyvena. Tenykščiai žmonės greitai išvystė technologinę civilizaciją, pradėjo keliauti iki artimiausių žvaigždžių ir sutiko labai agresyvią ir pranašesnę civilizaciją, su kuria pradėjo didžiulį karą, – dalijosi prisiminimais draugas. – Karas, kiek aš supratau, vyksta ir dabar. Tik žmonės tenai labai daug ko iš-

moko, apsigyveno kitose planetose ir baigia nugalėti agresorius, bet savo gimtojo pasaulio nesugebėjo išsaugoti. Jis buvo sunaikintas.

– Gaila, – atsiduso Styvis. – Tu sakei, kad už Paralelės yra dar pasaulių. Kaip ten žmonės gyvena?

– Nelengvai, – noriai aiškino prabudusysis. – Kuo tolimesnis pasaulis, tuo jame mažiau žmonių. Paskutinis žmonių apgyvendintas matmuo buvo tenykščių aptiktas tik prieš porą tūkstančių metų. Dabar jame tegyvena šimtas tūkstančių žmonių, kurie žūt būtinais kaunasi su tame pasaulyje buvusiais į tavo panašiais, tik mažesniais ir kvailesniais padarais.

– Turbūt labai įdomu tiek daug pamatyti ir keliauti, – vėl atsiduso Styvis. – Aš irgi taip norėčiau.

– Nemeluosiu, mielas mano bičiuli, tikrai labai įdomu, bet tau nepavyks taip pakeliauti. Atsimeni, mes jau kalbėjome apie tai. Gal, kai tavyje labiau sustiprės galia, mes ir pamėginsim. Gerai? – bandė pralinksminti nukabinusį nosį gigantopiteką draugas. Pats jis tuo metu galvojo apie tai, kad Styviui, kaip ir kitiems gauruotiems jo gentainiams, niekada nebus lemta keliauti panašiu būdu. Per mažai išsivysčiusios ir neperspektyvios buvo beždžionžmonių smegenys, palyginti su žmonių turimomis. Net dabartiniai gigantopiteko sugebėjimai galėjo būti laikomi stebuklu, kuris buvo nulemtas begalinės prabudusiojo kantrybės, jo sunkaus darbo ir pasiaukojimo bendraujant su gauruotų milžinų gentimi.

– Gerai, – kaip mažas vaikas apsidžiaugė Styvis.

– Tai ko kvietei mane, bičiuli, kas nutiko? – pakeitė temą prabudusysis.

– Tai... kad... – ne iškarto sugebėjo pereiti prie kitos temos gigantopitekas. – Vadinasi, taip... Tavo vaikai pavojuje.

– Tikrai? – kiek nustebęs draugas. – Papasakok plačiau, maniau, mano vaikai pakankamai subrendę, kad savimi pasirūpintų.

Styvis atsiduso ir pradėjo pasakoti visus paskutinių metų Paralelės svarbiausius įvykius. Jis ganėtinai vaizdingai apibū-

dino angelų ir magiją valdančių asmenų konfliktą, išsakė savo būgštavimus, kad po vykstančių kovų gali sutrikti net pačios Paralelės energetinė pusiausvyra ir visas matmuo gali tapti nebetinkamas gyventi. Klausydamasis gauruočio pasakojimų, draugas darėsi vis niūresnis. Jis buvo puikiai išstudijavęs šį žmonių gyvenamą matmenį ir geriau nei bet kitas žinojo, kokia trapi yra planetos energetika ir kaip lengvai pažeidžiamas jos ekologinis stabilumas. Jei dvi prie Saraso pilies sustojusios armijos susikibs, bus išlaisvinta tiek energijos, kad jos gali pakakti net pakeisti Paralelės sukimosi kampaną ir greitį.

Kalbėdamas toliau, gigantopitekas papasakojo apie senokai įvykusią pirmojo angelo žūtį ir dabartinį sparnuotųjų planą. Nupasakojo Styvis ir bendrakeivių trijulės pastangas rasti taikų konflikto sprendimą ir jų keliones po požemius.

– Tai vienas iš vyresniųjų jau žuvęs? – pasitiksline prabudusysis. – Gaila, jis buvo pats gambiausias iš tos ketveriukės. Kam, tavo nuomone, dabar gresia pavojus?

– Aš nežinau, drauge, – kiek sumišo Styvis. – Aš tik jaučiu, kad labai didelis pavojus gresia jauniausiajam, penktajam, tavo sūnui, kurį tu labai mylėjai.

– Jaunėliui... – kiek susimąstė prabudusysis, analizuodamas gautą informaciją. – Tu teisus, bičiuli. Didelė tikimybė jį prarasti. Per skaudi man tokia perspektyva. Dėl to apkerpėjusio slunkiaus ir bailio ketvirtojo sūnaus, kuriam nežinau kodėl broliai patikėjo valdyti Lygumų tautą, aš visiškai nesisieločiau, bet dėl jaunėlio... Aš labai mylėjau jo mamą. Supranti, bičiuli, – nugrimzdo į prisiminimus draugas. – Po pirmųjų mano vaikų motinos mirties maniau, kad niekuomet negalėsiu pamilti. Tūkstančius metų gyvenau vienas. Klajojau po kitus pasaulius, keliavau po Tikrąjį matmenį, kol sutikau Elena. Tai buvo meilė iš pirmo žvilgsnio. Aš ją vedžiau, mums gimė sūnus, atrodė, kad gyvenimas bus laimingas, bet ji mirė, kai trumpam buvau išvykęs, ir aš nesugebėjau išgelbėti savo didžiausios gyvenimo meilės. Jokie burtai, jokia magija ne-

sugeba prikelti mirusiųjų. Atsimeni mano liūdesį, bičiuli? Nebegalėjau ten gyventi, nebegalėjau auginti sūnaus, nors mačiau, koks jis gabus magijai. Atidaviau jį į padorią šeimą, gyvenančią Paralelėje, paprašiau seno draugo, kad būtų mano sūnaus mokytojas, ir išvykau. Tačiau aš visuomet mylėjau šį savo vaiką ir keliaudamas dažnai galvodavau apie jį. Manai, man verta įsikišti į įvykius?

– Turbūt ne, – atsiliepė Styvis, sutrikęs, kad draugas klausia jo nuomonės. – Leisk jaunėliui įvykdyti savo užsibrėžtą misiją. Jis labai perspektyvus ir kada nors taps stipresnis magas už tave, drauge. Aš taip jaučiu.... Tačiau visuomet stebėk šį savo sūnų ir jei mirtis kėsinsis jį iš tavęs atimti, gelbėk.

– Tu tobulėji, mano bičiuli. Labai protingas patarimas, – jei ne gaurai, taip pagirtas Styvis būtų nuraudęs kaip vėžys. Šių draugo žodžių užteko gigantopitekui, kad jis taptų laimingas visą kitą savaitę. – Pasinaudosiu tavo pasiūlymu, o dabar man papasakok, kas dar naujo įvyko Paralelėje per šiuos beveik tris šimtus metų, kol aš klajojau.

Styvis vėl pasakojo. Kuo toliau, tuo sklandžiau jam sekėsi dėstyti mintis, todėl prabudusysis su malonumu klausėsi išsų gauruotojo bičiulio dėstomų naujienų ir net paskalų.

Požemiai po keturių dienų.

– Rapertai, šitą tavo šunį reikėjo pavadinti ne Lapausiu, o Smirdžiumi bezdaliu, – riedamas nosį nuo pasklidusio stipraus kvapo, juokavo Tauragas.

– Labas rytas! – šyptelėjo raganius. – Tik keturias dienas keliaujame pirmuoju požemių lygiu, o tu jau penkis vardus šiam šuniui sugalvojai. Vakar sakei, kad reikia jį pavadinti Drašiumi, nes narsiai aplojo prabėgančią žiurkę. Užvakar – siūlei Nasrius vardą.

– Labai jam tinkamas vardas, – linksminosi baltasis burtininkas, žiūrėdamas į straksintį ir pagalį graužiantį šunėką. –

Savo nasriukais apžiojo visą mano batą. Kai šis padaras užaugs, žiobtai jo bus ne prastesni nei krokodilo.

– Bet prieš tai tu kalbinai mane jį pavadinti Striksiumi, – nenusileido Rapertas.

– Tai kad striksėjo kaip pašėlęs. Be to, atminti, dar anksčiau siūliau duoti jam Tinginio vardą, nes tingėdavo bėgti šalia mūsų ir tu jį nuolat ant rankų nešei, – priminė Tauragas.

– Va, va... Aš ir stebiuosi, kam tokia vardų įvairovė? Jis jau pavadintas Lapausiu. Mano manymu, tai labai jam tinkantis vardas, – atmetė visus pasiūlymus raganius.

– Atvirai tau pasakysiu, drauguži, toks vardas šiam šuniui netinka, – surimtėjo baltasis burtininkas. – Dabar jis mielas ir puikus, todėl gali būti ir lapausiu, ir striksiumi, ir kuo tik nori, tačiau kas bus, kai šis žvėris užaugs. Įsivaizduok, vediesi šunį, kuris ties ketera yra beveik pusanтро metro aukščio, sveria šimtus kilogramų ir šaukiamas Lapausiu. Atrodys tiesiog juokingai, jei ne kvailai. Tai nepaprastas padaras ir jo vardas turi atspindėti šuns didybę.

– Gal tu ir teisus, – susimąstė Rapertas, žiūrėdamas į su lapais žaidžiantį šunėką. – Kaip siūlytum jį pavadinti?

– Nežinau, gal jam tiktų Aro, Barsio arba Argo vardas, – garsiai svarstė Tauragas.

– Aš žinau, – įsiterpė Tijus. – Pavadink jį Kingu arba Lordu.

– Aha... – šyptelėjo Rapertas. – Gal dar Brisium ar Sargiu? Ką manote, draugai, apie Pario vardą?

– Nelabai, – numykė Tauragas, o Tijus raukydamasis jam pritarė. – Tai labiau žmogaus vardas ir iš karto kelia mintis apie Homero aprašytą Trojos karalaitę. Gal pavadink jį Diru. Vardas skamba gražiai, o senąja atlantų, gyvenusių Tikrajame matmenyje, kalba tai reikštų Narsuolis.

– Man patinka, – linktelėjo Tijus.

– Galbūt ir geras vardas, – mažliai atsiliepė Rapertas. – Gerai, bičiuli, tavo pasiūlymas priimtas ir šunį nuo šiol šauksime Diru. Girdėjai, išdykėli, – kreipėsi raganius į dūkstantį padarėlį. – Nuo šiol tu būsi Diras.

Išrinkę vardą, bendrakeleiviai ilgai linksminosi žaisdami su šunimi, kol tas pavargo ir prigulė miegoti. Tolesnę tos dienos kelio dalį Rapertas nešė parpiančią Dirą ant rankų stebėdamasis, kaip sparčiai jis auga.

Tuo pačiu laiku
Tikrasis matmuo, netoli Paryžiaus.

Latrimeras, Gurijos valdovas ir vienas iš didžiųjų burtininkų, buvo įsiutęs. Tas kvailas sparnuotas padaras, vadinamas septintuoju angelu Arvartu, ir vėl viską sugadino. Pats Latrimeras sužinojo apie magiją valdančių asmenų planus kreiptis pagalbos į klajoklius ir viską papasakojo angelams. Sparnuotiesiems beliko tik nulėkti pas juos ir šnektelti vyriškai su jų šamanais, kad pastariesiems dingtų bet kokios mintys kištis į konfliktą. Viskas atrodė taip paprasta ir kas galėjo pagalvoti, kad tas kvailys Arvartas atsisakys spūstelti klajoklius. „Mat, tai, jis davė žodį ir nesiims jokių veiksmų, kurie gali būti traktuojami kaip paliaubų laužymas“, – iš pykčio Latrimeras net nusispjovė. – „Jei būčiau likęs Paralelėj, pusę karalystės išdaužyčiau taip įsiutęs“, – mąstė Gurijos valdovas, gniauždamas savo mėgstamo automobilio BMW 645 vairą. Burtininkas jau seniai pastebėjo, kad važinėjimasis dideliu greičiu jam padeda nusiraminti. Todėl ir dabar, iš karto po pokalbio su angelu, Latrimeras persikėlė į Tikrojo matmens miestą Paryžių, kuris jam buvo gražiausias ir mieliausias. Šiame mieste burtininkas gimė daugiau nei prieš penkis šimtus metų, čia jis sutiko savo mylimą žmoną, su kurią gyveno jau 365 metus. Pagalvojęs apie Gertrūdą Latrimeras kiek nurimo. „Keista“, – galvojo jis. – „Tiek metų kartu gyvename, o meilė ir prisirišimas neblėsta. Negalėčiau būti be jos šioje ašarų pakalnėje.“ Burtininkas atsiminė tuos romantiškus vakarus Nicoje, kuriuos jis su žmona praleido aštuonioliktame amžiuje. Nenuostabu, kad sėdęs į mašiną Latrimeras iš karto pasuko į Nicą. Jis norėjo pasi-

vaikščioti po šį miestą, galutinai nurinti ir tik tada grįžti namo pas Gertrūdą. Gurijos valdovas žinojo esąs labai ūmaus būdo ir nenorėjo net netyčia ar karščiuodamasis kaip nors įskaudinti savo mylimosios. „Turbūt nėra kitos tokios poros kaip mes“, – toliau svarstė Latrimeras. – „Nors... girdėjau, kad Raperas ir Rasminta gyvena labai panašiai kaip aš su Gertrūda. Keista, kad ta pora tokia panaši į mus. Panašus amžius, gyvenimo istorija, net atitinka kai kurie būdo bruožai. Jei jie nebūtų mano planų kliuvinys, norėčiau su jais geriau susipažinti. Gal net taptume draugais?“ Latrimeras vėl paniuro. Jis prisiminė, kaip papasakojo apie savo planus žmonai ir kaip jie pirmą kartą smarkiai susipyko. Gertrūda nepritarė jo idėjai ir stengėsi visais įmanomais būdais vyrą atkalbėti, bet Latrimeras buvo labai užsispyręs ir galų gale gydančioji burtininkė nusileido. Ji karštai mylėjo savo vyrą ir net suprasdama, į kokią pavojingą avantiūrą jis veliasi, nusprendė sekti paskui jį. „Gal aš ir iš tiesų darau klaidą?“ – mąstė Gurijos valdovas, spausdamas greičio pedalą ir lėkdamas jau 200 kilometrų per valandą greičiu. – „Gal man vertėtų paklausti Gertrūdos ir būti atsargesniam? Kad tik tas mano netikras brolis Patrikas ko nors nepridarytų.“ Latrimeras niekuomet gerai nesutardavo su savo tėvių sūnumi, kuris dabar tapo Raganių ordino vadovu. Nors netikri baltojo burtininko tėvai juos vadindavo jaunėliu ir vyresniuoju broliais, šių dviejų vyrų santykius geriausiai galėtų apibūdinti žodžiai – „pagarbus neutralumas“. Gurijos valdovas dar prisiminė tas dienas, kai jie pešdavosi būdami vaikai, ar tuos nerimastingus metus, kai Patrikas geriau valdydamas magiją tyčiodavosi iš Latrimero. Tačiau prieš šimtmetį viskas pasikeitė. Tada Latrimeras perėjo du požemių lygius, prieš tai sugebėjęs susitarti su vienu iš nurodytojų, ir sveikas sugrįžo atgal. Tiesą sakant, įėjimą į žemės gelmėse plytinčius tunelius burtininkas surado beveik atsitiktinai, kai klajodamas po kalnuose išsiraizgiusius olų labirintus sutiko atsiskyrėlį, užsiminusį apie galimybę patekti į požemių pasaulį. Išėjęs iš požemių, tada dar būsimasis Gurijos valdovas, pasijuto gerokai

sustiprėjęs ir toli pralenkęs savo įbrolių. Netrukus tai pajuto ir Patrikas, kurio patyčios nuo to laiko baigėsi visiems laikams. Kai kada abiejų įbrolių interesai sutapdavo ir jie galėdavo dirbti kartu, siekdami bendro tikslo, tačiau dažniausiai kiekvienas žengdavo savo gyvenimo keliu, nepaisydamas kito nuomonės. Šį kartą Latrimeras įkalbėjo Patriką prisijungti, bet dabar dėl to pradėjo gailėtis. Raganių ordino vadas buvo kur kas labiau tiesmukas nei baltasis burtininkas ir jo protas nepasižymėjo tuo rafinuotumu, kuriuo galėjo pasigirti Gurijos valdovas. Todėl buvo didžiulė rizika, kad Patrikas padarys kokią nors kvailystę ir bus išaiškintas, o paskui išduos ir Latrimerą. Baltasis burtininkas mėgo savo planus įgyvendinti svetimomis rankomis ir jo visai nežavėjo perspektyva stoti į kovą pačiam.

Paskendęs mintyse apie greitį, kuriuo važiuoja jo automobilis, Latrimeras pagalvojo tik tada, kai pamatė jį atsivejančią policijos mašiną. „Geriau jau jie šiandien nešokinėtų“, – pagalvojo Latrimeras, stebėdamas sparčiai artėjančius policininkus. – „Na ir kas, kad važiuoju 250 kilometrų per valandą greičiu, vis tiek niekam pavojaus nekeliu. Labai dabar nervingas jaučiuosi, galiu ką nors iškrėsti. Tegu greičiau baudžia ir nesikabinėja.“ Taip mąstydamas burtininkas sustabdė savo automobilį ir sustojęs kelkraštyje laukė iš policijos mašinos išlipusio ir prie jo artėjančio pareigūno.

– Laba diena, vairuotojau. Prašom išlipti iš mašinos, – pradėjo policininkas griežtai nužvelgęs Latrimerą.

– Kam? – dar labiau suirzo Gurijos valdovas.

Paprastai policininkai paimdavo dokumentus per langą, išrašę baudos kvitą, juos grąžindavo ir mandagiai atsisveikindavo.

– Išlipkite, sakau, iš automobilio. Atidarykite bagažinę ir parodykite savo bagažą, – policininkui Pjerui tą dieną labai skaudėjo galvą. Vakar jis ilgiau užsilaiškė bare su savo seniai matytu draugužiu, todėl šiandien pareigūnas neturėjo nei noro, nei kantrybės būti mandagus. Jis su pasitenkinimu stebėjo, kaip vairuotojas jo paklausė ir išlipo iš automobilio.

– Rankas ant kapoto, kojos pečių plotyje, – mėgavosi savo padėtimi Pjeras.

– Geriau to nedaryk, – pro sukąstus dantis iškošė Latrimeras. Jei ne išsiūtis, Gurijos valdovas tik pečiais gūžteltų stebėdamas šį niekingą žmogelį.

– Nenurodinėk, – pyktelėjo policininkas, traukdamas ginklą iš už diržo. Pjeras nusprendė kaip reikiant pamokyti šį vairuotoją. „Iš pradžių“, – galvojo policininkas. – „Aš jį iškraitysiu, o paskui nuvešiu į komisariatą asmenybei nustatyti ir ten skirsiu maksimalią baudą už greičio viršijimą.“

– Pats prisiprašei, – tarstelėjo Latrimeras, idėmiau žvilgteldamas į Pjerą. Nuo šio žvilgsnio didžiulis skausmas pasklido po surakintus pareigūno rankų ir kojų raumenis. Pjeras nebegalėjo net pajudėti. Kiekvienas jo kūno raumuo buvo taip įsitempęs, rodė, tučtuojau sprogs. Policininko akys pasruvo krauju, o ant lūpų pasirodė putos. – Šiandien tu dar nemirsi, bet taip stovėsi penkias minutes. Jeigu širdis atlaikys, atsigavus rekomenduoju prigulti, kitaip pasidarys labai silpna. Jei vėl tave pamatysiu, taip lengvai neišsisuksi, – aiškiai tardamas žodžius Latrimeras išaiškino polininkui esamą padėtį. Pasiėmęs iš sustingusių pareigūno rankų savo dokumentus, jis sėdo į automobilį ir nuvažiavo. Pjeras, kęsdamas siaubingą skausmą ir labai išsigandęs, tegalėjo akimis nulydėti tolstančią prabangią mašiną.

– Keista, pagerėjo... Nebesijaučiu toks įpykęs, – tarstelėjo sau Latrimeras tolygiai didindamas automobilio greitį.

Tuo pačiu laiku Saraso pilis.

Šešėlis kantriai kabėjo žemyn galva ant pilies sienos ir stebėjo raganos kambarį. Pagaliau po kelių dienų jis sulaukė momento, kai ragana liko viena, tačiau samdomam žudikui kažkas kėlė nerimą. Šešėlis matė, kad Rasmintos kambaryje, be jos, nieko nėra, tačiau jautė didžiulę magiškos galios koncentraciją, ku-

rią galėjo skleisti tik labai stiprūs raganiai arba burtininkai. Kadangi, žudiko įsitikinimu, pati ragana negalėjo būti tokia stipri ir pavojinga, patalpoje turėjo slėptis dar vienas asmuo. „O gal jis gali būti nematomas?“ – svarstė Šešėlis, įdėmiai stebėdamas Rasmintos kambarį. – „Kažkas čia ne taip... Reikia dar palaukti.“ Ilgos laukimo valandos samdomam žudikui aiškumo neatnešė. Jis ir toliau jautė didžiulę galią, bet ir toliau patalpoje tematė vieną Rasmintą. Šešėlis ne be reikalo išgyveno tiek ilgai pasaulyje, kur žmogaus gyvybė nieko neverta. Jis niekuomet beprasmiškai nerizikavo. Žudikas puikiai suprato, kad tik įlindęs į kambarį, kaipmat bus pastebėtas ir sudorotas to besislapstančio sargo. Todėl jis nusprendė atidėti pasikėsinimą kitam kartui. „Man reikia daugiau informacijos“, – mąstė Šešėlis. – „Parsisamdysiu į Laisvųjų sąjungos karių gretas. Gal ten pavyks daugiau apie šitą raganą sužinoti?“ Tačiau ir susiformavus šiam sprendimui, Šešėlis iki paskutinės minutės tikėjosi pamatyti paslaptinę Rasmintos sargybinių ir tik raganai išėjus iš kambario, jis tyliai pasitraukė.

Požemiai.

Dešimtoji kelionės pirmuoju lygiu diena.

– Rapertai, tu manęs klausei, kaip valdoma baltųjų burtininkų sąjunga, – pradėjo pokalbį Tauragas, išplėšdamas raganių iš įvairiausių jų užplūdusių minčių srauto. Draugai jau dešimt dienų keliavo pirmuoju lygiu, o kelio pabaigos dar nesimatė. Kiek pavargusi trijulė sustojo pailsėti prie vienos iš požemių upių, kuri niekuomet neišeidavo į paviršių. Tijos nieko nelaukęs griuvo miegoti. Tiesą sakant, jis dažnai tą miegai darydavo. Rapertas, stebėdamas sraunius upės vandenį ir šniukštinėjantį prie jų šunėką, mąstė apie pasirinkto kelio teisingumą. „Gal baltasis burtininkas buvo teisus, siūlydamas kreiptis pagalbos į klajoklius, o ne klaidžioti požemių tuneliais?“ – abejojo savo sprendimu raganius.

– Klausiau, bet tu atsakei, kad tai paslaptis, – gūžtelėjo pečiais Rapertas. – O aš negaliu tavęs prašyti man atskleisti paslapties.

– Tada maniau, kad tai didžiulė paslaptis, bet dabar... – kiek atsiduso Tauragas. – Raganiau, ar nepastebėjai, kad mes keičiamės būdami požemiuose? Net mano pažiūros keičiasi. Ta paslaptis, apie kurią mes kalbame, dabar man atrodo neverta nė supuvusio skatiko, tad neverta jos slėpti nuo draugo.

– Keista... – šyptelėjo Rapertas. – Tu pirmą kartą mane pavadinai draugu. Gal netyčia?

– Man taip pat keista, bet tai tinkamiausias žodis. Aš nežinau kodėl, bet taip jaučiu. Jaučiu, kad ir Tijus, ir tu kausitės dėl manęs, girias pereisit ir upes perplauksit, jei to reikės. Taip pat jaučiu, kad aš elgsiuosi panašiai dėl Jūsų, – jausmingai kalbėjo Tauragas. – Tai labai keistas jausmas ir anksčiau nesu tokio patyręs. Maniau, negaliu mylėti ar turėti draugų. Dabar matau, kad klydau. Žinai, raganiau, tu teisus pasiūlęs lįsti į požemius.

– Manai?.. O aš pradėjau abejoti, – atsiduso Rapertas. – Nieko čia nėra ir net neįsivaizduoju, ar mes surasime tą požemių valdovą, ir ar jis norės su mumis kalbėtis.

– Teisingai... Neabejok, – tvirtai ištarė Tauragas. – Pas klajoklius gali bet kas iš likusiųjų pilyje nueiti. Tu pasiūlei puikią galimybę konfliktą išspręsti be kraujo praliejimo. Jei mums nepasiseks – nieko nepasikeis. Tačiau, jei mums pavyks – ši trijulė išgelbės tūkstančius gyvybių. Dėl to verta rizikuoti.

– Ačiū tau, bičiuli, – šypsojosi raganius. – Man tikrai reikia žinoti, kad Jūs mane palaikote ir nepykstate, kad įkalbėjau taip rizikuoti.

– Palaikom, – nuoširdžiai atsakė Tauragas. – Ir aš, ir tas slunkius, kuris dabar taip saldžiai parpia, – mostelėjo burtininkas miegančio Tijaus link.

– Tada pasakok, bičiuli, apie tą savo Baltųjų burtininkų sąjungą... – paragino Rapertas draugą.

– Va... va... Pasakok, – nuskambėjo prabudusio Tijaus balsas. – Šūkaujat čia, miegot neleidžiat. Tai bent apie baltuosius burtininkus pasiklausysiu. Visada jais domėjausi.

– Gerai jau, gerai... – šypsojosi Tauragas. – Pradedu pasakoti. Baltųjų burtininkų sąjunga iš tiesų turi tokią pačią griežtą hierarchiją kaip ir Raganių ordinas. Viskam vadovauja dvylikos stipriausių burtininkų taryba, kuri iš savo tarpo renka pirmininką. Visi klausimai sprendžiami tarybos balsų dauguma. Jai tarybos narys žūsta ar miršta, į jo vietą pakviečiamas kitas. Naujasis narys privalo išlaikyti sudėtingus egzaminus. Tarybos narys privalo ne tik valdyti didžiulę magišką jėgą, bet ir būti protingas, išsilavinęs, pasižymėti tokiomis būdo savybėmis, kaip antai: drąsa, išradingumas, galimybė improvizuoti, pasiryžimas imtis atsakomybės ir kt.

– Tai kokia čia paslaptis? – nusistebėjo Rapertas. – Kodėl Jūs taip slepiate savo sąjungos struktūrą?

– Saugodami tarybos narių gyvybes, – paaiškino Tauragas. – Jie turi būti anonimiški Baltųjų burtininkų sąjungos nariams ir mistinės būtybės likusiems Paralelės gyventojams. Jei niekas nežinos, kas ta taryba, – prasimanymas ar tikrovė ir kokie jos nariai – ji turės didesnę įtaką.

– Kokių būdu? – nusistebėjo Tijus.

– Žmonės visuomet bijo to, ko tikrai nežino. Mistinėms būtybėms visi linkę priskirti nesamas galias, – geraširdiškai aiškino burtininkas.

– Bet saviškiams tarybos nariai turi atsiskleisti, – samprotavo Rapertas. – Manau, kad jus taip pat rengiate misijas, kurioms vadovauja vienas ar kitas tarybos narys.

– Žinoma, – sutiko Tauragas. – Tik jis vadovauja prisidengęs tarybos įgaliojimu, bet neatskleisdamas, kad pats yra vienas iš jos narių.

– Gudru... – pripažino Tijus. – Kiek atsimenu, vienas iš Jūsų didžiųjų burtininkų per angelų užpuolimą Oriklis mieste žuvo? Jis nebuvo Baltųjų burtininkų sąjungos vadas?

– Tik vienas iš tarybos narių, nors ir pats stipriausias. Tą dieną mes praradome tris tarybos narius, bet jau išrinkti nauji, – toliau aiškino burtininkas. – Šiuo metu sąjunga būtų atsigavusi, jei ne apmaudus pralaimėjimas prie Saraso pilies, tačiau visi nuostoliai dar nėra pragaištingi mūsų organizacijai. Baltųjų burtininkų sąjunga atsigaus, jei mums pavyks išvengti didžiulio kraujo praliejimo.

– Tikiuosi, pavyks, – ištarė Rapertas. – Dar vienas klausimas, Tauragai. Tu pats priklausai tarybai?

– Geras klausimas, – nuleidęs galvą atsiliepė burtininkas. Kiek patylėjęs jis tęsė. – Gerai, jei jau pradėjau pasakoti, tai ir baigsiu. Taip, aš vienas iš tarybos narių, bet prašau Jūsų išlaikyti tai paslapyje. Jei apie tai sužinos Raganių ordinas, anksčiau ar vėliau mane pradės medžioti.

– Nurimk. Pažadu, ši informacija liks tik tarp mūsų, – patikino Rapertas. Tijus, pritardamas draugui, linktelėjo.

– Kodėl pradės medžioti? – nustebė Tijus. – Jūs gi žinote, kas yra Raganių ordino vadai, ir jų nemedžiojate.

– Labai paprasta, – šyptelėjo Tauragas. – Baltieji burtininkai nesinaudoja samdomų žudikų paslaugomis, o Raganių ordino vadovybė šitai praktikuoja ir visokeriopai skatina.

– Geras... – apstulbo sargybinis. – O aš ir nežinojau apie tokią ordino veiklą.

– Tai ir viskas. Daugiau nelabai turiu ką pridurti, – baigė savo pasakojimą burtininkas. – Dabar aš norėčiau paklausti Tijaus. Kodėl kai mes su Rapertu vakar kalbėjome apie savo vaikystę ir tėvus, tu iš karto paniurai ir nedalyvavai pokalbyje?

– Pastabus tu, burtininke, – šį kartą galvą nuleido Tijus. – Nemaloni man ši tema, bet jei pradėjome atvirai kalbėtis, papasakosiu. Suprantat, draugai, aš atsiradau šiame pasaulyje, kai mano tėvai dar buvo labai jauni. Mamai buvo penkiolika, o tėvui – septyniolika metų. Jie mane labai mylėjo ir aš juos taip pat. Aš puikiai atsimečiau juos jaunos, išdidžius, kupinus vilčių ir svajonių. Bėgant metams jų svajonės ėmė blėsti, ambicijos ir išdidumas menkti. Mano tėvai pamažu klimpo į kas-

dienybės rūpesčius ir monotoniją. Tėvas, būdamas labai parei-
gingas, stengėsi materialiai aprūpinti šeimą, tačiau ką nors pa-
siekti tame laisvajame mieste, kuriame mes gyvenome, galima
buvo tik priklausant valdančiajam klanui ar būnant kokio nors
įtakingo dėdės giminaičiu. Tėvas buvo teisininkas, iš dalies ga-
lintis užtikrinanti sotų gyvenimą. Tačiau taip tik atrodė ki-
tiems. Mes iš tikrųjų gyvenome geriau nei didžioji dauguma
miesto žmonių, tačiau tos laisvės, apie kurią svajojome, nebu-
vo. Mano tėvai labiausiai norėjo dirbti mėgstamą darbą, reali-
zuoti savo gabumus ir iš to uždirbti tiek, kad nereikėtų rūpin-
tis smulkiais buitinėmis problemomis, taupyti kelionėms ir
pan. Tėvas, nors ir buvo labai gabus, nė karto nebuvo pasiūly-
tas į jokių reikšmingesnių miesto savivaldos postą. Juos užimda-
vo kvaili, apsvogę, skandalų lydimi, bet savi, priklausantys val-
dančiajam klanui žmonės. Mieste niekam nereikėjo mano tėvų
proto, energijos ir gabumų. Tai juos labai žlugdė. Ilgainiui mano
tėvai susitaikė su viskuo. Jie atsisakė savo jaunystės svajonių,
vilčių ir išdidumo ir tiesiog gyveno savo likusias dienas, kurios
tapo labai pilkos. Aš negalėjau matyti, kaip tokios išdidžios ir
nepalenkiamos moters, kokia buvo mano mama, mėgstamiausiu
priežodžiu, pateisinančiu jos nusižeminimą, tapo posakis:
„Glaudus veršis dvi karves žindo, o išdidus – nė vienos“. Kai
tik ji mane pradėdavo mokyti nuolankumo, atšaudavau kitu
priežodžiu: „Ant nulinkusio karklo visi ožiai šlapinasi“. Tai
trumpam padėdavo. Visos mano tėvų viltys buvo nukreiptos tik
į mane. Manyje jie rado tolesnį savo gyvenimo tikslą. Niekada
nenorėjau jų apvilti, todėl labai gerai mokiausi ir tapau vienu
iš stipresnių sargybinių. Tačiau man vis tiek buvo labai sun-
ku. Aš tapau atsakingas už tolesnį tėvų gyvenimą. Žinojau, kad
bet koks nusivylimas manimi juos pribaigtų, o tai suvokti bu-
vo tiesiog nepakeliama. Tada aš juos įkalbėjau atsijauninti ir
pakeisti savo gyvenimą. Įkalbinėjimo procesas buvo labai sun-
kus ir ilgas – truko ilgiau nei metus. Pagaliau man pavyko įti-
kinti abudu. Dabar jie vėl fiziškai jauni, atjauninau juos iki dvi-
dešimt penkerių metų amžiaus ribos, gyvena Tikrajame mat-

menyje, Margaritos saloje. Tėvas rašo knygas, pasirašydamas Danieliaus Brauno slapyvardžiu, o mama mokosi kalbų ir auginą šunis. Jie daug keliauja, labai myli vienas kitą ir, regis, yra laimingi, bet tie dvasiniai randai, kurie atsirado žlugus jų tikrosios jaunystės viltims, vis dar jaučiami. Todėl kiekvieną kartą, kai juos matau, prisimenu tas kančias, kurias jie patyrė, ir tas asmenybes, kokiomis jie kadaise buvo. Nemanau, kad mano tėvai dar kada nors taps tokiais stipriais ir išdidžiais žmonėmis, kokius juos mačiau būdamas vaikas.

Tijus nutilo, slapčia braukdamas ašarą. Nė vienas iš draugų jo daugiau neklausinėjo. Būdami amžinai jauni ir galingi, jie anksčiau net nesusimąstė apie tai, koks iš tiesų pragaras yra paprasto žmogaus gyvenimas, kuris sugniuždo net labai stiprias ir ryškias asmenybes. Tik šuo, iki valiai prisišniukštinėjęs ir prisiėdęs Raperto duoto maisto, ramiai miegojo. Jis buvo visiškai patenkintas savo gyvenimu, jautė šeiminingo meilę ir rūpestį ir niekada abstrakčiomis jo paties neliečiančiomis problemomis nekvaršino savo mažų smegenėlių, kurios buvo kelis kartus protingesnės nei Tikrojo matmens šunų.

Tuo pačiu laiku Saraso pilis.

Šį kartą Šešėliui viskas sekėsi lengvai. Saraso pilyje trūko gerų kovotojų, todėl po neilgo išbandymo jis mielai buvo priimtas į Laisvųjų sąjungos karių gretas. Kapitonas, atsakingas už naujokų verbavimą bei apmokymus, patenkintas trynė rankomis stebėdamas, kaip meistriškai Šešėlis kaunasi su treniruotųjų partneriais.

– Seniai neturėjom tokio naujoko, – kreipėsi kapitonas į šalia stovintį paniurėlį, randų išvagotą seržantą. – Nuo to laiko, kai angelų armija apsupo pilį, tik apylinkių valstiečiai te sutikdavo prie mūsų prisidėti. Tarp jų, kaip žinai, gerų karių nėra, nors kai kurie fiziškai tikrai yra labai stiprūs. Šitas, pažiūrėk, tikras šaunuolis. Kaunasi kaip geriausi mūsų sąjun-

gos kariai. Mokyti jo nieko nereikės. Sakė, kad buvo žvalgas Gurijos karalystės kariuomenėje.

– Atvirai sakau, kapitone, – atsiliepė senasis seržantas. – Nepatinka man šis vaikinai. Kažkoks keistas. Akys jo – kaip šimtamečio senio, nors iš pažiūros jam ne daugiau kaip trisdešimt. Man jo žvilgsnis atrodo klastingas ir negeras. Tokie žmonės nieko nedaro be naudos sau. Kokia jam nauda iš kovos mūsų pusėje?

– Koks skirtumas, – atsiliepė kapitonas. – Svarbu, kad bus tarp mūsų vaikinių, o ne tarneus Raganių ordinui. Žiūrėk, kaip puikiai jis juda. Rytoj pristatysiu šitą kovotoją vyresnybei ir rekomenduosiu įrašyti jį į žvalgų grupę.

– Gal neskubėk, kapitone, – toliau abejojo seržantas. – Mes nieko apie jį nežinome, o vaikinai atrodo labai įtartini. Siūlau palaukti savaitėlę, stebėti jo elgesį arba, dar geriau, papasakokim kam nors iš Laisvųjų sąjungos raganių ar burtininkų – gal net pačiai Rasmintai. Jie tikrai sugebės perprasti svetimšalį.

– Nešnekėk niekų, – pyktelėjo kapitonas. – Niekam neįdomus kažkoks magijos nevaldantis naujokas, be to, visi raganiai ir burtininkai per daug užsiėmę ir mūsų nepriims. Laukti savaitę ir jį stebėti, kai pilį apsupę nesuskaičiuojami angelų karių būriai?.. Mums reikalingas kiekvienas geras kovotojas... Tai visiškai absurdas. Aš tave labai gerbiu, bet nepyk – nesutinku su tokiais pasiūlymais.

– Dėkui, pone, už pasitikėjimą, – nenusileido seržantas. – Aš niekuomet Jūsų neapvyliau. Jaučiu kažką negerą. Prašau patikėti dar kartą – praneškim sąjungos magiją valdantiems asmenims.

– Ne. Baik panikuoti, Johanai, – griežčiau atšovė kapitonas. – Jei nori, pats ir pranešk. Aš tikrai dėl tokios smulkmenos neisiu pas magiją valdančiuosius. Privengiu aš jų.

– Man pačiam leidžiate kreiptis į sąjungos magiją valdančius asmenis ir paprašyti, kad patikrintų šitą naujoką? – paklausė seržantas.

– Gerai. Eik ryt ir paprašyk audiencijos pas Rasmintą ar vieną iš tų labai galingų raganių ir burtininkų, saugančių ją, – sutiko kapitonas.

Kovodamas daugiau nei už dvidešimties metrų nuo kalbančiųjų, Šešėlis girdėjo kiekvieną jų žodį. Žudiko klausia, rega bei lytėjimo pojūčiai buvo kelis kartus geresni nei paprastų žmonių. „Negera išvada“, – mąstė Šešėlis. – „Patyręs raganius ar burtininkas gali rimtai suabejoti mano ketinimų nuoširdumu. Jei toks asmuo nuspręš rimčiau pasidomėti, kas mano mintyse, jam gali viskas paaiškėti. Seržantas per daug įtarus ir per daug pareigingas. Teks spręsti šią problemą įprastu būdu.“ Taip mąstydamas Šešėlis apsisuko ir gražiu kojos smūgiu parbloškė savo treniruočių partnerį.

Tą patį vakarą nuo pilies bokšto krisdamas akmuo užmušė ėjusį pro šalį senąjį seržantą Johaną. Kapitonas, sužinojęs apie įvykį, pagalvojo, kad seržantas galėjo būti nužudytas, bet greitai tokią mintį nujijo šalin. Jam kur kas ramiau buvo manyti, kad Johano mirtis viso labo tik nelaimingas atsitikimas. Kariuomenės vadovybė apie šiuos trumpalaikius kapitono įtarimus nieko nežinojo.

V I

D A L I S

Teisingas poelgis

Požemiai.

Dvidešimtoji kelionės pirmuoju lygiu diena.

Kaimas buvo išsidėstęs didžiulėje menėje, apaugusioje retomis pušelėmis su viduryje telkšančiu tvenkiniu. Menės skliautai buvo nusėti kybančiais stalaktitais, iš anų lubose sklido įmantrios veidrodžių sistemos atspindima saulės šviesa. Žodžiai „Menė buvo didžiulė“ prilygsta pasakymui „Dramblys nėra pats mažiausias gyvūnas Žemėje“. Draugai per visą savo kelionę nebuvo matę tiek daug erdvės po žeme. Kaimas savo dydžiu darė nepalyginamai didesnę įspūdį už angelų viršutiniame lygmenyje sunaikintą kaimelį. Beveik šimtas trobų buvo išsidėsčiusios ratu aplink tvenkinį ir netoliese esančią aikštę. Pačiame aikštės viduryje stovėjo didžiulis pastatas, kuris, kaip vėliau sužinojo trijulė bendrakeleivių, buvo skirtas bendriems kaimo žmonių susijimams, šventėms ir renginiams. Draugai atvyko kaip tik vienos iš tokių švenčių metu, kai kaimiečiai po sočių pietų šoko ir linksminosi aplink liepsnojančius laužus.

– Gražus kaimas, – pirmasis tylą nutraukė Tijus. – Žiūrėkit, kokie gėlynai centrinėje aikštėje, kokios prižiūrėtos vejos kiemuose. – Draugai stebėjo kaimą iš viršaus, nes tunelis, kuriuo jie keliavo, baigėsi dvidešimties metrų aukščio stačia uola, nuo kurios į slėnį vedė dailiai akmenyje iškirsti laipteliai.

– Man įdomu ne tiek gėlynai, kiek trobų išsidėstymas, – atsiliepė Tauragas. – Žiūrėkit, išorėje išdėstyti namai yra mažesni, bet gerokai storesnėmis sienomis, o centre – aukštesni su gerokai plokštesniais stogais. Jei tarp priekinių trobų būtų suręsta siena ar paspėsti spąstai, jie galėtų būti puiki gynybos linija. Galiniai namai savo ruožtu gali būti naudojami

kaip šaudymo aikštelės lankininkams. Kaimiečiai, rodos, turi neblogą supratimą apie karybą. Gal mums užsidėti nurodytojo dovanotus šarvus?

– Kokia karyba? – atšovė Tijus. – Tu, burtininke, daraisi paranoikas. Visur tik kariai ir priešai tau vaidenasi. Tu pažiūrėk, kokį kaimiečiai turi potraukį menui. Atkreipk dėmesį į spalvų gamas gėlynuose, kokius jie paveikslus iš gėlių kuria. Jei vietiniams rūpėtų karas, į grožį jie nekreiptų dėmesio.

– Ne, Tijau, bijau, kad Tauragas teisus, – įsiterpė Raperatas. – Grožio pojūtis gali būti puikiai derinamas su kario meistriškumu. Puikus pavyzdys – samurajai senovės Japonijoje. Jie buvo ir geri kariai, ir neblogi poetai, ir net dailininkai. Manau, mus reikia pasirengti netikėtumams, bet patiems elgtis ramiai ir neiššaukiančiai. Užsidedam šarvus ir leidžiamės iš lėto.

Sulig Raperto žodžiais beužsiplieskiantis ginčas nurimo. Tijus linktelėjo galva, pripažindamas raganiaus pateiktą pavyzdį kaip svarų argumentą, o Tauragas, nereikšdamas savo emocijų, pradėjo dėti nurodytojo dovanotus šarvus. Dar po valandžiukės pasirengimų ir įdėmaus kaimo gyventojų stebėjimo trys draugai ir gerokai ūgtelėjęs bei sustiprėjęs šunėkas ėmė leistis žemyn į slėnį.

Tik pasibaigus uoloje iškirstiems laiptams, bendrakeleiviai aptiko puikų, akmenimis grįstą taką, vedantį į kaimą.

– Keista, iš viršaus tako nesimatė, – burbtelėjo Tauragas. – Magija?

– Ne, – atsiliepė raganius, apžiūrinėdamas akmenis, kuriais buvo grįstas takas. – Maskuojamieji dažai. Visi akmenys nušlifuoti ir nudažyti žemės spalvos dažais, todėl iš viršaus jų nematyti. Kai nusileidi žemyn, pamatai jų šonus, nudažytus kitais dažais, leidžiančiais įžiūrėti taką.

Išsiaiškinę puikiai užmaskuoto tako paslaptį, draugai sparčiu žingsniu nuėjo kaimo ir jame vykstančio šventinio šurmulio link. Žygio per kaimą pradžia nežadėjo nieko bloga. Kiekvienas sutiktas praeivis atrodė nusiteikęs kuo draugiškiausiai.

Nuo visur matomų šypsenų ir džiaugsmu spindinčių akių draugai atsipalaidavo ir jau nebesitikėjo jokios kaimo gyventojų agresijos. Nemalonumai bendrakeleiviams prasidėjo centrinės aikštės prieigose. Šeši gerokai itūžę vyrai netikėtai pastojo kelią žvaliai žingsniuojančiai trijulei.

– Kur taip žygiuojam be leidimo? – grubiai, prieš tai nusišpjaudamas Tijui po kojomis, suurzgė užtvėrusių kelią kaimiečių lyderis. Iš pažiūros tai buvo kresnas, visa galva mažesnis už Tijų, tamsiaplaukis, rudaakis tipas, turintis neproporcingai savo ūgiui plačius pečius ir galingas rankas. – Mes čia nemėgstam pašalinių, o tuo labiau pašalinių rusvais plaukais.

– Atleiskit, jei Jus kuo įžeidėm, – pradėjo Rapertas, žvilgtelėjęs į Tijų, kurio plaukai kelionės požemyje metu tikrai tapo rusvi. Sargybinis nuo seno garsėjo karštu būdu ir tik griežta vidinė disciplina padėjo jam tvardyti ir nepulti prieš jį stovinio ir įžeidinėjančio kaimiečio.

– Ne su tavim kalbu, šunų augintojau. Tu ir tavo draugužis, parodęs nurodytojui gerą žaidimą, vadinamą šachmatais, galite eiti, – toliau tęsė išūlus kaimietis. Likusi jo šutvė tylėdami ir nutaisę niūrias mimikas žiūrėjo į trijulę draugų. Aplinkui nutilo juokas ir dainos. Visi vietiniai suprato, kad neišvengiamai artėja dvikova. Kaimo vyrai, sustoję būreliais centrinėje aikštėje, gyvai aptarinėjo galimą dvikovos baigtį. Moterys ne mažiau energingai apkalbinėjo svetimšalius, jų išvaizdą ir apdarus. Niekas kaime netikėjo Tijaus pergalės šioje dvikovoje galimybėmis. „Ne kiekvienas angelas artimoje kovoje, net nenaudodamas magijos, galėjo prilygti kaimo vyrams, o ką bekalbėti apie žmones iš Lygumų tautos.“ – svarstė dažnas kaimietis.

– Ką aš turiu padaryti, kad praleistumėt ir mane? – ramiai tvirtu balsu paklausė Tijus priešais jį stovinio peštuko. Tik Rapertas ir Tauragas matė, kad jų draugas vos tvardosi ir visiškai pasirengęs kovai. Bendrakeleiviai nebuvo įsitikinę neabejotina kaimiečio pergale. Jie pažinojo Tijų jau ne pirmą dieną ir žinojo, kad artimoje kovoje jam nėra lygių ne tik tarp

paprastų Lygumų tautos žmonių, bet ir tarp valdančiųjų magiją. Rapertas puikiai prisiminė, kaip Tijus, Oriklis mieste vykusioje kovoje su angelais, per mažiau nei dvidešimt sekundžių vienas užkapojo jį apsupusius aštuoneta juodašarvių karių. Kelionių požemyje metu sargybinis akivaizdžiai sustiprėjo ir dabar galėjo būti lygiavertis priešininkas net antrojo šimtuko angelams.

– Pagaliau reikiama prašneka, – nusišypsojo atverdamas savo smailius dantis kaimietis. – Dvikova su manimi – štai kas tavęs laukia. Nugalėsi, galėsi eiti toliau. Pralaimėsi – liksi vergauti šiame kaime. Jei bijai – suk atgal. Prasidėjus dvikovai, tokios galimybės neturėsi.

– Ne, vergas jis nebus, – pradėjo Rapertas, bet nutilo sugavęs Tijaus žvilgsnį.

– Dėkui bičiuliai, bet aš pats, – nusišypsojo draugams sargybinis ir atsisukęs į peštuką kaimietį pasakė, – Sutinku. Kada ir kur pradėdam?

– Vai koks karštakošis! – teatrališkai šuktelėjo vietinis gyventojas. – Greitai teks jį atvėsinti. Pradėsime dabar, o dvikova vyks centrinėje aikštėje. Eime... – Demonstruodamas begalinį pasitikėjimą savo jėgomis peštukas, lydintas tos pačios šutvės bičiulių, nužingsniavo į centrinę kaimo aikštę. Tijus nieko nelaukdamas nusekė vietiniam iš paskos.

– Tik nenaudok magijos, – pasakė Rapertas draugui, skubančiam į dvikovos vietą.

– Nurink, Rapertai, viskas bus gerai. Magijos nenaudosiu. Kovosiu taip, kaip iš tiesų moku, – patikino draugą Tijus ir žengė į dvikovai skirtą erdvę.

– Aš neišeisiu be jo, – atsistojęs šalia raganiaus ir žiūrėdamas į kovai besirengiančius priešininkus, mestelėjo Tauragas.

– Aš taip pat, – susikaupęs atsakė Rapertas. Jis suprato, kad Tijui pralaimėjus, jie neturės jokių galimybių išlaisvinti draugo ir išeiti iš kaimo gyvi, bet buvo pasiryžę kovoti iki paskutinio kraujo lašo, bet nepalikti bičiulio vergijoje.

Dvikovininkai lėtai pradėjo sukti ratus, rengdamiesi kovos pradžiai. Tįjus dėvėjo nurodytojo dovanotus šarvus ir buvo ginkluotas dviem metro ilgio kardais, kuriuos valdė tiesiog meistriškai. Jo priešininkas nedėvėjo šarvų, buvo prisidengęs nedideliu skydu, bet užtat apsiginklavęs masyviu, sunkiu ir lenktu, kiek ilgesniu nei vienas metras ilgio, kalaviju. Toks kalavijas turbūt svėrė kokius dvidešimt kilogramų, bet kaimiečio rankose judėjo kaip nedidelis šapelis.

Pirmasis kovą pradėjo Tįjus. Šoktelėjęs į priekį jis smūgiavo abiem kardais vienu metu į priešininko kojas ir galvą, pasikui sukdamasis – į kaklą ir pilvą. Smūgiai buvo tokie greiti, kad paprastas karys iš Lygumų tautos žmonių net nebūtų pastebėjęs. Kaimietis be jokių matomų pastangų atrėmė abudu Tįjaus išpuolius ir kirto savo didžiuliu kalaviju sargybiniui į galvą iš viršaus. Jei šis smūgis būtų suradęs savo taikinį, Tįjus galėjo būti perkirstas per pusę nuo galvos iki pat kojų – tokia nenusakoma jėga atšvilpė kalavijo ašmenys. Sargybinis pasirodė ne mažiau vikrus nei jo priešininkas ir atšvilpęs kaimiečio kalavijas praskrodė orą tuščioje vietoje. Tįjus jau stovėjo už gero metro ir puolė toliau. Jo smūgiai pylėsi vienas po kito. Bent šešis kartus žaibiškai kirtęs abiem kardais, Tįjus netikėtai dešine koja spyrė priešininkui į kairįjį kelią. Vietinis peštukas nesitikėjo tokio sargybinio manevro ir šis smūgis tikslą pasiekė. Rapertas, būdamas Sarase matė, kaip Tįjus kojų smūgiais trupindavo betoninius stulpus, todėl, pamatęs tokį sėkmingą draugo spyrį, net šoktelėjo iš džiaugsmo.

– Viskas, – sušnibždėjo raganius Tauragui. – Kaimiečio kelis turbūt sutrupintas.

– Neskubėk, – lygiai taip pat pašnibzdomis atsiliepė baltasis burtininkas. – Žiūrėk, neatrodo, kad tam vietiniam mulkiui kas nors bloga būtų atsitikę. – Iš tiesų, kaimietis tik susvyravo ir kiek susiraukė iš skausmo, tačiau Tįjaus spyrį atlaikė. Nutaikęs momentą, kai sargybinio ataka kiek sulėtėjo, vietinis peštukas pats perėjo į puolimą. Jo kalavijas švytavo

net greičiau nei priešininko kardai. Kiekvienas požemių gyventojas smūgis galėjo perkirsti per pusę storą medį ar suskaldyti nemažą akmenį. Po kelių kovos minučių Tijus praleido pirmąjį priešininko smūgį. Būtent tada draugai iš tiesų suvokė, kokie neįkainojami buvo nurodytojo dovanoti šarvai. Kaimiečio smūgis bloškė sargybinių per kelis žingsnius atgal, bet šarvai atlaikė kirtį ir puikiai apsaugojo juos dėvintį asmenį. Per kelias kitas minutes Tijus tik gynėsi nuo įnirtingo ir nesilpstančio požemių gyventojų puolimo. Sargybinis praleido dar du priešininko smūgius, kuriuos taip pat atlaikė dėvimi šarvai, kol pagaliau nutaikęs progą nukreipė savo kardais priešininko kalaviją žemyn ir spyrė kojos pėda į požemių gyventojų smilkinį. Tada Rapertas suprato tai, ką jau seniau buvo suvokęs pats Tijus – priešininkas moka puikiai kovoti šaltaisiais ginklais, bet beveik neišmano smūginės kovos be ginklo technikos. Po šio sėkmingo sargybinio atsako sekė apgaulingi kirčiai kardais ir tiesus smūgis koja į priešininko saulės rezginį. Šį kartą jau kaimietis buvo nublokštas atgal ir turėjo kelis kartus žiobtelėti, kad atgautų kvapą. Tijus nelaukė, kol priešininkas atsigaus. Jis sumažino atstumą tarp savęs ir požemių gyventojų iki trisdešimties centimetrų, taip neleisdamas priešininkui efektyviai naudotis savo ginklu, ir ėmė labai sėkmingai dirbuotis alkūnėmis. Kaimo gyventojas praleido keturis labai stiprius Tijaus smūgius alkūnėmis į galvą ir, suvokęs esamos padėties beviltiškumą, galingai atsispyręs šoko atgal. Iki šio momento priešininkai buvo apsupę visą kaimo centrinę aikštę ir priartėję prie pat didžiulio dešimties metrų pločio ir dvidešimties metrų ilgio gėlyno, kuriame vešėjo įvairiaspalvės įvairių dydžių ir rūšių gėlės. Siekdamas pasitraukti saugiu atstumu nuo svaiginančių Tijaus smūgių, požemių gyventojas šoko per gerus dvylika metrų, minkštai nusileisdamas kitoje gėlyno pusėje. Sargybinis atsidūrė ties pasirinkimo galimybe. Jis galėjo šokti paskui per gėlyną ar bėgti per jį priešininko link ir tęsti pradėtą sėkmingą puolimą, neleidžiant kaimiečiui atsigausti. Arba – bėgti aplinkui gėlyną, netrypiant

ten augančių gėlių, bet suteikiant požemių gyventojui tokias būtinas poilsio sekundes ir taip prarandant įgytą pranašumą. Tįjus, trumpai stabtelėjęs ties gėlyno riba, apsisuko ir nubėgo aplinkui. Jis nusprendė atsisakyti jau beveik pasiektos pergalės, bet netrypti tokių nuostabių gėlių, kuriomis jis žavėjosi dar žvelgdamas į kaimą iš viršaus. Kaimiečiai jau kuris laikas buvo nurimę ir taip energingai neberagino savo kovotojo. Vyras stebėjosi neįprastais Lygumų tautos atstovo sugebėjimais, o moterys vis labiau žavėjosi sargybinio elegancija ir gracingumu, kuriuos jis demonstravo visos kovos metu. Tačiau po Tįjaus pasirinkimo išsaugoti gėles, visi kovą stebėję požemių gyventojai nutilo, o kaimo seniūnas valdingai iškėlė į viršų dešinę ranką. Rapertas ir Tauragas sutriko. Jie nelaukė tokios kaimiečių reakcijos į gal kiek neįprastą, bet paaiškinamą Tįjaus poelgį ir nesuprato, ko tikėtis iš šios akivaizdžios permainingos aplinkinių elgesyje. Sargybinis, įkaitintas kovos, nieko nepastebėjo ir, pribėgęs prie savo priešininko, norėjo tęsti puolimą. Šį kartą jam nieko neišėjo. Kaimietis metė ginklus ant žemės, stvėrė Tįjų į savo glėbį ir laikė neleisdamas pajudinti rankų bei sėkmingai spirti kojomis.

– Nustok kovoti, aš pasiduodu. Tu laimėjai, – ramino požemių gyventojas įsiaudrinusį Tįjų. Sargybinis ne iš karto patikėjo savo ausimis ir dėl viso pikto perklausė, kai tik priešininkas jį nuleido ant žemės.

– Tikrai pasiduodi? Kodėl? Juk vyko lygi kova ir galėjai laimėti, – stebėjosi Tįjus negalėdamas galutinai patikėti.

– Viską paaiškina kaimo seniūnas, bet žinok – tu labai geras, tiesiog puikus kovotojas ir garbingas karys. Aš didžiujusi pažintimi su tavimi, – atsakė kaimietis, spausdamas prieš jį stovinčio Tįjaus ranką. – Eik pas draugus ir visi palaukite kaimo seniūno. Tiesa, tu turi labai gerus draugus. Neklausk, iš kur žinau, bet jie buvo pasiryžę tau pralaimėjus rizikuoti savo gyvybėmis, bet nepalikti tavęs vieno. Abu puikiai suprato, kad greičiausiai žus, bet neatsisakė savo ketinimų. Tai nuostabūs ir ištikimi draugai, saugok juos. – Po šių žodžių pože-

mių gyventojas apsisuko ir nuėjo prie besibūriuojančių aplink seniūną kaimo vyrų.

– Ar Jūs ką nors supratote? – Tijos tik priėjęs paklausė nustėrusių draugų. – Aš asmeniškai nieko. Kova tik įpusėjo, o jis staiga pareiškė pasiduodąs. Kas bus toliau?

– Palauksim, pamatysim, – atsiliepė Rapertas. – Turėkime kantrybės.

– Laukti neteks ilgai, – pritarė Tauragas, mosteldamas ranka į prie trijulės besiantinantį kaimo seniūną. Paskui jį būriu žingsniavo visi kaimo vyrai. Priėjęs prie laukiančios trijulės, seniūnas prašneko eilėmis:

*Sveiki atvykę, svetimšaliai,
Į šį nuošalų požemių kampelį.
Džiaugiuosi, kad nesididžiavot,
Aplankėt šaunuųjį kaimelį.*

– Tai jis dar ir poetas, – pašnibždėjo Rapertui į ausį Tijos, bet raganius nesiklausė. Jis bandė suprasti, kodėl seniūnas juos užkalbino eilėmis, ir kaip draugai turi atsakyti.

– Turbūt ir mes turime taip pat atsakyti, – atsakė raganius Tijui. – Ką gi, pamėginkime:

*Dėkojam Jums už svetingumą –
Kaimelis šis iš ties puikus.
Tiek daug jame žmonių širdingų,
Gėlynas jo – toks nuostabus.*

– Greitai gaudotės bičiuliai, – išgirdęs Raperto pasisveikinimą plačiai nusišypsojo seniūnas. – Retai mes tokių šaunių svečių sutinkame. Gerai, nevarginsiu Jūsų kalbomis. Matau, kad skubate ir nekantraujate išvykti. Mūsų kaimo gyventojai leidžia Jums keliauti toliau ir nusprendė parodyti trumpesnią kelią, vedantį pas kitą nurodytoją. Tenai Jūs dar kartą išdėstysite savo kelionės tikslą ir jis nuspręs, praleisti Jus pas valdovą, ar ne. Palaukit, svetimšaliai, nieko neklausinėkit. Mes žinome visus Jūsų klausimus ir visas Jūsų mintis, todėl ne-

reikia tuščių žodžių. Atsisveikindami su Jumis, kaimo gyventojai nusprendė įteikti Jums šias dovanas. Tijau, perduodame tau maišelį sėklų, iš kurių išdygs tave sužavėjusios gėlės. Rapertai, įteikiame tau knygą apie šios veislės šunų, kurios atstovas sėdi prisiglaudęs prie tavęs ir šiepia dantis, auginimą ir dresavimą. Žinok, tai labai geri šunys, kuriems nuoseklios atrankos dėka pašalinti visi neigiami patirtos mutacijos poveikiai. Mūsų kaime yra kelios šios veislės kalės ir todėl, kai tavo augintinis suaugęs, mielai laukiame tavęs kartu su juo atvykstant pas mus. Tauragai, žinodami tavo potraukį Atlantų civilizacijai, įteikiame tau knygos, kuriai jau šeši tūkstantčiai metų, kopiją ir kurioje nuosekliai išdėstoma visa Atlantidos istorija, – taip kalbėdamas kaimo seniūnas įteikė draugams paruoštas dovanas. – Dabar tylėdami sekite paskui mane. Aš Jums parodysiu trumpąjį kelią. – Ištaręs šiuos žodžius, požemių gyventojas ir visa jo palyda apsisuko ir nužingsniauvo vienos iš kaimo trobų link.

– Einam paskui? – paklausė Tijus draugų.

– Kur dėsies? Einam... – atsiliepė Rapertas. Bičiulių trijulė daugiau nebekalbėdama nusekė paskui kaimelio seniūną.

Vietiniai atvedė bendrakeleivius prie pačio didžiausio kaimo gyvenamojo namo, kuriame buvo įsikūręs seniūnas su šeima.

– Eikit paskui mane, – mostelėjo trijulei kaimo vyresnysis ir įžengė pro atidarytas duris.

– Čia tai bent, – net švilptelėjo nusteбęs Rapertas, kai, nusekęs paskui seniūną, kambaryje pamatė atidarytus ir nuolat veikiančius erdvės šuolio vartus. – Bet juk tai beveik neįmanoma. Mėlynasis vaisius iškreipia erdvėlaikio principus veikiant vartams ir jie tampa nestabilūs.

– Kas neįmanoma Jums ir net angelams – visiškai pasiekiami mums, – išdidžiai, atsainiai mosteldamas ranka, ištarė seniūnas. – O dabar liaukitės klausinėti ir eikit, – liepė požemių gyventojas ir nustojo kreipti bet kokį dėmesį į bendrakeleivius.

Tuo pačiu laiku Saraso pilis.

Šešėlis sparčiai kilo karjeros laiptais. Jis jau antrą savo buvimo Laisvųjų sąjungos pajėgose dieną gavo užduotį patekti į angelų kariuomenės stovyklą ir paklausti ten įsikūrusių karių kalbų bei išsiaiškinti, kokios stovykloje vyrauja nuotaikos. Kartu su Šešėliu į žvalgybą vyko dar du vyrai, anksčiau buvę medžiotojai ir turintys didžiulį vadovybės pasitikėjimą. Misi-ja Šešėlio dėka praėjo labai sėkmingai. Būtent jis pastebėjo nebenaudojamą didžiojo tinginio urvą, slinkdamas juo sėkmingai apėjo angelų kariuomenės sargybos postus ir nepastebimai nuvedė savo bendražygius tiesiai į priešų stovyklos centrą. Surinkę visą reikiamą informaciją ir iki valiai prisiklausę ten buvusių kareivių kalbų, žvalgai taip pat sėkmingai grįžo atgal. Dar po kelių dienų Šešėlis vėl pasižymėjo – pagavo ir pristatė į pilį vieną iš elitinių Surų karalystės kariuomenės dalinių karininką. Taip per nepilnas dešimt dienų Šešėlis tapo Laisvųjų sąjungos pajėgų žvalgybos vado padėjėju, atsakingu už žvalgų, neturinčių magiškujų galių, darbą. Tai dar nebuvo tos pareigos, kurių siekė samdomas žudikas. Buvimas vienu iš padėjėjų jam nesuteikė teisės sukintėti netoli Rasmin-
tos, o be to, jis negalėjo išsiaiškinti paslaptingojo raganą saugančio asmens, valdančio neįtikėtinas magiškašias galias. Šešėlis nusprendė prasibrauti į Laisvosios sąjungos vadovybės sargybinių gretas. Tam jis turėjo įrodyti sąjungos vadovybei, kad kai kada asmuo, neturintis magiškujų sugebėjimų, bet būdamas patyręs ir turėdamas labai gerai išlavintą intuiciją, yra naudingesnis nei koks raganius ar burtininkas. Tačiau kaip tai padaryti, Šešėlis nežinojo. Porą dienų samdomas žudikas praleido giliai susimąstęs, svarstydamas visus įmanomiausius tolesnės savo veiklos variantus. Kurį laiką jis galvojo suorganizuoti netikrą pasikėsinimą į vieną iš vadovaujančių raganių ir, paskui laiku pasirodžius, jį išgelbėti. Tačiau tokios mintys ilgainiui išgaravo, apsvarsčius nesėkmės tikimybę. Šešėlis ne-

norėjo jokių atvirų konfliktų su magiją valdančiais asmenimis, todėl atmetė visus variantus, susijusius su netikro užpuolimo organizavimu. Galiausiai, baigiantis antrai svarstymų ir abejonių dienai, samdomas žudikas apsisprendė tiesiog nueiti pas savo viršininką ir išdėstyti jam teorinius savo, kaip galimo sargybinio, privalumus. Šešėliui beliko sulaukti tinkamos progos pasikalbėti su savo tiesioginiu viršininku.

Tuo pačiu laiku prie atsiskyrėlio trobelės.

Didingas angelas, mostelėjęs savo sniego baltumo sparnais, nusklendė link žemės, norėdamas nutūpti šalia nedidelės atsiskyrėlio trobelės, esančios netoli uolų masyvo. Suraukti sparnuočio antakiai, rūstus žvilgsnis ir suspausti kumščiai bylojo apie didžiulę vidinę įtampą ir susikaupimą. Jis suprato, kuo rizikuoja skrisdamas savo didžiausio asmeninio priešo buveinės link, dvikovoje su kuriuo vos nežuvo prieš kelis šimtus metų. Tačiau dabar jis jautė, kad priešas yra nusilpęs, o angelas per tą laiką gerokai sustiprėjo. Be to, septintasis angelas Arvartas skrido pasišnekėti, o ne kovoti su apsimetėliu atsiskyrėliu. Sparnuotasis jautė, kad yra pastebėtas bei sekamas ir todėl visiškai nenustebo, kai tik nusileidęs ant žemės už kelių metrų nuo savęs pamatė stovintį senioką.

– Įdomu, ko mano valdose reikia šitam niekingam paukščiui? – iššaukiančiai pradėjo kalbą atsiskyrėlis. – Tavęs čia niekas nekviatė ir, jei nenori tapti keptu kalakutu, siūlau nešdintis atgal, iš kur atvykai.

– Sveikas ir tu, Siladargonai, – paniekinamai šypsodamasis atsiliepė Arvartas. – Man nereikia kiekvieno nusmurgėlio kvietimo. Skrendu ten, kur noriu, ir ne tau mane siuntinėti.

– Labai įžūlus pasidarei, žvirbliuk, – suriaumojo atsiskyrėlis keisdamas savo išvaizdą. Per kelias sekundes vietoj nusmurgusio senioko atsirado aukštas, galingas, puikiai sudėtas, taisyklingų veido bruožų vyras. Jo išpūdingi raumenys ban-

gavo po rusva oda, žydros akys skleidė ryškia šviesą. Dabar atsiskyrėlio išvaizda tiksliai atitiko senovės Graikijos dievų apibūdinimą. Nuo griausmingo Siladargono balso būtų apkurtęs bet kuris šalia stovintis žmogus, tačiau angelo jis neveikė. – Pamišai, kas nutiko praeitą kartą? Iškepsiu tave, kaip ir tavo moteriškę iškepiau. Dar prisimeni penktąją angelę Loreal? Tada jai atrodė, kad gali burnoti prieš mane. Kuo viskas baigėsi?

– Prisimenu, Siladargonai. Puikiai prisimenu, – angelas neatrodė išsigandęs atsiskyrėlio galios. Priešingai, išskleidęs sparnus ir atstatęs krūtinę, jis spinduliavo ne ką menkesnę galią ir pasiryžimą kautis. – Ateis laikas ir aš atsiskaitysiu su tavimi už tai. Tada tu buvai per daug stiprus, bet, kaip matau, dabar tavo jėgos kiek sumenko. Žvilgtelk, Siladargonai, regis, mes tapome lygūs, – kreivai šyptelėjo Arvartas.

– Pasvajok, paukštuk, – vėl suriaumojo atsiskyrėlis, tačiau ir jis pastebėjo, kad angelas savo galia beveik prilygsta jam ir dabartinė dvikova gali baigtis nenuspėjamai. Siladargonas nebebuvo toks tikras savo pergale, kaip prieš šimtus metų, kai jis rimtai sužeidė ir nugalėjo Arvartą, kuris tik laimingo atsitiktinumo dėka sugebėjo pasprukti gyvas.

– Pasvajosiu, seni... Dar kurį laiką pasvajosiu. Ne dabar... Nors jei tu pulsai – ginsiuosi, – perspėjo angelas. – Atvykau tave perspėti.

– Apie ką mane gali perspėti toks plunksnuotis kaip tu, – kiek aprimo atsiskyrėlis.

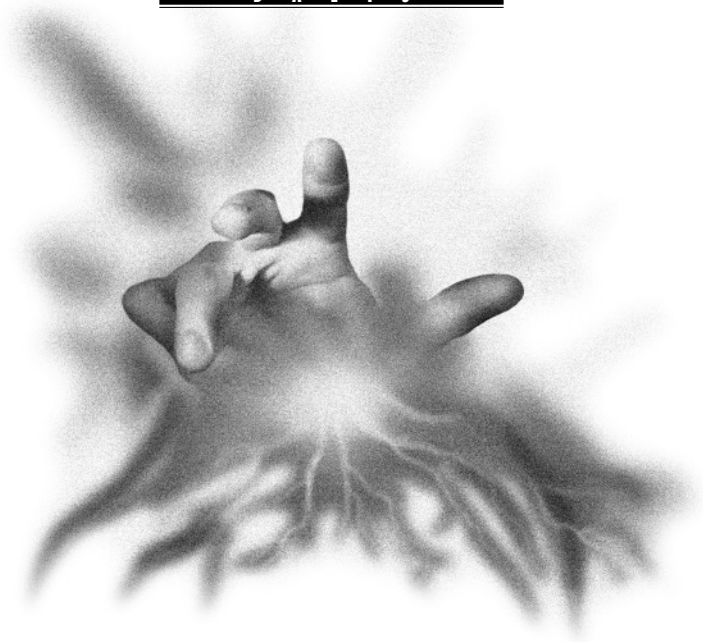
– Artinasi svarbūs įvykiai. Gali būti tarp brolių sušauktas pasitarimas, kuriame dalyvaus ir giminaitė. Niekur nedink... Būsi pakviestas atvykti, – kapotais sakiniais aiškino Arvartas. – Nors ką aš čia šneku. Tu bailys, taip ir neišdrįsai pakeliauti kaip tavo broliai ar tėvas.

– Aš bailys?.. Jei esu kiek protingesnis už savo senį, dar nereiškia, kad bijau, – atrėžė Siladargonas, nors buvo matyti, kad tėvo paminėjimas jį sutrikdė.

– Galbūt... Galbūt... – nutęsė angelas, pasirengęs skrydžiui. – Tiesa, vos nepamiršau, Pirmoji angelė mano, kad tavo tėvas sugrižo. Aš per silpnas tai pajusti, o ji taip pat nėra įsitikinusi, bet tai labai realu. Iki Sveikatos nelinkėsiu, – taip taręs angelas apsisuko ir nusklendė šalin, palikdamas sutrikusį Siladargoną vieną. Atsiskyrėlis visą gyvenimą bijojo savo tėvo, nors sykiu be galo jį gerbė. Tėvo žodžiai, kai jis pavadino Siladargoną bailiu, iki šiol žeidė jo širdį, nors nuo jų ištarimo praėjo daugiau nei trys tūkstančiai metų. „Viskas tik todėl, kad atsisakiau kartu su juo keliauti. Gal ir išsigandau tada truputį, bet taip mane paniekinti...“, – prisiminė praeitį Siladargonas. Po kelių minučių vėl sulinkęs, susitaręs ir nusišalinęs atsiskyrėlis nulingavo į savo trobelę.

VII

D A L I S

Požemių valdovo kvietimas

Požemiai kitą dieną.

Tik pamatę nurodytoją, ramiai sėdintį prie išėjimo iš tunelio ir kažką paišinėjantį ant uolos sienų, draugai vieningai pagalvojo, kad tai jau jų pažįstamas ir matytas seniokas, kurį Tauragas išmokė žaisti šachmatais. Priėję arčiau suprato klydę. Šis nurodytojas buvo kur kas galingesnis. Trijulė apstulbusi žiūrėjo, kaip jis vienu piršto krustelėjimu materializavo kibirėlį dažų ir teptuką. Niekas iš Lygumų tautos magiją valdančių nesugebėtų atlikti tokio triuko taip lengvai ir be kruopelytės pastangų. Kelionės metu daug eksperimentavęs Rapertas aptiko savyje gebėjimą sukurti iš oro materialius objektus, bet tam raganiui prireikdavo daug pastangų ir ne mažiau penkiolikos minučių laiko. Nei Tauragas, nei Tijus apskritai negalėjo padaryti nieko panašaus. Draugai žinojo, kad tokius pat sugebėjimus, kuriuos požemiuose pradėjo demonstruoti Rapertas, turėjo tik pirmojo penkiasdešimtuko angelai. Net Sargybos vyriausiasis gebėdavo materializuoti daiktus užtrukdamas ne mažiau kaip dvi valandas ir atiduodamas tam beveik visas jėgas. Nurodytojas savo ruožtu šiam veiksmui atlikti užtruko mažiau nei sekundę.

– Nenuostabu, kad jie čia Pirmąjį angelą pribaižė, – pašnibždėjo Rapertui nustėręs Tauragas.

– Prieikit arčiau, keliautojai, – pertraukė draugų pokalbį nurodytojas ir mostelėjo ranka, rodydamas į staiga iš niekur atsiradusius tris krėslus. – Įsitaisykite patogiai. Mums teks ilgokai pašnekėti. Daug noriu iš Jūsų sužinoti, o brautis į svečių galvas ir skaityti jų mintis man neleidžia sąžinė.

Trijulė pakluso valdingam balsui ir vieningai patraukė nurodytojo link. Net paprastai linksmas bei išdykęs šuo išgaštingai glaudėsi prie Raperto kojų, ieškodamas užtarimo ir saugumo. Įsitaisęs krėslė, raganius pirmiausia paguldė šalia Dirą ir nuleidęs ranką viso tolesnio pokalbio metu glostė jam galvą, taip ramindamas įsitempusį šunėką. Raganius jautė, kad šuo labai bijo, bet sykiu pasirengęs kiekvienu momentu pulti nurodytoją ir iki mirties ginti savo šeimnininką.

– Ištikimą šunį turi, – pradėjo kalbą požemių gyventojas. – Ši veislė ypatinga. Jie šeimnininkais pripažįsta tik labai stiprias asmenybes. Tavo augintinis, kaip matau, jau surado savo tikrąjį šeimnininką ir pasirengęs dėl jo atiduoti gyvybę. Šaunu... Šaunu... Pradėkit pasakojimą, sveteliai. Tik susitarkim iš karto – išsirinkit iš savo tarpo asmenį, kuris kalbės už visus. Nemėgstu turgaus, – sulig šiais žodžiais ir Tauragas, ir Tijus vieningai žvilgterėjo į Rapertą. – Aišku, – tęsė nurodytojas. – Matau, išsirinkot. Kažkodėl taip ir galvojau. Pradėk, raganiau, laukiu tavo pasakojimo.

– Ką norėtum sužinoti, garbingas požemių gyventojau? Nuo ko man pradėti?

– Teisingai, visai sukvailėjau čia sėdėdamas. Negali gi pasakoti man visko nuo pat vaikystės. Tu man pasakyk, kodėl čia atvykote ir ką tikitės požemiuose nuveikti, – patikslino prašymą nurodytojas.

– Gerai, – pradėjo Rapertas. – Pirmiausia turiu papasakoti, kas dedasi viršuje, kas gresia Lygumų tautai, kur mes pasiūsti ir kodėl nusprendėm leisti į požemius.

Daugiau nei dvi valandas Rapertas pasakojo apie angelų ir magiją valdančių asmenų karą, apie dvi milžiniškas armijas Saraso pilies apylinkėse, apie savo misiją pas klajoklius ir susitikimą su Septintuoju angelu. Raganius išdėstė visus savo nuogaštavimus dėl galimų mūšio prie Saraso pilies padarinių, atskleidė savo viltis rasti esamos problemos sprendimą požemiuose. Nurodytojas klausėsi raganiaus įdėmiai, nepertraukinėdamas ir tik Rapertui baigus savo pasakojimą paklausė:

– Kodėl tu manai, kad būtent požemiuose gali rasti atsakymą, kaip baigti karą?

– Ilgai svarsčiau šį klausimą ir kuo toliau, tuo labiau įsitikinu, kad aš esu teisus, – pradėjo raganius. – Pirmiausia angelai kariauja todėl, kad jiems trūksta žmonių mėlynajam vaisiui išgauti. Darbininkų trūkumas susijęs su nuolat viršutiniame požemių lygyje vykstančiu karu tarp sparnuotųjų ir požemių gyventojų. Dėl šio karo angelams tarnaujantys žmonės patiria labai didelių nuostolių ir jų gretos retėja. Sparnuotieji neturi resursų gyvosios jėgos nuostoliams atstatyti, todėl nusprendė žmones imti iš Lygumų tautos, o tam jiems prireikė sunaikinti magiją valdančius asmenis, galinčius pasipriešinti tokiems planams. Logiškai seka išvada, kad jei nutrūktų karas tarp požemių gyventojų ir angelų, nereikėtų kovoti žemės paviršiuje.

– Tai, jei teisingai supratau, jūs ieškote Požemių valdovo, kad įkalbėtumėte jį nutraukti karą su angelais? – perklause nurodytojas.

– Ne tik. Norėčiau pasiūlyti kompromisą, kuris būtų naudingas visoms tautoms, – atsakė Rapertas. – Manau, galime pasiekti, kad pasibaigtų abu karai ir visi būtų patenkinti.

– Tada tau reikia kalbėtis ne tik su Požemių valdovu, bet ir su Pirmąja angele, – konstatavo nurodytojas.

– Kalbėsiuos. Aš pasiryžęs keliauti pas angelus, net jei rizikuosiu savo gyvybe, – tvirtai atsiliepė raganius, o abu jo draugai niūriai linktelėjo išreikšdami savo palaikymą bičiulio mintims. – Pirmiausia planą turiu pasiūlyti Požemių valdovui. Jei jis sutiks, keliausiu pas Pirmąją angelę.

– Aišku, – nutęsė nurodytojas. – Supratau tavo mintis ir matau, kad draugai tau pritaria. Viską perduosiu valdovui, jei jis sutiks jus priimti, pas angelę keliauti nereikės – ji pati atvyks. Atsakymo laukite po dviejų dienų, o dabar eikite į menę už manęs ir įsitaisykite patogiai prie upės. Ten labai gera pieva, gražios obelys su sultingais vaisiais. Pailsėkite, – sulig šiais žodžiais nurodytojas atsistojo ir žengė kiaurai uolos sienos, palikdamas draugus apstulbusius nuo tokių jo gebėjimų.

Bendrakeleiviai ilgai netruko pasinaudoti nurodytojo pasiūlymu. Jie mikliai įsitaisė ant švelnios žolės ir nieko nelaukdamai pradėjo skanauti obuolius. Visiems jau buvo įgrisę begaliniai požemių tunelių labirintai ir juose tvyranti drėgmė.

– Klausyk, Tauragai, – kreipėsi Tijus į draugą, stebėdamas Raperto ir šuns dūkimą. – Tu iš mūsų protingiausias. Pasakyk man, kodėl vieni asmenys yra galingesni už kitus? Iš kur ta galia imasi? Gal ji aplinkui mus ir vieni moka ją pasiimti, o kiti – ne?

– Ne, bičiuli, – nusišypsojo baltasis burtininkas. – Tu tei- sus tik iš dalies. Matai, dauguma žmonių naudoja ne daugiau dešimties procentų savo smegenų ir panašią dalį savo energetikos. Magiją valdantys asmenys naudoja nuo penkiolikos iki septyniadešimties procentų smegenų. Kuo galingesnis asmuo, tuo didesnę dalį savyje užkoduotų galimybių jis naudoja.

– Palauk, bičiuli, – papurtė galvą Tijus. – Prie ko čia smegenys?

– Paaiškinsiu kiek išsamiau, – patogiau įsitaisė Tauragas ir pradėjo kalbėti. – Kiekviename žmoguje yra užkoduotos praktiškai beribės galimybės. Žinoma, žodis „beribės“ tinka tik mūsų su tavimi vertinimo ribose. Visų tų galimybių valdymo centras yra žmogaus smegenys. Čia kaip su kompiuteriu: jei įvesi kokią komandą, jis pradės vykdyti atitinkamas funkcijas. Tai va, tas mūsų valdymo centras aktyvuotas tik iš dalies ir nuo jo aktyvios dalies dydžio priklauso visų funkcijų atlikimo ribos. Paprasčiau tariant, – tęsė Tauragas, žvilgtelėjęs į išsijiojusį Tiją. – Kuo didesne smegenų dalimi naudojiesi, tuo daugiau galių valdai.

– Aaaaa... – supratingai nutęsė sargybinis. – Tada išeina, kad kiekvienas žmogus potencialiai yra pats galingiausias magiją valdantis asmuo, tik, neaktyvavęs visos savo smegeninės, negali šio potencialo realizuoti.

– Būtent, – linktelėjo Tauragas. – Labai protingai pasakei, bičiuli. Kaip tu minėjai anksčiau, aplinkui mus taip pat yra

galios potencialas, arba kitaip vadinama planetos energetika. Išskirtinai galingi magiją valdantys asmenys sugeba ją panaudoti savo reikmėms, o paprasti žmonės jos net nepastebi.

Palaiptam bičiulių kalba perėjo prie svarstymo apie mechanizmus, galinčius aktyvuoti žmogaus smegenis, sunkius paprastų Paralelės gyventojų likimus ir magiją valdančių asmenų atsakomybę. Tauragas pastebėjo, kad Tijaus analitiniai ir protiniai sugebėjimai būnant požemiuose ryškiai pasikeitė ir toliau progresavo neįtikėtinu greičiu. „Gal ir aš taip keičiuosi?“ – svarstė baltasis burtininkas, kalbėdamasis su draugu.

*Tuo pačiu laiku
klajoklių kontroliuojama teritorija.*

Šamanas Širdakas sėdėjo jurtoje apsuptas savo mokinių ir giliai mąstė, spoksodamas į laužo liepsnas. Prieš dvi dienas atvyko Lygumų tautos pasiuntiniai, prašydami pagalbos kovojant su angelais. Jie viską puikiai nupasakojo, atskleidė kovos baisumus ir galimus pragaištingus būsimo didžiojo mūsų padarinius. Širdakas nemėgo angelų, bet ir su magiją valdančiais asmenimis nesibičiuliavo. Patys klajokliai buvo kilę iš Lygumų tautos, bet jau kadaise pamiršo savo šaknis ir buvo nusiteikę ne itin draugiškai geriau gyvenančių giminaičių atžvilgiu. Dabar šamanas susidūrė su ganėtinai sunkia dilema. Jis galėjo padėti magiją valdantiems asmenims ir tuomet jie įgytų daugiau galimybių nugalėti sparnuotuosius. Žinoma, po pergalės klajokliai galėjo tikėtis Lygumų tautos dėkingumo ir sykiu sumažėjusio budrumo. Valstybės, besiribojančios su klajoklių teritorijomis, nebebus taip priešiška nusiteikusios kaip anksčiau ir nesitikės nedraugiškų veiksmų iš Širdako pavaldinių. Tai padės išpranašautam vienytojui sujungti visas klajoklių gentis ir kaip triušius aptvare išskersti tuos išsišokė-

lius magiją valdančius asmenis iš Lygumų tautos. Tada visos valstybės ir miestai bus suvienyti po klajoklių vėliavomis. „Kita vertus“, – mąstė Širdakas. – „Jei aš nepasiūsiu savo karių į pagalbą, angelai tikriausiai laimės ir patys išnaikins visus magiją valdančiuosius. Klajokliams beliks įveikti nedidelį žmonių, gyvenančių tose niekingose valstybėlėse, pasipriešinimą.“ Šamanas niekaip negalėjo nuspręsti. Jis puikiai suprato, kad galimi ir kitokie dabartinių įvykių ateities scenarijai. Angelai gali nugalėti ir klajoklius, atvykusius į pagalbą Lygumų tautai, arba pralaimėti vien magiją valdantiems asmenims, kovojantiems be klajoklių pagalbos.

– Takume, – kreipėsi šamanas į vieną iš savo mokinių. – Eik pas mūsų svečius ir pasakyk jiems, kad mano atsakymą jie išgirs poryt.

– Klausau, mokytojau, – nusilenkė Takume ir tekinas išbėgo vykdyti nurodymo.

– Dar turiu kiek laiko pagalvoti, – sau po nosimi sušnibždėjo Širdakas. – Reikia vėl viską apmąstyti ir įvertinti. Kad tik nesuklyščiau ir nepakenkčiau būsimam vienytoju.

*Požemiai, praėjus dviem dienoms
po pokalbio su nurodytoju.*

Pagaliau praėjo nurodytojo skirtos dvi dienos. Draugai iki valiai pailsėjo, prisizaidė su šunimi, išmėgino atsiradusius naujus sugebėjimus. Kiekvienas nekantravo greičiau susitikti su nurodytoju ir keliauti toliau. Tarpusavio pokalbiuose Tijus ir Tauragas piktinosi paskirtu laukimo terminu, aptingusiais požemių gyventojais, dėl kurių veltui švaistomas laikas. Raper-tas buvo kantresnis. Jis ne tik pats nesipiktino tokiu ilgu laukimu, bet ir ramindavo savo draugus.

– Jau dvi dienos baigėsi, – nervinosi Tijus, žiūrėdamas į tą vietą, kurioje prieš tai sėdėjo nurodytojas. – Tas stuobrys

kaip dingo, taip dingo po mūsų pokalbio. Gal jie mus apgauldinėja ir net nesirengia leisti susitikti su Požemių valdovu?

– Kantrybės, Tijau, – vėl ramino draugą Rapertas. – Dar penkios minutės liko iki mums skirto termino pabaigos. Atsirastai nurodytojas. Kur jis dings? Kokia jiems nauda iš mūsų apgauldinėjimo? Norėtų nepraleisti – pasakytų, kad nepraleidžia. Jei atkreipei dėmesį – čia visi tiesiai šviesiai sako, ką galvoja.

– Gal tu ir teisus, raganiau, – įsiterpė į kalbą Tauragas. – Palaukim dar tas penkias minutes...

– Žiūrėkit! – Tijus pirmas šuktelėjo pamatęs atsiradusį nurodytoją. – Sugrįžo barsukas neraliuotas! Einam jo link.

Nieko nelaukdami draugai susirinko jau seniai supakuotą savo mantą ir, lydimi išdykaujančio Diro, sparčiu žingsniu patraukė prie nurodytojo.

– O kas toks tas barsukas? – tiesiai net nepasisveikinęs paklausė nurodytojas, kai tik draugai priartėjo prie jo.

– Tai toks gyvūnas Tikrajame matmenyje, pasižymintis gudrumu ir nemaža išmintimi, – atsiliepė Rapertas, prieš tai gestu sustabdęs Tijų, kuris jau ruošėsi iškloti savo nuomonę apie barsukus ir jų bei nurodytojo panašumą.

– Tai Tijaus posakis nebuvo skirtas man ižeisti, o atvirkščiai – vertintinas kaip komplimentas? – pasitikslino požemių gyventojas.

– Būtent taip, – kuo rimčiausiai patikino jį Rapertas.

– Šaunu... Aš tai iš Tikrojo matmens gyvūnų bebrą pažįstu, – tęsė nurodytojas. – Girdėjau, pasižymi kruopštumu ir darbštumu. Tijau, tu man labai jau į tą bebrą panašus esi.

– Tai bent šaunuolis! – pliaukštelėjo rankomis Tauragas ir puolė kvatoti, prilaikydamas iš pykčio paraudusį Tijų. – Puikų jumorą jausmą turi. Aš iš pradžių maniau, kad patikėjai Raperto žodžiais. Tai vis dėlto žinai, kas tas barsukas iš tiesų?

– Žinoma, sveteliai mano. Manote, aš Tikrajame matmenyje nebuves? – linksmai šypsodamasis atsiliepė nurodytojas.

– Maniau, ne, – tarstelėjo Rapertas, prisijungdamas prie linksmybių.

– Teisingai manei, raganiau, – kvatodamas pareiškė nurodytojas. – Fiziniam pavidale dar nebuvau, bet nefiziniam – daug kartų. Nepyk, Tijau, jei ižeidžiau. Pajuokaut norėjau.

– Tai, kad nepykstu, – jau nurimęs atsakė Tijus. – Pats kaltas, kad juokų nesuprantu.

– Gerai, sveteliai mano mieli, sėskitės – pradėsime, – surimtėjo nurodytojas mosteldamas ranka. Šalia trijulės bendra-keleivių vėl tiesiog iš niekur atsirado krėsiai. Bičiuliams patogiausiu būdu, požemių gyventojas tęsė. – Neslėpsiu, Jūsų prašymas valdovui pasirodė labai keistas ir intriguojantis. Jis, žinoma, nesvarstė, ar suteiks Jums audienciją, bet prieš tai liepė Jums pateikti kelias galimas alternatyvas. Pirmą galimybę – tiesiog pasikelti ir keliauti atgal į Saraso pilį, – tardamas šiuos žodžius nurodytojas įdėmiai pažiūrėjo į Rapertą, laukdamas prieštaravimų. Raganius tylėjo, nusprendęs savo nuomonę pasakyti tada, kai išklausys visą požemių gyventojų kalbą. – Kiek norėčiau paaiškinti, – tęsė nurodytojas. – Kelionės požemiais metu kiekvieno iš Jūsų galia išaugo kelis kartus. Pavyzdžiui, Rapertui savo jėgomis dabar gali pri-lygti tik pirmojo dešimtuko angelai. Žinoma, pirmieji trys angelai kol kas raganių pranoksta. Tijau ir Tauragai, Jūs esate tik šiek tiek silpnesni už savo draugą. Visi trys kartu galite iš esmės pakeisti įvykius prie Saraso pilies ir nulemti magiją valdančių asmenų pergalę, – tai ištaręs nurodytojas vėl nutilo.

– Kokia kita alternatyva? – neiškentęs paklausė Rapertas. Tijus su Tauragu tylėjo. Jie visiškai pasitikėjo savo draugu, todėl nenorėjo kištis į pokalbį ir ką nors sugadinti savo neapgalvotais pasisakymais.

– Neskubėkit, tuoj sužinosit, – vėl prabilo požemių gyventojas. – Valdovas jus priims, bet būkite pasirengę tam, kad gyvi iš ten neišeisite. Požemių valdovas yra labai ūmaus būdo, todėl gali tiesiog įsigeisti Jus visus pasilikti sau kaip mėgstamus žaisliukus, ar juoko dėlei nužudyti.

– Ar yra tikimybė, kad Požemių valdovas sutiks mums padėti? – ramiai paklausė Rapertas. Neatrodė, kad raganiui ar jo draugams padarė išpūdį nurodytojo perspėjimas.

– Taip, – numykė požemių gyventojas. – Tokia galimybė yra. Tiesa, viskas priklausys nuo to, ko prašysit iš valdovo. Jums reikia laiko aptarti?

– Nemanau, – atsiliepė Rapertas, nužvelgdamas savo draugus. Tįjus ir Tauragas beveik vienu metu linktelėjo galvomis. Bičiuliai buvo pasiryžę įgyvendinti savo sumanymą iki galo ir jokie gąsdinimai negalėjo priversti juos sukti atgal. – Mes eisim pas Požemių valdovą.

– Tikrai? – perklausė nurodytojas.

– Tikrų tikriausiai, – ištarė visi trys draugai vienu metu.

– Ką gi, sveteliai, tada turiu pranešti Jums dar vieną žinią. Požemių valdovas Jus priims ir asmeniškai garantuoja savo svečių saugumą bei galimybę laisvai pasišalinti. Aš negaliu pažadėti, kad jis išpildys visus Jūsų norus, bet tikrai išklausys viską, ką norėsite jam pasakyti. – Nurodytojas kiek patylėjęs pratarė. – Be to, pas valdovą atvyks Pirmoji angelė bei Siladargonas, buvęs Lygumų tautos valdytojas. Jie visi išklausys Požemių valdovo svečius.

– Kada galime keliauti pas valdovą? – dalykiškai paklausė Rapertas. Jam labai palengvėjo, kai sužinojo, kad nebėra grėsmės amžiams likti požemiuose, bet išoriškai raganius tebuvo toks pat ramus ir susikaupęs.

– Rytoj tokiu laiku atsivers vartai. Ženkit per juos ir pateksit ten, kur reikia, – tai ištaręs nurodytojas neatsisveikinęs apsisuko ir vėl išnyko.

– Pavaro vyrukas... – dar kartą nusistebėjo tokiu triuku Tįjus.

– Rytoj tai rytoj, – tarstelėjo Rapertas, nekreipdamas dėmesio į Tįjaus žodžius. – Einam, bičiuliai, rengtis susitikti su Požemių valdovu.

Tuo pačiu laiku klajoklių valdoma erdvė.

Širdakas nužvelgė prieš jį stovinčius pasiuntinius. Šie, pasveikinę šamaną ir kiek nulenkę galvas, žiūrėjo tiesiai jam į akis, laukdami atsakymo. Pasiuntiniai demonstravo ramybę ir pasitikėjimą savo jėgomis. Neatrodė, kad jie bijotų šamano artų tūkstančių klajoklių karių, zujančių po stovyklą. „Drąsūs vyrai“, – pagalvojo Širdakas. – „Žino, kad aš vienas galėčiau įveikti visus tris, bet nebijo. Pavojingi priešininkai ateityje galėtų būti tie Lygumų tautos magiją valdantys asmenys. Geriau, kad juos dabar sunaikintų angelai ir išpranašautam vienytojui netektų vargti ateityje.“

– Laukiame tavo žodžių, didysis šamane, – pratarė pirmasis iš pasiuntinių.

– Mano žodžiai labai paprasti, – pradėjo Širdakas. – Aš daug galvojau ir daug kalbėjau su man pavaldžių genčių vadais. Visų jų nuomonė viena – mes nepasirengę traukti į žygį. Suburti kariuomenei, surinkti jai pakankamai maisto ir pajudėti Saraso link užtruktų daugiau nei tris mėnesius. Kol atvyktume prie apgultos pilies, praeitų dar du mėnesiukai. Taigi mes galėtume Jums padėti, bet ne anksčiau kaip po pusės metų. Jei tokie terminai tinkami, aš sutinku stoti į kovą su angelais.

– Gal didysis šamanas gali pats nuvykti į Saraso pilį ar bent dalį savo mokinių pasiųsti anksčiau? – pasitikslino pasiuntinys.

– Ne... – griežtai ištarė Širdakas. – Pats negaliu, nes turėsiu rūpintis pasirengimu į žygį, o mokiniai reikalingi kaip įmanoma greičiau man pavaldiems kariams iš stepės sukviesti.

– Bet po pusės metų jau gali būti per vėlu, – ištarė vienas iš pasiuntinių.

– Nieko negaliu padėti, – atrėžė šamanas. – Pamėginkit išsilaikyti dar pusę metų ir mes atvyksim Jums į pagalbą. Anksčiau nieko negalime padaryti. Viskas! Audiencija baigta, – kaip kirviu nukirto Širdakas ir apsisukęs nuėjo į savo jurta.

– Ačiū tau, didysis šamane, – nusilenkdami pabrėžtinai mandagiai padėkojo ir su nueinančiu Širdaku atsisveikino visi trys pasiuntiniai iš Saraso pilies. – Būtinai perduosim tavo žodžius savo vadovams. Laimės Jums visiems! – Sulig šiais žodžiais vyrai nuskubėjo savo arklių, besiganančių netoli stovyklos, link.

– Ką daryt su pasiuntiniais, šamane? – Širdakui einant pro šalį jo paklausė asmens sargybinių viršininkas. – Gal nužudom ir kur nors pakasam? Jie suprato, kad net nemanom padėti Saraso gynėjams.

– Palik juos gyvus. Tegu keliauja ramiai atgal. Būkime sąžiningi, – tarstelėjo Širdakas ir nuėjo toliau.

VIII

D A L I S

Audiencija

Požemiai kitą dieną.

Siladargonas nenorėjo keliauti į požemius, bet ir atsisakyti atvykti kviečiamas vyresniojo brolio negalėjo, juolab kad susitikime žadėjo dalyvauti ir Pirmoji angelė. Jis visiškai nenorėjo susitikinėti su giminaičiais ir buvo laimingas gyvendamas atsisakyriškai. Neramiai širdimi Siladargonas žengė pro erdves šuolio vartus. Nemėgo jis angelės ir žinojo, kad ir ji jam jaučia tą patį dar nuo to laiko, kai buvo sunaikinta Septintojo angelo žmona. Brolio Siladargonas privengė, tiesa, nebijojo jo taip smarkiai kaip Vandenu tautos valdovo, bet nejautė jam ir simpatijos. „O gal tai spąstai?“ – galvojo atsiskyrielis. – „Atvyksiu ir būsiu nužudytas... Nors Poleradoras to nepadarytų. Jis gali būti žiaurus ir šaltakraujis, bet jokių būdu ne klasingas. Jei mane kviečia į susitikimą, vadinasi, ir bus susitikimas, o ne spąstai.“ Išniřęs iš vartų ir atsidūręs prieš vyriausiąjį brolių, Siladargonas jau buvo nusiraminęs ir atgavęs pasitikėjimą savimi.

– Išdrįsai, broliuk, – tik įžengus Siladargonui, pasveikino jį Požemių valdovas. – Maniau, taip ir liksi užsidaręs savo trobelėje, pabijosi atvykti pas mane.

– Baikit jūs pagaliau iš manęs tyčiotis! – net šūktelėjo būvęs atsiskyrielis. – Vieną kartą gyvenime atsisakiau keliauti su tėvu, nes man tai atrodė neprotinga, ir jau tūkstantmečius mane bailiu visi vadinat. Kaip man tave vadinti, Poleradorai? Gal brolio žudiku?

– Aš nežudžiau brolio, – atrėžė Požemių valdovas.

– Kaip gi tada pavadinsi tai, kas įvyko šioje vietoje, kai žuvo mano tėvas? – į pokalbį įsiterpė tik pro vartus įžengusi

Pirmoji angelė Arcitokina, lydima dviejų niūrių angelų, karin-
gai išskleidusių sparnus. – Kaip gi tai pavadinsi, dėde?

– Teisingai, – pamėgino pritarti Siladargonas, bet buvo nu-
tildytas įsakmaus angelės mosto.

– Tu patylėk, klastingas angelų žudike. Pasitikėjau tavi-
mi, o tu per kvailą užsispyrimą ir pasipūtimą nužudei tris ma-
no angelus, tarp jų ir Arvarto žmoną. Septintasis angelas ne
iš tų, kurie pamiršta skriaudą. Nemanyk, kad aš jį versiu tau
atleisti, bailus žudike.

– Užteks! – nugriaudėjo Poleradoro balsas. – Nutilk, gim-
naite, – taip tardamas Požemių valdovas mostelėjo ranka ir
Arcitokina nutilo nebegalėdama pajudinti liežuvio. Ją lydin-
tys angelai buvo užpulti dešimties iš niekur išnirusių Polera-
doro sargų. Siladargonas dar kartą nusistebėjo brolio ir jo sar-
gų jėga. Pirmoji angelė buvo gerokai stipresnė už buvusį at-
siskyrėlį, bet ir ji nesugebėjo pasipriešinti Požemių valdovo
prievartai. „Tik tėvas ir kadaise Arcitokas galėjo prilygti jėga
Poleradorui, o nuo to laiko jis gerokai sustiprėjo“, – pagalvo-
jo Siladargonas. Pirmosios angelės palydovai po trumpos, bet
įnirtingos kovos su Požemio valdovo sargais buvo išgrūsti at-
gal pro vartus. – Taviškius išsiunčiu atgal, giminaite. Čia gi-
minaičių pasitarimas ir svetimų mums nereikia. Nuo šiol erd-
vė aplink mus bus blokuojama ir niekas iš išorės vartų atida-
ryti nebegalės. Nuimsiu tavo liežuvio paralyžių, jei nustos
bartis ir išklausysi mane. Gerai? – paklausė Poleradoras, o Ar-
citokina sutikdama linktelėjo galva.

– Gal aš ir per daug karščiavausi, – pradėjo Pirmoji ange-
lė aiškiai sutrikdyta tokio neišpasakytos dėdės galios demonst-
ravimo. – Bet tu juk leidai nužudyti mano tėvą.

– Paklausk, giminaite. Leisk man papasakoti, kaip viskas
vyko. Aš atveriu tau savo mintis, kad galėtum suprasti, kad
sakau tikrą tiesą, – nuleidęs galvą ištarė Poleradoras. – Ne-
norėjau matyti tada tavo tėvo. Jo angelai pradėjo žudyti ma-
no tautos žmones. Maniškiai nenorėjo karo, bet po žudynių,
įvykusių dabartinėse Jūsų kasyklose, kai buvo sunaikinti visi

Jums reikalingoj teritorijoj esantys kaimai, nebebuvo kitos išeities. Aš pykau ant brolio ir keturis kartus jam pranešiau, kad nepageidauju susitikti. Jis vis tiek išsirengė pas mane, pakeliui ir toliau žudydamas mano tarnus. Prasibroves iki manęs, tavo tėvas galėjo pasitraukti, bet norėjo bet kokia kaina pasiekti mane. Arcitokas planavo mane sužeisti ar net nužudyti tuo atveju, jei aš nesutiksiu su jo sąlygomis. Mano asmens sargybiniai gynė savo valdovą ir savo gyvybių kaina sustabdė tavo tėvą. Aš prašiau jį pasitraukti, bet Arcitokas iki paskutinės akimirkos nesutiko. Kai jis pajuto, kad gali pralaimėti, buvo per vėlu. Aš dar mėginau gelbėti savo brolių, bet nieko nebegalėjau padaryti. Iš jo bebuvo likęs tiktai kiautas ir nė lašelio gyvybės energijos. Mane iki šiol graužia sąžinė, bet to, kas įvyko, nebepakeisi. Aš neprašau tavo atleidimo, bet bent priimk mano atgailą. – Po šių žodžių tarp dviejų brolių ir jų dukterėčios įsivyravo tylą, kurią nutraukė krenkstelėjęs Siladargonas.

– Kodėl mus pasikviete, broli? – paklausė buvęs atsiskyrėlis. – Kas tokio svarbaus vyksta šiame Paralelės pasaulyje?

– Karas, brolau, tiesiog karas, kuris gali sunaikinti visą Paralelę, – atsakė Poleradoras. – Keli atvykėliai iš tavo Lygumų tautos prašosi mano audiencijos ir teigia gali pasiūlyti visoms kariaujančioms pusėms priimtina išeičių.

– Rapertas su draugais? – pasitikslino Siladargonas.

– Taip, pats juos atsiuntei pas mane. Turiu pasakyti, kad tai jau antras kartas, kai tu parodai kelią į požemius ir abu kartus savo anūkių vyrams. Gal pakaks? – šyptelėjo Požemių valdovas.

– Gerai jau, gerai... – nusišypsojo atsakydamas buvęs atsiskyrėlis. – Daugiau anūkių neturiu, tik tas dvi, tai ir nebėra ką siūsti į požemius. Negi Rapertui ir jo draugams pavyko prasibrauti?

– Būtent.

– Kodėl nusprendei juos priimti? – pasidomėjo Arcitokina.

– Ta trijulė draugų kelionės metu pademonstravo būdo savybes, kurios man ypač patinka. Jie drąsūs, gailestingi, pasi-aukojantys, ištikimi, vertinantys grožį, vienu žodžiu, verti kalbėtis su mumis, – paaiškino Požemių valdovas. – Mes juos iš-klausysim ir paskui kartu nuspręsim, ar ta siūloma išeitis vi-sus tenkina. Gerai?

– Sutinku, – vienu metu ištarė Arcitokina ir Siladargonas. – Kada jie atvyks?

– Dabar, – pratarė Poleradoras, rodydamas į besiveriančius vartus.

Pro vartus dairydami išlindo Rapertas, Tauragas ir Ti-jus, lydimi aplinkui zujančio šuns.

– Šaunuoliai, – sušnibždėjo Arcitokina Siladargonui. – Kai Septintasis angelas papasakojo man savo planą, nemaniau, kad jo pasirinkti subjektai sugebės pereiti požemius ir patekti pas Poleradorą.

– Aš taip pat jais netikėjau. Maniau, pasiduos jau po susi-dūrimo su nurodytoju ar bus pagauti taviškių pirmajame ly-gyje, – atsiliepė buvęs atsiskyrėlis. – Trijulė atrodo gerokai su-stiprėjusi. Kaip matau, Rapertas savo jėgomis beveik prilygs-ta tavo išgirtajam Septintajam angelui.

– Pamiršai pasakyti, dėdule, kad raganius tik nedaug silp-nesnis už tave patį, – paniekinamai atsiliepė Arcitokina. – Pa-brėžiu, kad kol kas silpnesnis. Po kokių dvidešimties metų jis tave jau pranoks, Siladargonai, – po tokių Pirmosios angelės žodžių buvęs atsiskyrėlis susiraukė kaip prarijęs citriną. Jam buvo labai nemalonu suvokti, kad netrukus kažkoks raganius taps stipresnis už jį patį, Lygumų tautos valdovą. „Gal ji ir teisi? Kada nors Rapertas mane pavys ir pralenks, bet tai bus ateityje ir jei aš kiek pasistengsiu ir nustosiu taip tinginiauti kaip iki šiol, ta ateitis bus ganėtinai tolima“, – mąstė Sila-dargonas, stebėdamas trijulę draugų, einančių pro nebylią Po-žemių valdovo sargybą. Poleradoro asmens sargybiniai atro-dė kraupiai. Visi balti ir blyškūs kaip vaiduokliai, ilgais bal-

tais, kasytėmis supintais, plaukais, baltomis, beveik be vyzdžių, akimis ir apsigaubę juodais kaip tamsiausia naktis apsiaustais. Šie didžiuliai, bet nestambūs vyrai baugino net tokias galingas asmenybes kaip Siladargonas. „Nors jei čia būtų tėvas, jis pasakytų, kad aš visko bijau“, – toliau mąstė buvęs atsiskyrėlis.

Tuo metu trijulė draugų iš lėto artėjo prie jų laukiančio Požemių valdovo, Pirmosios angelės ir buvusio atsiskyrėlio.

– Sveiki, sveteliai, – pirmasis prašneko Poleradoras. – Priesėskite po kelionės, – tai taręs požemių valdovas mostelėjo ranka ir kaipmat atsirado šeši patogūs krėsiai, gražiai sustatyti ratu.

– Geras, – švilptelėjo Tijus tarsteldamas pašnibždomis Tau ragui. – Pavyko gražiau nei nurodytojui.

– Patylėk, – atsiliepė baltasis burtininkas. – Žvilgtelk į Požemių valdovą. Nematai jo galių? Kalbės Rapertas, sutinki?

– Be abejo, – linktelėjo Tijus.

– Būk pasveikintas, Požemių valdove ir jūs garbingoji Arcitokina bei garbusis Siladargonai, – pradėjo Rapertas ir nusilenkė. Tijus ir Tauragas nieko nelaukdami pasekė draugo pavyzdžiu. Pirmoji angelė ir buvęs atsiskyrėlis pasisveikindami linktelėjo.

– Tai gal daug netempdami pradėkim pokalbį? – visiems įsitaisius pratarė Poleradoras. – Dėstyk, Rapertai, ką ten sumąstei man papasakoti. Tik vienas prašymas, pasistenk kalbėti konstruktyviai.

Tuo pačiu laiku klajoklių valdoma teritorija.

„Kodėl šamanas toks liūdnas?“ – galvojo Takume, stebėdamas mokytoją, sėdintį ir spoksančią į laužą. – „Manau atėjo laikas jį pradžiuginti ir papasakoti apie visus dievų man siųstus ženklus, labai aiškiai pranašaujančius greitą vienytojo atėjimą ir jo sėkmę.“ Jaunasis klajoklis, sugniaužęs rankoje keistuosius

akmenis, kuriuos jam siuntė dievai, tekinas nubėgo prie susirūpinusio šamano.

– Ar galiu prie Jūsų prisėst, mokytojau Širdakai, – mandagiai pasiteiravo Takume. – Norėčiau kiek pasikalbėti.

– Sėsk, – atsakė šamanas nepakeldamas galvos. Širdakai patiko šis jaunas vaikinukas. Takume buvo ganėtinai protingas ir labai geros širdies, bet sykiu stublinančiai naivus ir patiklus. Pats niekuomet nemeluodamas, jis neįsivaizdavo, kad kas nors galėtų apgaudinėti jį patį. Šia savo būdo savybe jaunasis klajoklis sugebėjo sužadinti šamano seniai pamirštus tėviškus jausmus, todėl Širdakas apsiėmė mokyti jaunuolį ir ginti jį nuo piktavalių žmonių, galinčių pasinaudoti Takume patiklumu. – Ką papasakosi?

– Norėjau pranešti, kad tiksliai žinau, jog Jūsų planas pavyks ir viskas bus gerai, – vienu ypu išpyškino jaunuolis.

– Kaip tai? – nesuprato Širdakas. – Iš kur žinai? Gal turi kokios informacijos, kurios aš dar negirdėjau? – Šamanas sujudo, dingo jo slogi nuotaika ir beužeinanti apatija.

– Taip, mokytojau, žinia, kurią aš atnešiau, yra tikra, nes patys dievai savo ženklais man tai parodė.

– A a a ... – nutęsė šamanas ir vėl susikūprinęs išsispoksojo į laužą. – Dievai... Žinoma... žinoma... Kokius gi ženklus jie tau atsiuntė?

– Pirmiausia buvo debesys. Kai tik žiūrėjau į juos, jų forma aiškiai bylojo... – užsikirsdamas bėrė Takume.

– Aha. Debesys, žinoma, – tarstelėjo Širdakas. – Kas dar?

– Šokiai... buvo šokiai. Kai žmonės šoko...

– A a a... Šokiai... Taip, tai labai svarbus ženklas. Gal dar kas nors buvo?

– Dar buvo akmenys. Štai šitie akmenys dieviškais rašmenimis, – ištiesė Takume savo didžiausią brangenybę mokytojui. Tai buvo gražiai nugludintas akmuo, turintis kubo formą, kurio sienos buvo išmargintos nesuprantamais rašmenimis ir ženklais. Širdakas kurį laiką apžiūrinėjo keistą akmenį, paskui pakėlė akis į spindintį viltimi Takume veidą.

– Gražus akmuo, – ištarė šamanas. – Bet kodėl tu manai, kad tai dievų tau siųstas ženklas? Šis akmuo gali būti anksčiau už mus gyvenusių žmonių darbas, tai gali būti reliktas iš Tikrojo matmens. Galų gale jį net ateiviai iš kitų pasaulių galėjo palikti. Atsakyk man Takume, kodėl, esant tiek įvairių galimybių, pasirenki tą, kuri yra mažiausiai tikėtina? Tau gal dievai pasakė: imk Takume mūsų akmenį ir tebūnie tai ženklas, skirtas tau vienam?

– Ne, – nuleidęs galvą tarstelėjo jaunuolis. – Aš galvojau...

– Tu protingas vaikinai, Takume, bet kai kada mane stebini. Štai tau vienas patarimas, į kurį turėtum atsižvelgti – niekuomet nebandyk pranašauti ateities. Tai beveik neįmanoma.

– Kodėl neįmanoma? – sukľuso Takume. – Paralelėje yra daug ateities pranašautojų, o Tikrajame matmenyje – dar daugiau. Kai kurie yra labai garsūs ir garbinami žmonių.

– Visi jie sukčiai, – kaip kirviu nukirto šamanas. – Aš pažinojau kelis, kaip tu sakai, garsiausius pranašautojus. Vienas, kaip dabar pamenu, gyveno Tikrajame matmenyje, Prancūzijoje, tryliktajame amžiuje ir kvailino tenai karalių bei visus aplinkinius. Mėgstamiausias jo triukas buvo įspėti, ką veikia ar ruošiasi veikti Egipto kalifas ar koks tolimos šalies karalius. Tie naivuoliai, kuriems jis pasakojo šias pasakas, šventai juo tikėjo ir žavėjosi. Aš tuo metu keliavau po Tikrąjį matmenį ir negalėjau susivaldyti nepamokęs apgaviko. Viešai apkaltinau šitą pranašautoją melu. Jis, žinoma, mėgino atsikirsti, bet viskas baigėsi tuo, kad karalius liepė mums susikauti žodinėje dvikovoje, kurios esmė buvo užduoti po vieną klausimą vienas kitam.

– Kaip viskas baigėsi? – ištempęs ausis nekantravo išgirsti istorijos pabaigą Takume.

– Tas sukčius buvo labai išradingas ir daug protingesnis už aplinkinius. Jis manęs paklausė, kiek yra žvaigždžių danguje? Visi, žinoma, suošė pritardami tokiam klausimui. Kas gali žinoti, kiek yra žvaigždžių danguje? Žinoma, tik didis burtininkas.

kas ir pranašautojas. Aš pasirodžiau kiek gudresnis už tą niekšėlį. Leptelėjau pirmą pasitaikiusį didžiulį skaičių. Pasakiau – devyni šimtai penkiasdešimt trys milijonai aštuoni šimtai dvidešimt aštuoni tūkstančiai keturi šimtai aštuoniasdešimt trys. Ir pridėjau: netiki – perskaičiuok, – šypsojosi prisiminęs tai Širdakas. – Įsivaizduoji, visi tie kvailiai išsyk patikėjo. Jie buvo dar naivesni už tave. Sukčius, žinoma, net nemanė tikėti, bet jis neturėjo kaip nuginčyti mano žodžių, nes, kilus ginčui, karalius galėjo iš tiesų jam liepti perskaičiuoti visas žvaigždes. Atėjo mano eilė klausti. Kaip tu manai, ko aš paklausiau?

– Nežinau, – gūžtelėjo pečiais Takume. – Ko nors labai sudėtingo.

– Ne, jaunuoli, atvirkščiai. Tokių sukčių reikia klausti ko nors labai paprasto, ką galima lengvai patikrinti. Aš paklausiau: ką aš laikau rankoje už nugaros? Kumštyje buvau suspaudęs mažytę paukščio plunksnelę, kuri nežinia kaip pateko man į apsiausto kišenę. Tas apsišaukėlis pranašas bandė suktis, spėlioti, bet galiausiai pamatęs, kad viskas prarasta, puolė bėgti.

– Mokytojau, o daugiau apsišaukėlių ar buvote sutikęs? – pasidomėjo Takume.

– Buvau. Po poros ar trijų šimtų metų. Gyveno Tikrajame matmenyje toks vienas labai garsus pranašas Nostradamus, – šypsojosi toliau Širdakas prisimindamas praeitį. – Tas buvo išigudrinęs savo pranašystes eilėmis dėstyti, ir taip išmoningai, kad niekas nesuprasdavo, kas ten parašyta. Ko dar reikia kvailiems žmonėms? Svarbu nesuprantamai, protingai skamba, ir jau tiki. Kai koks įvykis atsitikdavo, visuomet atsirasdavo protuolis, kuris paskelbdavo, kad Nostradamus jau šį įvykį išpranašavo. Kai kada mane stebindavo tokių žmogelių išradingumas: akivaizdžiai dėsto nesąmones apie kažkokį kodą, kuriuo užrašytos to sukčiaus pranašystės, pritaiko tikrus įvykius, aiškina eiles kitaip nei jos parašytos. Iš tiesų, nėra ten jokio kodo ir jokių pranašysčių. Tai tiesiog labai talentin-

go sukčiaus sukurtas būdas užsidirbti pinigų iš kitų kvailumo ir patiklumo.

– Negi visi pranašautojai yra apsišaukėliai? – kiek nuliūdo Takume, klausydamasis mokytojo šnekų.

– Ne. Aš pažinojau tikrą pranašautoją. Visi Paralelėje jį vadino Orakulu. Šis asmuo nespėjo iš akmenų ar iš kortų. Jis vienintelis iš mano pažįstamų sugebėjo keliauti laiku ir pats pažvelgti į ateitį, – atsiduso Širdakas, prisiminęs jau mirusį draugą.

– Mokytojau, gal gali man papasakoti apie keliones laiku. Kodėl net stipriausi magiją valdantys asmenys nesugeba keliauti laiku? Visi, net tokie mokiniai, kaip aš, žino, kaip reikėtų persikelti per laiką, bet praktiškai niekam nepavyksta, – pasidomėjo Takume.

– Gerai, smalsuoli, klausykis, – galutinai atsikratęs slogios nuotaikos, prašneko Širdakas. – Tu teisus sakydamas, kad teoriškai laiko kelionės labai paprastos. Žinoma, pats laikas yra žmonių išgalvota sąvoka, skirta kaip nors gyvenimo dalims apibūdinti. Laiko matavimo vienetai gali būti įvairiausi, tačiau paties reiškinio pažinimui jie neturi jokios prasmės. Tikrajame matmenyje buvo iškelta teorija, kad laikas iš tiesų egzistuoja tik mūsų pasąmonėje ir kiekvienas individas turi savo subjektyvųjį laiką, kuris gali ir nesutapti su kitų asmenų subjektyviu laiko suvokimu. Taigi šios teorijos šalininkai daro išvadą, kad laikas apskritai egzistuoja tik tol, kol yra jį suvokiančių asmenų. Žinoma, priėmus tokias mintis, apie kažkokias keliones laike negalime šnekėti visiškai, arba jas turime suprasti kaip atskiro žmogaus supratimą apie jį supantį laiką. Pavyzdžiui, jei kuris nors Tikrajame matmenyje dvidešimt pirmajame amžiuje gyvenantis asmuo staiga susigalvos, kad iš tiesų jis yra penkioliktajame amžiuje bei pradės rengtis ir elgtis kaip viduramžių gyventojas, sakysime, kad šis žmogus keliauja per laiką.

– Arba sakysime, kad jam protelis pasimaišė, – įsiterpė Takume.

– Tu teisus ir, be to, greičiausiai toks asmuo nedelsiant bus uždarytas į kokią nors gydymo įstaigą, skirtą psichiniams ligoniams, – sutiko šamanas. – Paralelėje laikas suprantamas kitaip. Mes jį suvokiame kaip begalinį kelią, kurio pradžios ir pabaigos esame nepajėgūs suvokti. Žinoma, yra teigiančių, kad šis kelias iš tiesų neturi nei pradžios, nei pabaigos ir, ką bešnekėtų mokslininkai iš Tikrojo matmens, net mirštant visatai – taip suprantamas laikas egzistuoja toliau. Jis tampa savarankišku, nuo nieko nepriklausomu reiškiniu. Ateities, dabarties ir praeities sąvokos tėra atskiro asmens subjektyvus suvokimas apie jo esamą padėtį šiame kelyje. Iš tikrųjų viskas yra dabartis. Tik vieni reiškiniai vyksta vienoje kelio atkarpoje, pavyzdžiui, 1011 metais, o kiti – kitoje, pavyzdžiui, 2011 metais. Todėl, logiškai galvojant, šiame kelyje, kaip ir kituose egzistuojančiuose keliuose, galime judėti ir pirmyn, ir atgal. Taip buvo atskirtos laiko kelio ir subjektyvaus kiekvieno asmens laiko sąvokos. Teoriškai suformulavę šį teiginį, magiją valdantys asmenys samprotavo toliau. Jie išklė idėją, kad kiekviename žmoguje turi būti užprogramuota galimybė keliauti laiko keliu į visas puses norimu greičiu, nekeičiant savo subjektyvaus laiko tėkmės. Prieš dešimt tūkstančių metų buvo pradėti pirmieji eksperimentai, kuriais magiją valdantys asmenys siekė nustatyti kelionių laike taisykles. Per kelis tūkstantmečius buvo galutinai atrastas ir suformuluotas judėjimo laiko keliu principas, išsiaiškinta, kaip ir ką turi daryti asmuo, norintis keliauti laiku. Didžiulei visų nuostabai, pasirodė, kad toks potencialus keliautojas neturi būti išskirtinai stiprus magiją valdantis asmuo. Teoriškai judėti laiko keliu į abi puses ir norimu greičiu gali kiekvienas vidutinio lygio burtininkas ar raganius.

– Kodėl tada laiko kelionės tokios retos? – nerimo Takume.

– Todėl, kad visa tai, ką aš sakiau, buvo teorija. Praktiškai dėl absoliučiai nepaaiškinamų priežasčių keliauti laiku niekam, išskyrus mano jau minėtą Orakulą, nepavykdavo.

– Tiesiog nepavykdavo? – stebėjosi mokinys.

– Va taip, tiesiog nepavyksa, ir viskas. Kas ir kodėl trukdo, nežinia. Tyrimai vis dar atliekami, bet abejoju, ar bus kada nors nustatytas trukdžių šaltinis, – aiškino Širdakas.

– Kaip gi tada keliavo Orakulas?

– Niekas negali paaiškinti, – gūžtelėjo pečiais šamanas. – Jam, kaip ir kitiems, nepavykdavo kelionės esant savo fiziniame kūne, bet tapęs sielos keliautoju jis galėjo nuvykti į kelių šimtų metų senumo praeitį ar tokią pat ateitį. Tos kelionės jį labai keistai veikė. Kaip pasakojo pats Orakulas, kelionių metu kažkas neapsakomai galingas veikia jo valią ir nurodo, ką iš matytų vaizdų jis gali pasakoti, o apie ką turi tylėti. Jis buvo labai nepriklausoma ir valinga asmenybė, todėl ilgą laiką mėgino kovoti su šia nežinoma jėga, tačiau ilgainiui matydamas, kad pralaimi ir nenorėdamas galutinai paklusti svetimai valiai, Orakulas pasitraukė iš gyvenimo. Po jo mirties nė vienas magiją valdantis asmuo net nebandė keliauti laiku.

– Mokytojau, ar Orakulas buvo tavo draugas? – matydamas šamano liūdesį, paklausė Takume.

– Taip. Mes kartu mokėmės. Genties šamanas, matydamas mano gabumus, išsiuntė mane mokytis į Lygumų tautos miestus. Tenai aš, Orakulas ir dabartinis Sargybos vyriausiasis buvome neišskiriami draugai, – liūdnai šypsojosi Širdakas. – Aš labai dažnai ilgiuosi tų dienų ir tų jausmų, kurie vyravo manėje tais laikais. Ech... Baigiam apie tai. – Kas buvo, pražuvo. Pakalbam apie ką nors kitką.

Taip šnekučiuodamiesi mokytojas ir mokinys netrukus sulaukė aušros. Po daugelio metų tuometis vyriausiasis šamanas Takume su neapsakomu švelnumu prisimins tą nuostabų vakarą ir nuoširdų pokalbį tarp mokytojo, ką tik padariusio didžiausią savo gyvenimo klaidą, ateityje kainuosiančią jam gyvybę, ir jauno, nepatyrusio, naivaus, bet labai atsidavusio mokinio, sugebėjusio tapti galingiausiu visų laikų klajoklių ša-

manu, išskyrus demono vaiką vienytoją, ir drauge su tos pačios Lygumų tautos magiją valdančiais asmenimis atkeršijusio už Širdaką.

Tuo pačiu laiku Saraso pilies pagrindinis bokštas.

Bokšte tylėdami rinkosi visų grupių vadovai. Visų nuotaikos buvo slogios. Jau kelias valandas po pilį sklاندė gandai, kad pagalbos iš klajoklių laukti neverta. Įnirtingiausiai šiuos gaudus skleidė Raganių ordino nariai, dėl ko Sargybos vyresnieji užsipuolė ordino vadovą, vos tik šis įėjo per bokšto menės duris.

– Patrikai, paaiškink man, kodėl skleidi paniką tarp pilies gynėjų? – griežtai ir nesilaikydamas jokių formalumų pradėjo kalbą Sargybos vyriausiasis.

– Kokią paniką? – apsimetė nustebęs Raganių ordino vadovas. – Aš asmeniškai niekam nieko nesakiau. Gal keli mano vyrai, sužinoję, kad klajokliai neateis, kiek išsigando, bet jokios panikos jie tikrai neskleidžia. Svarbiausia siūlyčiau Sargybai neprarasti savitvardos ir patiems nepulti panikuoti, – įgėlė sargybiniams Patrikas.

– Dėkui už pastabą, – kiek susitvardė Sargybos vyriausiasis, pasijutęs nejaukiai dėl savo emocijų. – Atsiprašau už griežtą toną. Raganių ordino vadovas teišus, kalbėkime konstruktyviai ir nepradėkime panikuoti. Susėskit visi, papasakosiu apie gautą iš mūsų pasiuntinių žinią ir tada nutarsim, ką darysim toliau.

– Kada atėjo žinia? – paklausė Rasminta ir pratęsė. – O iš kitų mūsų išsiųstų pasiuntinių dar negavome jokio pranešimo?

– Atleisk, Rasminta, bet iš jų negavome nieko, – Sargybos vyriausiasis suprato raganos jausmus ir todėl pasistengė ją nuraminti. – Tačiau tu turi suprasti, kad Raperto ir jo draugų ke-

lias gerokai tolimesnis nei pasiuntinių, keliavusių pas klajoklius. Tikiuosi, kad kitą ar dar kitą savaitę gausime žinių ir apie jų kelionę. Mūsų pasiuntiniai, keliavę pas Širdaką, pranešimą atsiuntė vakar vėlai vakare. Aš niekam dar nieko nesakiau ir todėl esu labai nustebęs, kad kai kurie Raganių ordino nariai jau žino apie šiame pranešime buvusias aplinkybes.

– Negaliu to paaiškinti, bet gandas pradėjo skliti jau vakar vakare, – atrėžė Patrikas. – Be to, nebūtinai tas gandas sklinda iš mano ordino gretų. Jį paskleisti galėjo bet kas. Taigi nesiūlau ieškoti šaltinio, o pradėkim kalbėti apie tai, ką mums toliau daryti.

– Ar tikrai klajokliai atsisako padėti? – pasidomėjo baltųjų burtininkų atstovas.

– Ne visai taip, – pradėjo aiškinti Sargybos vyriausiasis. – Formaliai jie sutinka, bet pažada atvykti tik po šešių mėnesių. Per tą laiką jų pagalba bus nebeaktuali.

– Ar pasiuntiniai taip ir atsakė Širdakui? – pasidomėjo Rasminta.

– Ne. Padėkojo už sutikimą padėti ir pasakė, kad labai lauksim atvykstančių į pagalbą. Nereikia įžeisti šamano. Kol kas neturime nei pagrindo, nei reikalo su juo pyktis.

– Aš būčiau jam galvą nusukęs už tokį spektaklį, – bravūriškai pareiškė Raganių ordino vadovas.

– Nemanau, – neatsisukdamas tarstelėjo Sargybos vyriausiasis. – Greičiau būtų atvirkščiai. Bet tai jau praeitis. Ką pasiūlysi mums dabar daryti, Patrikai?

– Man atrodo, viskas aišku, – pradėjo Raganių ordino vadovas. – Turime trauktis, ir kaip galima greičiau.

– Kaip tai trauktis? – nustebęs pasitarime dalyvaujantis baltųjų burtininkų atstovas. – Kur, tavo manymu, galėtume pasitraukti?

– Vienintelė galimybė mums išsigelbėti – persikelti į Tikrajį matmenį, – pareiškė Patrikas.

– Visiems!? – šūktelėjo Rasminta, išreikšdama begalinę nuostabą tokiu, jos manymu, absurdišku pasiūlymu.

– Ne... ne... Ką Jūs, žinoma ne, – tęsė Raganių ordino vadovas. – Tik asmenims, valdantiems magiją. Likusius karius paleisime keliauti namo. Taip išvengsime pražūtingo mūšio ir išsigelbėsime patys.

– Tačiau niekada nebegalėsime sugrįžti atgal, – paprieštaravo Sargybos vyriausiasis. – Viena kartą iškeliavę, prarasiame viską, ką turėjome Paralelėje. Antros galimybės pakovoti su angelais nebus. Pagalvok, Patrikai, nebeturėsime nei karių, nei resursų...

– Kas iš to, kad dabar tai turime? – atkirto Patrikas. – Galime stoti į kovą, kurios laimėti beveik neturime galimybių. Net pergalės atveju būsime taip nusilpę, kad esamai tvarkai atkurti prireiks ilgų dešimtmečių. Atminkit, kad mes rezervų nebeturime, bet angelai gali prieš mus pasiųsti dar bent penkias tokias pat armijas kaip ši, stovinti prie tvirtovės sienų. Kai kova beprasmiška – reikia trauktis. Persikėlę į Tikrąjį matmenį, išsaugosime ir savo gyvybes, ir tas menkas galimybės sugrįžti bei viską pakeisti, – slogi tylą palydėjo šiuos Raganių ordino vadovo žodžius. Visi suprato išdėstytus argumentus ir nors kiekvieno širdis nepritarė traukimuisi, protas teigė, kad raganius teisuus.

– Kada tu siūlai trauktis? – slogiai paklausė Rasminta.

– Rengtis reikia nedelsiant, o trauktis – kitą savaitę.

– Kam taip skubėti? – paprieštaravo ragana. – Liko keli mėnesiai paliaubų. Palaukim, gal dar viskas pasikeis ir nereikės niekur keltis.

– Kuo ilgiau laukiam, tuo didesnis pavojus, kad angelai uždarys vartus į Tikrąjį matmenį, – atkirto Patrikas. – Kol kas jie to nepadare, bet niekas nežino, kada sparnuotieji ištaisys šią savo klaidą. Nenoriu ginčytis su Rasminta. Ji turi asmeninių priežasčių laukti. Siūlau balsuoti. Kas už tai, kad po savaitės trauktumėmės į Tikrąjį matmenį?

Pirmasis ranką pakėlė baltasis burtininkas. Jis nebenorėjo kariauti, todėl atsiradus galimybei saugiai pasitraukti, tuo

labai apsidžiaugė. Kiek paabejojęs, su Patriko pasiūlymu sutiko ir Sargybos vyriausiasis. Raganius pateikė protingų argumentų, ir sargybinis turėjo tai pripažinti. Rasminta veltui dar mėgino perkalbėti susirinkusiuosius – likusieji nusprendė trauktis į Tikrąjį matmenį po savaitės. „Aš tikrai nesitrauksiu“, – kiek apsiraminusi pagalvojo ragana. – „Manau, atėjo laikas veikti. Pranešiu visiems, kad Laisvųjų sąjunga pasilieka pilyje ir atsisako evakuotis. Reikia keliauti ieškoti Raperto. Žinau, kad pažadėjau, bet nebegaliu ilgiau laukti. Kai tik prasidės evakuacija, keliausiu į požemius. Neramu man dėl vyro. Jaučiu, kad nemaži pavojai ten jo tyko. Pakalbėsiu su Albertu, kad šis perimtų vadovavimą sąjungai, kai aš išvyksiu.“

Tuo pačiu laiku Saraso pilies treniruočių kiemas.

– Viršininke, norėčiau kiek pakalbėti. Ar galiu? – paklausė Šešėlis treniruočių kieme stovėjusio stambaus kūno sudėjimo raganiaus su Laisvųjų sąjungos skiriamaisiais ženklais. Kiek nusteбęs žmogus atplėšė akis nuo besitreniruojančių karių ir nužvelgė Šešėlį.

– Klausau tavęs, – trumpai atsakė raganius, mostu liepdamas Šešėliui prieiti arčiau. – Ko norėjai?

– Norėčiau pasikalbėti apie mano tarnybą žvalgyboje, tiksliau – norėčiau, kad mane perkeltumėt.

– Kur perkelčiau? – nustebo Šešėlio pašnekovas. – Aš atsakau tik už žvalgus ir neturiu jokių įgaliojimų tave kur nors kelti.

– Tačiau Jūs galite perduoti mano prašymą Sąjungos vadovybei, – nenusileido samdomas žudikas.

– Galiu, bet tai turi būti motyvuotas ir logiškas prašymas. Tavo prašymas būtent toks?

– Taip, Jūsų kilnybe, – tvirtai atsakė Šešėlis. – Jei leisit, jį išdėstysiu, – sulaukęs paskatinančio raganiaus linktelėjimo,

sandomas žudikas tęsė. – Manau, kad kur kas daugiau naudosis duočiau Sajungai tarnaudamas ne žvalgybos padaliniuose, bet būryje, atsakingame už jos vadovybės saugumą.

– Kur??! – net šuktelėjo raganius. – Gal nežinojai, kad vadovybės apsaugą vykdo tik magiją valdantys asmenys. Kodėl manai, kad esi vertas būti jų gretose?

– Todėl, kad ši darbą geriausiai išmanau, – nesutriko Šešėlis. – Turiu Jums atverti savo praeitį. Nuo pat ankstyvos jaunystės buvau sandomas žudikas bei Žudikų gildijos narys ir todėl puikiai išmanau visas savo kolegų gudrybes. Aš galiu pastebėti pavojų net iš tokių smulkmenų, kurias magiją valdantis asmuo ignoruos kaip absoliučiai nereikšmingas. Puikiai žinau, kaip reikia saugoti žmones nuo tokių sandomų žudikų, koks buvau ir aš.

– Kodėl buvai? – kiek išsitiesdamas ir įsitempdamas pratarė Šešėlio pašnekovas. – Girdėjau, kad į pensiją išėjusių žudikų nebūna.

– Jūs visiškai teisus, Jūsų kilnybe, – meilikaujamai pratarė Šešėlis. – Dirbčiau ir toliau savo darbą, bet neseniai man atsitiko šis tas nenumatyta ir esu priverstas slapstyti. Aš nesugebėjau įvykdyti vieno užsakymo, o užsakovas vėliau nusprendė pašalinti mane kaip per daug informuotą asmenį. Kaip sakė vienas dabar jau miręs draugas: „Aš per daug žinau“. Vienintelė vieta, kurioje aš galiu būti saugus, yra Laisvųjų sąjunga. Iš pasakojimų, kuriuos girdėjau, galiu spręsti, kad pasiaukojamai ir nuoširdžiai tarnaudamas, Sąjungos vadovybės nebūsiu išduotas savo persekiojams.

– Nuo ko tu bėgi? – kiek aprikęs paklausė raganius.

– Nuo Žudikų gildijos. Ji buvo užsakovas, o objektu buvo mano minėtas dabar jau miręs draugas, kurį nužudė gildijos pasiūsti persekiojami.

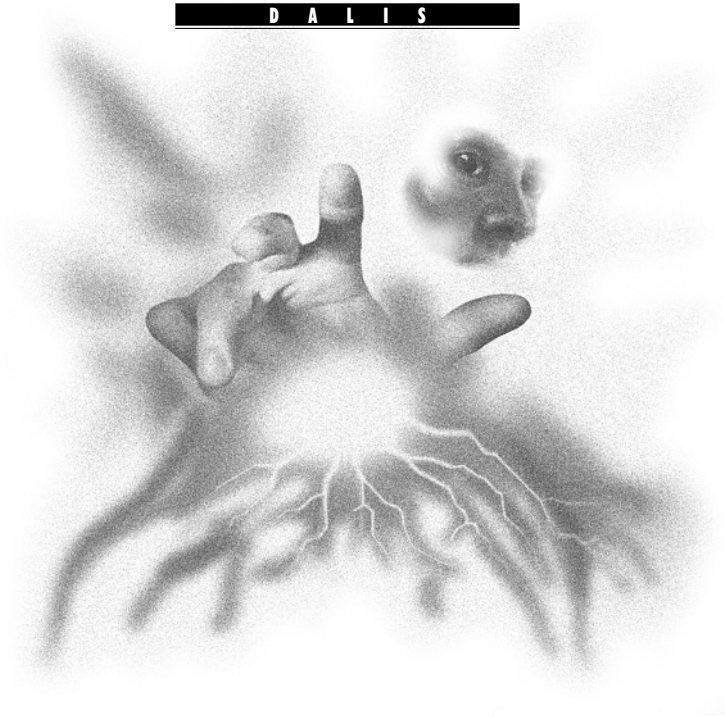
– Dabar suprantu, ko tu bijai, – atsiduso Šešėlio pašnekovas. – Su Žudikų gildija juokai menki, bet Laisvųjų sąjunga gali tave apginti. Aš pakalbėsiu su Rasminta. Gal ji ir sutiks

priimti tave į vadovybės apsaugos būrį. Tik viena atmink, mano drauge, ji yra labai galinga ragana ir nemanau, kad tau pavyks ką nors nuslėpti nuo jos. Turi būti pasirengęs tikrai rimtam patikrinimui. Supranti, ką noriu pasakyti?

– Taip, Jūsų kilnybe, – atsakė Šešėlis. Jis puikiai suprato, ką sugeba galingas raganius, bet vis dar netikėjo, kad moteriškės gali valdyti didžiules galias. – Būsiu pasirengęs, kai tik reikės.

IX

D A L I S

Netikėta žinia

Požemiai.

– Nesidrovėk, Rapertai, dėstyk savo planą, – dar kartą paragino Poleradoras raganių, minutę trukusią tylą klaidingai palaikęs kalbėtojo drovumo pasireiškimu.

– Gerbiami valdovai, – pradėjo Rapertas. – Planas labai paprastas, bet pirmiausia turėčiau padaryti nedidelį įvadą. Kelionės požemiais metu iš gautos informacijos išskyriau kelias sąlygas, apibūdinančias esamo konflikto priežastis. Pirmą, angelų egzistencijai būtinas nuolatinis mėlynojo vaisiaus tiekimas. Kadangi toks vaisius randamas tik požemiuose, siekdami užsitikrinti saugumą, sparnuotieji privalo kontroliuoti bent vieną šio produkto kasyklą. Antra, mėlynojo vaisiaus išgavimas dėl konflikto su požemių gyventojais tapo labai pavojingu užsiėmimu, todėl angelams nuolat reikia darbo rankų. Būtent žmoniškųjų resursų paieška lėmė karo su magiją valdančiais asmenimis pradžią. Taigi tam, kad būtų pasiekta taika, reikia užtikrinti nuolatinį mėlynojo vaisiaus tiekimą, pabaigti sparnuotųjų konfliktą su požemių gyventojais ir pasiūlyti alternatyvų karui darbo jėgos kompensavimo būdą.

– Gerai šneka, – kumštelėjo alkūne Arcitokina šalia stovintį ir nežinia kodėl nirštantį Siladargoną.

– Koks tu gudruolis, – pasišaipė iš raganiaus Poleradoras. – Kaip mums visa tai pasiekti?

– Paprastai, – drąsiai atkirto Rapertas. – Išnuomok angelams dabar jų valdomą kasyklą ilgesniam laikui ir mainais už tai paprašyk karo padarytos žalos atlyginimo nukentėjusiems

tavo pavaldiniams bei ko nors sau ar Požemių tautai. Pavyzdžiui, kokių nors paslaugų.

– Kam man to reikia? – prunkštelėjo Požemių valdovas. – Pasakyk bent vieną priežastį, kodėl turėčiau sutikti.

– Ne, tai tu pasakyk man, Poleradorai. Ar dažnai sapnuoji savo brolių, mirštantį prieš tavo akis? – drąsiai žiūrėdamas Požemių valdovui į akis paklausė Rapertas. – Ar tikrai nori kariauti toliau su savo giminaičiais?

– Tai kaip tu drįsti! – griausmingai sušuko Poleradoras. – Tu... niekingas padare. Ką tu gali žinoti apie mano jausmus? Kalbėk toliau atsargiai, raganiau, naudokis mano svetingumu, bet neperlenk lazdos.

– Sudarius taiką požemiuose, angelams grėstų tik Poleradoro nekontroliuojamų požemių gyventojų puldinėjimai. Nuo tokių puolimų sparnuotieji apsigins, – tęsė Rapertas. – Darbo jėgą siūlau samdytis Lygumų tautoje. Mokėti galite auksu ar pinigais. Pamatysite, kiek savanorių atsiras.

– Kas rinks tuos savanorius? – pasidomėjo Arcitokina.

– Pavyzdžiui, Tauragas ir jo baltieji burtininkai, – raganius mostelėjo ranka draugo link. – Padarykite jį savo atstovu Lygumų tautoje ir užtikrinkite finansavimą. Garantuojau, kad rezultatais būsite patenkinti.

– Man tinka, – gūžtelėjo pečiais Pirmoji angelė. – Tai geriau nei sunaikinti visą Paralelę beprasmiškais tarpusavio kariais. Poleradorai, – atsisukusi Arcitokina kreipėsi į dėdę. – Noriu tavęs atsiprašyti už savo tėvo neapgalvotus poelgius ir už visas skriaudas, padarytas tavo tautai. Ar sutiktum sudaryti taiką?

– Manau... – pradėjo Požemių valdovas jausdamas nuslūgstantį įniršį ir ateinantį keistą palengvėjimą. Raperto pastaba pataikė tiesiai į taikinį, nes Poleradoras labai vertino giminytės ryšius ir graužėsi dėl brolio mirties. – Manau, mes galime susitarti. Ką pasakysi tu, Siladargonai? Kaip tau patinka Raperto planas?

– Koks planas? Čia sapalionių rinkinys, o ne planas, – pratrūko pykčiu buvęs atsiskyrėlis. – Kas šiam raganiui suteikė teisę kalbėti Lygumų tautos vardu ir ką nors siūlyti? Kas jis toks? Broli, negi klausysimės kažkokio piemens, neturinčio jokios realios įtakos ir galimybės įgyvendinti savo pasiūlymus? Nepamiršk šio snargliaus įžeidinėjimų, kuriais jis tave apdovanojo visiems girdint. Vienintelis aš galiu kalbėti Lygumų tautos vardu.

– Nurimk, brolau, – raminančiai prašneko Poleradoras. – Aš nebepykstu ant raganiaus, nors pripažįstu, kad savo kalba jis kiek piktnaudžiavo mano svetingumu.

– Užtat aš pykstu, – toliau putojo Siladargonas. – Padėjau raganiui tik todėl, kad jo žmona yra mano anūkė, bet dabar manau, kad padariau klaidą. Ką gi! Aš padariau – aš ir ištaisysiu. Rapertai, ruoškis dvikovai. Dabar pat išsiaiškinsim, kas iš mūsų vertas kalbėti už Lygumų tautą.

– Atleisk, Lygumų tautos valdove, jei tave įžeidžiau, – pradėjo Rapertas.

– Tylėk, nususėli! Nereikalingi tavo atsiprašymai. Nuo dvikovo tau nepavyks išsisukti. Nugalabysiu tave bet koku atveju. Jei Jūs kišitės, – Siladargonas parodė pirštu į sunerimusius Tijų ir Tauragą. – Pribaigsiu ir Jus.

– Nurimk, brolau, – vėl bandė įsiterpti Poleradoras. – Aš pažadėjau šiai trijulei saugumą.

– Aš jiems nieko nežadėjau. Tu negali uždrausti savo broliui pamokyti išūlų išsišokėlių. Prisimink tėvo žodžius – turime būti vieningi. Jau kartą pažeidei šią nuostatą, Poleradorai. Nedaryk to dar kartą, – toliau šūkavo Siladargonas.

– Rapertai, aš negaliu jo sustabdyti, – atsidusęs prašneko Požemių valdovas. – Ruoškis dvikovai.

– Tebūnie taip, – nerodydamas nė lašelio baimės ar nerimo, atsiliepė raganius. – Ar šioje dvikovoje man galioja tos pačios taisyklės kaip požemių gyventojams?

– Ne, – papurtė galvą Poleradoras. – Mano brolis gali naudoti savo magiškąsias galias kada tik panorėjęs. Tu taip pat nesi varžomas jokių taisyklių.

– Klausyk, dėdule, – pašaipus Pirmosios angelės balsas priverstė atsigręžti išsiutusį Siladargoną. – Verčiau nurimk, kol dar į kaulus negavai. Žvilgterk į Rapertą. Jis tikrai nebus tau lengvas grobis.

– Nesikišk, giminaite, – toliau karščiausi Siladargonas. – Tai mano ir raganiaus reikalas. Aš žinau, ką darau. Ar jau pasirengęs, Rapertai? – paklausė buvęs atsiskyrėlis, mostu rodydamas priešininkui laisvą plotą, kuriame turėjo vykti dvikova.

– Taip, – tiesmukai atrėžė Rapertas ir neabejodamas žengė į parodytą dvikovos vietą.

– Puiku, suorganizuosiu savo anūkei skyrybas. Ji tikrai verta geresnio vyro, – šaipėsi buvęs atsiskyrėlis.

– Geriau jau tu, Siladargonai, būtum ir toliau savo trobelėje lindėjęs, – atšovė raganius. – Ten kur kas saugiau. Kiek girdėjau, tau nieko nėra svarbiau už saugumą, o savo priešininkais renkiesi tik gerokai silpnesnius asmenis. Bailio verta taktika. Užteks plepėti, apkiautęs atsiskyrėli, pradėk kovą.

Išgirdęs šiuos žodžius, Siladargonas suriaumojo, bet pulti nespėjo. Tuo metu menėje atsivėrė erdvės šuolio vartai, pro kuriuos įžengė aukštas bei gražaus stoto vyras. Jo juodi plaukai ir barzda plaikstėsi kedenami oro gūsių, o skvarbiose mėlynose akyse degė nenusakomos galios ugnis. Poleradoro sargai reagavo žaibiškai. Negaišdami nė sekundės, jie draugiškai puolė įsibrovėlių.

– Dėde, sakei, kad niekam nepavyks atidaryti erdvės vartų į šią menę, – pašaipiai kreipėsi Arcitokina į Požemių valdovą. – Akivaizdu, kad tu klydai.

– Palauk, giminaite, neplepėk, – mostelėjo ranka Poleradoras ir visus, dalyvavusius ankstesnėje diskusijoje, apgaubė energetinis skydas, turintis apsaugoti jame esančius asmenis

nuo šalia vykstančios kovos. – Stebėk atėjūną. Man jis atrodo keistai pažįstamas. Kaip manai, Siladargonai?

– Galbūt, – pratarė apstulbęs buvęs atsiskyrėlis. – Pažiūrėkim, kas bus toliau.

Tuo metu kova įsisiūbavo ne juokais. Atėjūnas sukosi tarp Požemių valdovo sargų kaip vanagas tarp balandžių. Nesvarbu, kad priešininkų buvo daugiau ir jie kovojo vieningai bei darniai kaip tikra komanda, atvykėlis nesigynė, o pats juos puolė. Jis vienu metu sugebėdavo paleisti dešimt energetinių išlydžių, skriejančių į skirtingas puses, atremti septynis aštuonis smūgius į skirtingas kūno vietas bei naudotis stubinančiu energijos tinklu. Rapertas dar niekada nebuvo matęs tokio lygio kovotojo. Atėjūnas buvo ir labiau patyręs, ir galingesnis už bet kurį asmenį tiek Tikrajame matmenyje, tiek Paralelėje. Labiausiai raganių kovoje žavėjo ne atvykėlio demonstruojama galia, bet neprilygstamas lengvumas ir plastika, kuriais tryško kovotojo judesiai. Atrodė, kad įsiveržėlis yra besvoris ir neturi kaulų. Jis sklandė ore, jo rankos ir kojos sukdavosi neįtikinamiausiais kampais ir tam tikrais momentais pailgėdavo ar sutrumpėdavo. Tačiau tai buvo dar ne viskas. Atvykėlis elgėsi taip tarsi ši rimta kova su priešininkais, sugebėjusiais įveikti Pirmąjį angelą, būtų tik žaidimas. Jis tiesiog tyčiojosi iš savo varžovų. Kai virš vieno iš Poleradoro sargų įsiveržėlis materializavo pianiną ir nuleido stovėjusiam apačioje ant galvos, Rapertas pradėjo juoktis. Nesusilaukę jam pritarė ir likusieji stebėtojai, tik vienas Siladargonas liko susirūpinęs. Jis jau pažino atvykėlį ir nujautė, kad šio asmens pasirodymas nieko gera jam nežada. Tuo metu kova, tesitęsusi kiek ilgiau nei dvi minutes,ėjo į pabaigą. Septyni požemių valdovo sargai blaškėsi supančioti energetiniu atėjūno tinklu, vienas gulėjo be sąmonės, o paskutiniai du spurdėjo galingose įsiveržėlio rankose, laikomi už pakarpų. Vieną po kito atvykėlis sumetė visus Poleradoro sargus pro vis dar atidarytus šuolio vartus ir šiems užsivėrus, valydamasis rankas

bei valiūkiškai šypsodamasis, patraukė prie būrelio stebėjusiųjų kovą.

– Sveiki, vaikučiai, – dar iš toli prašneko atėjūnas. – Kaip sekėsi be manęs? Girdėjau, košės kiek prisivirėt.

– Labas, tėve, – nuleido galvą Poleradoras ir Siladargonas. – Džiaugiamės tave matydami.

– Seneli, – priklaupė ant vieno kelio Arcitokina. – Džiauguosi dar kartą susitikusi.

– Gerai, gerai, – šypsojosi atvykėlis. – Apsieikime be formalumų. Arcitokina, tu gerokai ūgtelėjai. Kai tave mačiau pasutinį kartą, buvai visai maža mergaitė. Dabar pasidarei labai graži angelė. Džiauguosi dėl tavęs. Tiesa, Poleradorai, tu nepyksti, kad tavo asmens sargybą kiek pailsėti išsiunčiau? Nenoriu, kad pašaliniai šeimos susiėjime dalyvautų. Kai baigsim kalbą, grąžinsiu juos atgal. Gerai?

– Žinoma, gerai, – šypsojosi Požemių valdovas. Jis nuoširdžiai džiaugėsi vėl pamatęs savo seniai iškeliavusį tėvą ir tikrai nė kiek nepyko už ką tik vykusią kovą. – Gerai, kad įkrėtei jiems šiek tiek. Jau buvo bepradedą nosį riesti ir laikyti save nenugalimais.

– Bet, tėve, – įsikišo Siladargonas, ranka rodydamas į raganių ir jo draugus. – Tarp mūsų vis tiek yra pašalinių.

– Pašalinių, sakai... – kiek mįslingai pratarė atėjūnas. – Gerai, kad nebūtų daugiau jokių nesusipratimų, pasakysiu iš karto. Poleradorai, Siladargonai, susipažinkit su savo jauniausiuoju broliu Rapertu. Rapertai, aš tavo tėvas ir būtent aš atidaviau tave auginti Orakului. Negalėjau kitaip. Po tavo mamos mirties, buvau visai galvą pametęs iš skausmo. Norėjau lėkti, pasislėpti kur nors, todėl negalėjau tavęs auginti pats. Atleisk, sūnau, jei gali, – paprašė atvykėlis, tiesdamas raganiui ranką.

– Va čia tai bent, – švilptelėjo Poleradoras. – Jaučiau jame kažką artimo, tik niekaip negalėjau suprasti ką. Mes turim dar vieną brolių, – linksmi pliaukštelėjo Požemių valdovas per petį Siladargonui.

– Brolis... – apstulbęs sušnibždėjo buvęs atsiskyrėlis, net nepajutęs Poleradoro pliaukštelėjimo. Ne mažiau nustebę ir netekę amo stovėjo Tijus ir Tauragas. Jų draugas, pasirodo, yra visos Paralelės gyventojų senojo valdovo sūnus.

– Raganiau, stulbinančią karjerą padarei, – šelmiškai žybsėdamas akimis ir plačiai šypsodamasis pratarė Tijus. Tauragas draugui pritarė griausmingu juoku. Abu bičiuliai labai džiaugėsi dėl Raperto. Net šuo užsikrėtė jų linksma nuotaika ir puolė džiugiai trintis į raganiaus kojas. Rapertas stovėjo, spausdamas jam ištiestą tėvo ranką ir negalėjo patikėti įvykių realumu. Jis jautė artumą su prieš jį stovinčiu asmeniu, žinojo, kad visa tai, ką išgirdo, yra tiesa, bet vis tiek jautėsi kaip sapne. Dar būdamas visai mažas vaikas žinojo, kad mama yra mirusi, o tėvas – išvykęs. Mažoje savo galvutėje Rapertas ne kartą kūrė svajones apie tai, kaip užaugęs susiras tėvą, apkabins ir paklaus, kodėl jis paliko savo sūnų. Dabar, kai svajonė taip netikėtai išsipildė, raganiui nesinorėjo nieko klausinėti ir nieko kalbėti. Jis, nesakydamas nė žodžio, tvirtai apkabino savo staiga atsiradusį tėvą. Atėjūnas atrodė be galo laimingas. Šiaip ar taip, jis labai bijojo, kad sūnus jam neatleis ir atstums ištiestą ranką. Dabar jam kaip akmuo nuo pečių nukrito.

– Labas, dėde, – linksmai čiauškėdama apsikabino Raper-tą Arcitokina, prieš tai kantriai laukusi, kol raganius pasisveikins su savo tėvu. – Žinai, aš labai laiminga, kad viskas taip apsisuko. O tu, seneli, šelmis... – pirmoji angelė pamojavo piršteliu atvykėliui. – Matau, prieš tris keturis šimtus metų vel-tui laiko neleidai. Visi galvojo, kad tu iškeliavęs po kitus pa-ralelinius pasaulius, o tu...

– Gerai jau, gerai, anūkėle, – šypsodamasis atvykėlis ap-kabino Arcitokiną. Tuo metu Poleradoras, trykšdamas džiaugsmu, suspaudė savo glėbyje Rapertą. Vienas Siladargo-nas nerodė didelio susižavėjimo išgirsta naujiena. Jis santū-riai paspaudė raganiui ranką, atsiprašė už savo karščiavimą-

si, bet laikėsi kiek nuošaliau nuo visų. Kiti, būdami puikios nuotaikos, nekreipė į tai jokio dėmesio.

– Dabar kiek aptarkime reikalus, – pirmas prašneko atvykėlis. – Girdėjau Raperto planą. Man jis patinka. Poleradorai ir Arcitokina, sutinkate sudaryti taiką pasiūlytomis sąlygomis?

– Žinoma, – tarstelėjo vienu metu Požemių valdovas ir Pirmoji angelė.

– Puiku, – tęsė atėjūnas. – Smulkmenas aptarsite vėliau. Jei kils kokių nors nesutarimų, arbitru skiriu Rapertą. Daugiau jokių tarpusavio kovų. Supratot?!

– Taip, – nuleido galvas Poleradoras ir Arcitokina.

– Anūkėle mano, ar sutinki Tauragą skirti savo atstovu Lygumų tautoje? Jis samdys tavo vardu darbuotojus kasykloms. Galiu užtikrinti, kad šis baltasis burtininkas yra išskirtinai sąžiningas ir tavęs neapgaudinės, – toliau dėstė mintis atėjūnas.

– Sutinku, seneli, – neabejodama atsakė Pirmoji angelė. – Aš nedelsdama išsiųsiu žinią Septintajam angelui ir paprašysiu nutraukti karo veiksmus. Liepsiu jam sutikti šią šaunią trijulę, grįžtančią namo, ir palydėti juos į Saraso pilį bei dalyvauti pranešant mūsų susitarimo sąlygas.

– Siladargonai, – tarė atvykėlis buvusiam atsiskyrelui. – Turiu tau labai didelę asmeninę užduotį. Manau, aš nepelnytai tavęs anksčiau nevertinau ir dabar dėl to gailiuosi. Man reikalinga tavo pagalba, sūnau. Ar sutinki?

– Žinoma, tėve, – šūktelėjo Siladargonas. Išgirdus šią žinią, visas irzlumas ir niūrumas išgaravo nuo jo veido. – Visą padarysiu, ką tik paprašysi.

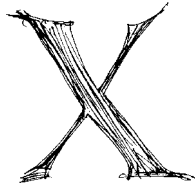
– Puiku. Šnektelsim apie tai vėliau vieni du. Rapertai, – atvykėlis atsisuko į raganių. – Nuo šiol tu atstovausi Lygumų tautai. Gali pats ją valdyti ar leisti tai daryti kitiems, bet esi atsakingas už šios tautos žmonių saugumą. Sutinki?

– Taip, tėve, – neabejojo raganius.

– Džiugu, sūneli, – dar labiau nušvito atėjūnas. – Jei kils kokių problemų, kreipkis į giminaičius – jie visuomet padės. Ar tiesa?

– Taip, taip, žinoma, – vieningai sulinksėjo galvomis Arcitokina, Poleradoras ir Siladargonas.

Po šių kalbų šnekos vėl pasisuko kitur. Tėvas papasakojo apie savo keliones, visi draugiškai pasijuokė iš dūkstančio šuns ir pasidalijo mintimis apie žaidimo šachmatais subtilybes. Tik po daugiau nei dvylikos valandų bendrakeleivių trijulė, lydima ištikimo Diro, žengė per erdvės šuolio vartus ir atsidūrė prie Saraso pilies, kur jų jau laukė Septintasis angelas Arvartas.

D A L I S

Nauja tvarka

Gurijos karalystė.

Gurijos sostinėje Londijoje valdovo pilyje įrengtame nedideliame darbo kabinete už rašomojo stalo sėdėjo žmogus, valdantis šią šalį. Sunkiai panarinta ant rankų galva, užmerktos akys, nuleisti pečiai – viskas liudijo apie slogią, beveik depresinę nuotaiką, apėmusią sėdintį asmenį.

– Kaip jie galėjo? – sušnibždėjo Gurijos valdovas, kalbėdamasis su savimi. – Viskas buvo parengta. Dar vakar atrodė, kad planas be kraujo praliejimo atsikratyti visais magiją valdančiais asmenimis puikiai pavyko. Niekas nepastebėjo Patriko pasiūlyme klastos. Net Rasminta ir Laisvųjų sąjunga sutiko išsikraustyti, o dabar?.. Naujienos... Nekenčiu tokių naujienų, kurios taip griaua planus. Per vieną dieną iš nugalėtojo tapau pralaimėtoju. Taip nesąžininga... Atsimenu, kaip džiaugėsi Gertrūda sužinojusi, kad nebus tęsiamas karas, o mano užmačios bus įgyvendintos. Žinoma, ji ir dabar per daug neliūdės. Užjaus mane, nusimins kartu su manimi, bet tikrai negalvos, kad toks įvykių posūkis yra tragedija. Gertrūdai visada buvo svetimas valdžios troškimas. Skirtingai nei man. Kita vertus, gal ji šiuo atveju ir būtų teisi. Ką aš prarandu iš taikos? Nieko... Žinoma, išskyrus valdžią, kurios negaunu ir kurios anksčiau neturėjau. Sakykim, pamėginau, bet nepavyko. Sugalvosiu ką nors nauja. Laiko turiu į valias. Angelai manęs neišduos – jų garbė tai padaryti neleistų. Gal ateityje vėl kokia geresnė proga pasitaikys padidinti savo įtaką Paralelėje? Gali būti, kad aš per daug norėjau apžioti – visą Lygumų tautą vienu metu – ir dar laiku pastebėjau, kad šis kšnis man per didelis. Va taip ir galvosiu toliau. Užteks liūdėti, – ryž-

tingai išsitiesė ir papurtė pečius Latrimeras. – Reikia skubiai pranešti į Saraso pilį, kad netikėtai pasidavė visi Gurijoje buvę maištininkai, norėję mane nuversti. Tada keliausiu į tą Sargybos citadelę ir dalyvausiu Raperto, Taurago ir Tijaus suti-kime. Reikia pasveikinti šiuos misiją atlikusius pasiuntinius ir būti ypač draugiškam su jais, o visus savo planus atidėti geresniems laikams. Gaila, kad neturiu laiko su broleliu šnek-telti. Patrikas per daug karštas ir gali kokių nors kvailysčių iškrėsti. Tikiuosi, kad šį kartą proto jam užteks patylėti ir pa-būti šešėlyje. Jei ne – jo bėdos. Kautis su visa trijule dėl jo nesirengiu.

*Saraso pilies menė prieš dvi valandas
iki atvykstant bendrakeleiviams.*

– Žinia pasitvirtino, – įbėgdamas į menė, kur jo laukė visa magiją valdančių asmenų vadovybė, ištarė Sargybos vyriausiasis. – Angelai tikrai nutraukė kovos veiksmus, paleido savo armiją ir pranešė, kad po poros valandų atvyksta Raper-tas, Tijus ir Tauragas, lydimi Septintojo angelo, iki šiol vado-vavusio sparnuotųjų kariuomenei.

– Tai tas pats angelas, kuris vienas pasipriešino visiems baltiesiems burtininkams tame, mums taip blogai pasibaigu-siame, mūšyje? – pasidomėjo baltųjų burtininkų atstovas.

– Būtent, – patvirtino sargybinis.

– Bet kodėl? – purtė galvą, negalėdamas patikėti tuo, ką išgirdo Patrikas.

– Kaip pasakė angelai, trijulė mūsų pasiuntinių buvo su-sitikę su Pirmąja angele, Požemių valdovu ir dar kažin ko-kiais svarbiais asmenimis ir pasiekė, kad būtų sudaryta tai-ka, – aiškino Sargybos vyriausiasis. – Taikos sąlygų nežino-me. Apie jas praneš Rapertas ir jo bendrakeleiviai.

– Aiškiai pardavė mus visus angelams, – burbtelėjo nega-lintis atsitokėti Raganių ordino vadovas.

– Nemanau, – prašneko baltasis burtininkas, stengdamasis užbėgti už akių jau bekylančiai Rasmintai, kuri buvo pasirengusi čia pat pulti Patriką už jos vyro įžeidimą. – Būtų pardavę – angelai nepaleistų savo kariuomenės. Manau, rastas kompromisas visiškai mus visus tenkins.

– Pritariu, – čia pat įsiterpė Sargybos vyriausiasis, mostu ramindamas Rasmintą. – Evakuacija atšaukiama. Visi renkamės menėje po dviejų valandų. Patrikai, prašyčiau susilaikyti nuo tolesnių išpuolių prieš Rapertą.

– Čia mano reikalas ir niekas man nenurodinės, kada ir ką turiu sakyti, – pūtėsi Raganių ordino vadovas.

– Tavo tai tavo, bet konflikto atveju Sargyba tavęs negins ir nesikiš. Supratai? – pritariamai linksint galva baltajam burtininkui, tiesiai Patrikui į akis išrėžė Sargybos vyriausiasis.

– Supratau, – burbtelėjo Raganių ordino vadovas, stengdamasis kiek apsiraminti. – Vis tiek pasilieku teisę elgtis savo nuožiūra.

– Kaip nori, – gūžtelėjo pečiais sargybinis ir išėjo iš menės.

Tuo pačiu laiku Saraso pilies valgomoji patalpa.

– Štai kur tu! – šūktelėjo raganius, vadovaujantis Laisvųjų sąjungos žvalgybai, eidamas prie stalo sėdinčio ir užkandžiaujančio Šešėlio link. – Visur tavęs ieškojau.

– Klausau, mano pone, – šoktelėjęs iš savo vietos, pagarbiai nusilenkė samdomas žudikas.

– Papasakojau apie tave Rasmintai. Ji susidomėjo tavo pasiūlymu, – dėstė raganius. – Lygiai po dviejų valandų prisistatyk vadovybės apsaugos vadui magui, vardu Albertas. Jis nurodys tolesnes tavo užduotis.

– Klausau, mano pone, – dar kartą stropiai riktelėjo Šešėlis. – Bus padaryta.

– Džiugu. Beje, Šešėli, Rasminta norės tave patikrinti. Būk pasirengęs.

– Aš visada pasirengęs, mano pone, – vis dar taip pat stro-
piai atšovė samdomas žudikas.

Po kelių sekundžių, stebėdamas nueinantį raganių, Šešė-
lis galvojo apie tai, kad jo neįbaugins tokie magiją valdančių
asmenų perspėjimai. Jis ir toliau netikėjo moteriškių galimy-
bėmis, todėl tik apsidžiaugė Rasmintos pageidavimu pačiai pa-
tikrinti samdomo žudiko asmenybę. „Tai bobikei tikrai bus ne-
sunku apdumti akis“, – kramsnodamas maistą patenkintas
galvojo Šešėlis. – „Atrodo, planas įgyvendinamas gerai“. Ta-
čiau ramiai pavalgyti tą dieną jam nebuvo lemta. Jau po ke-
lių minučių po pokalbio su Laisvųjų sąjungos žvalgybos virši-
ninku Šešėlis pastebėjo jo link einantį ir aiškiai išiotusį Ra-
ganių ordino vadovą.

– Sėdėk, žudike, – be jokių įžangų ir pasisveikinimo pra-
dėjo Patrikas, mostu sustabdydamas bekylantį iš savo vietos
Šešėlį. – Kalba bus trumpa. Kiek pasikeitė aplinkybės. Užsa-
kymą turi įvykdyti per artimiausią parą.

– Mes jau kalbėjomės apie terminus, – šaltai atšovė Šešė-
lis. – Aš pats sprendžiu apie užsakymo įvykdymo momentą. Tai
buvo pagrindinė sutarties sąlyga ir ji negali būti keičiama.

– Klausyk, smerde, neaiškink man, kas gali būti keičiama,
o kas negali, – grėsmingai sušnypštė Patrikas palinkęs virš
samdomo žudiko. – Jei atsisakysi ar nepadarysi to nurodytu
laiku, kaltink save. Gyvas iš Saraso pilies neišeisi. Tavo lavo-
nas bus pateiktas tai pačiai Rasmintai kaip Raganių ordino
draugiškumo įrodymas.

– Ką gi jai pateiksite kaip užsakovą? – ironiškai paklausė
Šešėlis, visa savo išore demonstruodamas vidinę ramybę ir pa-
sitikėjimą savimi. Iš tikrųjų žudikas, išklauses Raganių ordi-
no vadovo grasinimus, ne juokais sunerimo.

– Ogi bet ką. Tą pačią Žudikų gildiją. Tavo smegenėlėse
prieš mirtį įtaisysim patikimą bloką ir nei Rasminta, nei jos
išsišokėlis vyras nieko nesugebės iš jų išpešti. Tai mes supra-
tome vienas kitą? – šaltu kaip ašigalių ledas balsu paklausė
Patrikas.

– Taip, mano pone. Be abejo, Jus supratau ir viską įvykdysiu laiku, – dar kartą užsidėjęs meilikavimo kaukę atsilies pė Šešėlis.

– Džiugu, – nusišypsojo Patrikas. – Tiesa, kelios pastabėlės apie tavo planą. Jis visai netikęs. Jei nori žinoti, ši ragana valdo ne mažesnę magijos galią nei aš ir lengvai tave perkaš. Sugalvok ką nors kita. Jei tavo, kaip tu manai, giliai paslėptos mintys man yra prieinamos, bus prieinamos ir Rasmintai. Beje, tavo įsitikinimai apie moters paskirtį ir galimybes, nors ir ne daug skiriasi nuo maniškių, tačiau iš tikrųjų tėra prietarai bei vyriškojo šovinizmo apraiška ir beveik neturi jokio realaus pagrindo. Atskirais atvejais moterys gali būti ir stipresnės, ir protingesnės už vyrus. Asmens gabumai labai mažai priklauso nuo jo lyties. Linkiu skaniai pabaigti valgyti, – sulig šiais žodžiais Patrikas apsisuko ir nuėjo, palikęs šokiruotą ir giliai susimąščiusį Šešėlį, bežiaumojančią staiga beskoniu tapusį maistą.

Saraso pilies menė po poros valandų.

Menė buvo beveik pilnutėlė. Magiją valdančių asmenų minia grūdosi menės kraštuose, palikdama laisvą vidurinę bei šiaurinę patalpos dalį, kurioje lūkuriavo keli Sargybos vyresnieji, keli įtakingiausi Baltųjų burtininkų sąjungos tarybos nariai, Raganių ordino vadovas ir jo artimiausias padėjėjas, Gurijos karalystės valdovas, Rasminta ir Albertas. Staiga viduryje menės apibrėžtame plote atsiradė erdvės šuolio vartai, per kuriuos šypsodamiesi pasirodė trys bendrakeleiviai, lydimi rūstaus Septintojo angelo ir kaip visada linksmo šuns. Minia sušurmuliavo, plūstelėjo į priekį ir čia pat, lyg atsitrenkusi į nematomą barjerą, pasitraukė atgal. Pirmoji prie atvykėlių prišoko Rasminta ir stipriai apsikabino savo mylimą vyrą. Džiaugsmingai su trijule pasisveikino Albertas, draugiškai spaudė jiems rankas Gurijos valdovas Latrimeras ir baltieji burtininkai, santūriai ir oriai atvykėliams linktelėjo Sargybos vyriausieji. Raganių ordi-

no valdovas, nekreipdamas dėmesio į prieš tai gautą įbrolio patarimą, varstė Rapertą ir jo draugus neapykantos kupiniais žvilgsniais. Diras pasidavęs visuotiniam linksnumui čia pat susidraugavo su Rasminta, savo nuotaiką išreiškdamas trynimusi apie kojas ir raganos rankų laižymu.

– Rapertai, aš sakiau, kad iš tikrųjų tu turi katiną, – juokdamasis Tauragas, kumštelėjo raganiui į šoną alkūne ir parodė besidžiaugiantį Dirą. – Šitas padaras tik atrodo kaip šuo, bet iš tikrųjų yra tikras katinas.

– Aha... – juokdamasis atsiliepė Rapertas. – Šios veislės katinams būdinga apgaulinga išvaizda ir kai kada šuns elgesio imitavimas.

Aprimus susitikimo džiaugsmui, Rapertas ramiu balsu pradėjo pasakoti trijulės nuotykius. Jis papasakojo apie susitikimą su Septintuoju angelu, pirmą pokalbį su Siladargonu, sprendimą leisti į požemius, bendravimą su nurodytojais, požemiuose matytus karo vaizdus ir Tijaus dvikovą, tačiau didžiausią dėmesį savo kalboje raganius skyrė draugų susitikimui su tikraisiais Paralelės valdovais. Rapertas klausytojams išsamiai paaiškino konfliktų tarp angelų ir Lygumų tautos bei sparnuotųjų ir požemių gyventojų priežastis, atskleidė jų sąsajas ir galiausiai pasiūlytą sprendimo būdą. Savo pasakojimo gale raganius informavo susirinkusiuosius apie pasiektus susitarimus. Kalbėdamas raganius apžvelgė visus menėje esančius magiją valdančius asmenis ir pirmą kartą pajuto, kaip smarkiai išaugo jo ir jį požemiuose lydėjusių draugų jėgos. Kadaisė buvęs tik vienas iš stipresnių raganių, dabar Rapertas jautėsi nepalyginamai galingesnis už bet kurį iš čia esančių, gal išskyrus Tauragą, Tijų ir Gurijos valdovą, kurie, nors ir būdami silpnesni, nesiskyrė nuo raganiaus taip smarkiai kaip likusieji magiją valdantys asmenys. Latrimero tikroji jėga ir juntama mėlynojo vaisiaus įtaka nustebino raganių, tačiau dar labiau jis nustebino pamatęs, kad Rasminta iš tiesų savo galiomis nenusileidžia pačiam Sargybos vyriausiajam, nors ir gerokai atsilieka nuo požemyje besilankiusių asmenų. „Atrodo, atėjo laikas keisti Sargybos ir Baltųjų burtininkų sąjungos vadovybę“, – pagalvojo Rapertas, nenutrauk-

damas savo pasakojimo. – „Įdomu, kada Latrimeras buvo požemiuose ir kodėl taip ilgai slėpė savo jėgą? Reikės šnektelti su juo ta tema kada nors vėliau.“

– Palauk, raganiau, – griausmingu balsu Raperto pasakojimą nutraukė Sargybos vyriausiasis, kuris buvo labai nepatenkintas taip akivaizdžiai išaugusia Raperto, Tijaus ir Taurago galia. – Norėčiau kiek pasiaiškinti situaciją. Gal gali man pasakyti, kada tau buvo suteikti įgaliojimai spręsti, kas turi atstovauti Lygumų tautai santykiuose su angelais? Kodėl tu pasiūlei Tauragą ir baltuosius burtininkus būti sparnuotųjų atstovais? – sulig šiais žodžiais nušvito iki tol rūškanas Raganių ordino vadovo veidas.

– Man niekas tokių įgaliojimų nesuteikė, bet aš nusprendžiau, kad toks pasiūlymas yra geriausias Lygumų tautai, – atsakė Rapertas, kiek nustebintas tokios sargybinio reakcijos.

– Ką tu nusprendei, mūsų nedomina. Tik Sargyba sprendžia Lygumų tautai atstovavimo klausimus, – toliau rėžė kalbėtojas. – Angele, – kreipėsi Sargybos vyriausiasis į Arvartą. – Perduok Pirmajai angelei, kad Sargyba atšaukia Raperto pasiūlymą ir pateiks kitą Lygumų tautos atstovo, samdančio darbuotojus Jūsų kasykloms, kandidatūrą.

– Jūsų šviesybe, – ramiai atsiliepė Arvartas. – Negaliu įvykdyti šio Jūsų prašymo.

– Kaip tai? – nustebė Sargybos vyriausiasis. – Kodėl?

– Turiu pranešti visiems čia susirinkusiesiems, kad Rapertas yra vienintelis asmuo, kuris gali kalbėti Lygumų tautos vardu su Pirmąja angele ir Požemių valdovu, – toliau spinduliuodamas ledinę ramybę aiškino Arvartas. – Jei Rapertas nuspręs, kad reikia siūlyti kitus atstovus, mano tarpininkavimo nereikės. Tiek Pirmoji angelė, tiek Požemių valdovas susitiks su juo, kai tik šis raganius to panorės.

– Kaip Jūs drįstat! – suriko sargybinis. Angelo žinią išgirdę iš vietos pašoko ir garsiai piktintis pradėjo visi Sargybos vyriausieji bei Raganių ordino nariai. Baltieji burtininkai į sparnuotojo žodžius reagavo santūriai, o Laisvųjų sąjungos atstovai atvirai džiūgavo išgirdę tokią naujieną.

– Užteks! – neiškentęs sušuko Rapertas. Staiga visi pajuto, kaip smarkiai pasikeitė raganius. Jo esybė, atrodo, užpildė visą menę, o spinduliuojama galia buvo tokia ryški, kad tik visiškai nejautrus magijai žmogus galėjo jos nepajusti. – Užteks, gerbiamasis. Mano sprendimas dėl Taurago ir baltųjų burtininkų neginčijamas ir toliau diskutuoti šiuo klausimu nematau prasmės. Jei kas nori man prieštarauti, tą iš karto iškviesiu į dvikovą. Jei Sargybos vyriausieji nori – galiu kovoti su visais jais iš karto. Priimsit iššūkį?

– Palauk, Rapertai, – kiek taikiau pradėjo Sargybos vyriausysis. Jis buvo labai patyręs asmuo, todėl puikiai suprato, kad nei vienas, nei kartu su visais savo kolegomis neatsilaikys prieš raganių nė pusės minutės. Juolab kad jo bendrakeleiviai ir Septintasis angelas buvo pasirengę aktyviai paremti Rapertą. – Tebūnie, kaip nusprendei, nesikarščiuok. Atleisk už mano išsišokimą.

– Gerai, bet su sąlyga, kad Jūs rinksite naują Sargybos vyriausiąjį ir juo taps stipriausias ir galingiausias sargybinis, – pasiūlė raganius.

– Kitais žodžiais, tu siūlai naujuoju Sargybos vyriausiuoju išrinkti Tijų? – niūriai pasitiksino sargybinis.

– Būtent taip, – užtikrino Rapertas.

– Užteks! – šį kartą suriko Raganių ordino vadovas. – Keiti Sargybos vadovybę, tavo draugužis Tauragas perima baltųjų burtininkų kontrolę, tu pats vadovauji Laisvųjų sąjungai. Visą valdžią nori užgrobti, Rapertai. To nebus! Raganių ordinas ir aš to neleisim. Ginkis!

Patrikas puolė staigiai ir galingai. Jo smūgis savo galia nenusileido tam, kurį Rapertas patyrė iš angelo mūšyje, vykusiame Oričio mieste. Jei Patrikas taip būtų puolęs prieš pusę metų, iš laisvojo raganiaus nieko, be kelių skutelių, nebūtų likę. Dabar, nors ataka buvo labai staigi, Rapertas net nesureagavo į Patriko pastangas. Raganių ordino vadovo siųsta energija tiesiog išsisklaidė aplink Rapertą, nepadarydama pastarajam jokios žalos. Laisvasis raganius net neatsisuko į už-

puolika. Jis atsainiai mostelėjo ranka ir į Patriką nulėkė iš karto penki žaibai, kurių kiekvienas buvo bent tris kartus galingesnis nei prieš tai buvęs Raganių ordino vadovo smūgis. Tik įsikišęs Latrimeras išgelbėjo įbrolio gyvybę. Gurijos valdovas laiku nesustabdė Patriko ir, nors buvo nusprendęs nesikišti, negalėjo ramiai žiūrėti į nors ir beviltiškai kvailo, bet vis tiek įbrolio mirtį. Latrimeras skubiai apgaubė Patriką skydu, kuris sušvelnino Raperto smūgius. Raganių ordino vadovas liko gyvas, bet po laisvojo raganiaus atsako liko tįsoti be sąmonės.

– Neberūstauk, Rapertai, – puolė Latrimeras prie laisvojo raganiaus. – Nežudyk kiekvieno karštakošio. Jis suklydo ir už tai yra nubaustas. Palik šiam Raganių ordino vadovui gyvybę.

– Gerai, – kiek susigėdo Rapertas savo parodyto nesugebėjimo valdytis. – Atleiskit man visi už tokį išsišokimą. Kai tik atsigaus, atsiprašysiu Patriko. Ačiū, kad sustabdei mane, Latrimerau. Saulužė mano, ar gali padėti Raganių ordino vadovui? – paklausė laisvasis raganius žmonos, kuri su neslepianiu pasididžiavimu žiūrėjo į savo vyrą.

Po trumpos Patriko apžiūros Rasminta paskelbė savo verdiktą.

– Jis gyvens, bet jėgas atgaus labai greitai. Gali būti, kad niekada nebebus toks stiprus, koks buvo iki šiol.

– Pats nusipelnė, – sušnibždėjo Tijus šalia stovinčiam Tauragui, kuris pritariamai linktelėjo. – Už tokį klastingą puolimą pelnytai galėjo ir galvos netekti.

Toliau susirinkusieji nebesiginčijo. Visi greitai patvirtino sutinką su Raperto ir draugų išdėstytomis sąlygomis ir toliau tesidomėjo kelionės smulkmenomis. Baltieji burtininkai atvirai džiaugėsi tapę angelų komerciniais atstovais Lygumų tau-toje. Jie puikiai suprato, kad šis statusas lems tolesnį jų sąjungos ekonominės galios ir prestižo augimą. Šešėlis, stebėjęs įvykius iš menės pakraščio, susimąstė, ar kartais neverta jam iš tikrųjų tapti Rasmintos asmens sargybinio ir paprašyti Raperto apsaugos nuo Raganių ordino.

Saraso pilis po kelių valandų.

Rapertas ir Rasminta tiesiog negalėjo atsidžiaugti vienas kitu. Jie kalbėjo, mylėjosi, gulėjo apsikabinę ir vėl kalbėjo. Vyras ir žmona buvo be galo išsiilgę vienas kito. Tik Rasmintai Rapertas papasakojo tikrąją savo ir jos kilmę, tuo gerokai nustebindamas ir pradžiugindamas savo gyvenimo palydovę. Ragana užsimanė, kai tik praeis krizė Paralelėje, būtinai susitikti su savo ir vyro giminaičiais. Tik jai Rapertas papasakojo apie savo naujus sugebėjimus ir pokyčius, patirtus požemiuose. Vieno dalyko raganius neklausė savo žmonos. Vyras net neužsiminė apie jos keistai dideles galias ir neklausė, kodėl Rasminta jas slėpė nuo jo. Rapertas ir pats puikiai suprato, kaip būtų jautęsis sužinojęs, kad sutuoktinė yra stipresnė už jį. Raganius tiksliai žinojo, kad bent jau nevisavertiškumo kompleksą tikrai būtų įgijęs. „Gera, kad tokią protingą ir supratingą žmoną turiu“, – pagalvojo Rapertas tvirčiau glauddamas prie savęs Rasmintą.

Saraso pilis kitą dieną.

Kambarys buvo nedidelis, palyginti su kitomis pilies patalpomis, tačiau tiems keliems žmonėms, buvusiems jame, neatrodė ankšta. Už vienintelio patalpoje esančio stalo sėdėjo Rasminta ir Rapertas, prie durų stovėjo Albertas ir Tijus, o kambario viduryje ant vieno kelio klūpojo ir, nutaisęs savo meiliskaujamą veido išraišką, laukė Šešėlis. Jis ką tik baigė pasakoti tą pačią istoriją, kurią jau girdėjo Laisvųjų sąjungos žvalgybos viršininkas ir tikėjosi dalyvaujančių asmenų klausimų. Tačiau klausimų nebuvo. Raganius ir ragana tiesiog tylėjo ir žiūrėjo į klūpančių samdomą žudiką. Jų žvilgsniai atrodė nežemiškai skvarbūs, o akys – tiesiog bedugnės. Staiga Šešėlis viską suprato. Jis pajuto neišmatuojamą galią, srūvančią iš prieš jį sėdinčios poros. Suvokė visus savo paklydimus ir naivumą. Rapertas ir Rasminta viską žinojo. Jie viską žinojo jau nuo tada, kai žvilgtelėjo į Šešėlį, įeinantį į kambarį. Jokia samdomo žudiko savitvarda, jo

kie jo išmokti triukai netrukdė šiai porai skaityti Šešėlio minčių kaip atverstos knygos. Kartu su suvokimu staiga užgriuvo paralyžius. Žudikas nebegalėjo pajudėti, nebejautė savo kūno ir tik jo akys išgaistingai lakstė po kambarį.

– Negerai, Šešėli, viskas negerai, – atsiduso Rasminta. – Tu negerai gyvenai, negerai planuoji gyventi ir labai prastai meluoji. Negaliu tavęs priimti į tarnybą, bent jau tokio, koks tu esi dabar. Paleisti tavęs taip pat negalime. Atleisk, aš pati nebegaliu tau padėti ir tavęs apginti. Dabar tavo likimas Raperto žinioj.

– Tįjau, ar Sargyba, esant tokioms aplinkybėms, sutinka su šio asmens sąmonės koregavimu? – paklausė Rapertas ką tik išrinkto naujojo Sargybos vyriausiojo.

– Kokia apimtimi? – pasidomėjo Tįjus.

– Jis neapkęs savo praeities, jaus begalinę ištikimybę man ir Rasmintai ir nuo šiol bus visa širdimi atsidavęs asmens sargybinis. Sąmonės koregavimo fakto asmuo neatsimins, – paaiškino Rapertas.

– Ar sąmonės koregavimas šiam asmeniui nesukels kokių nors neigiamų fizinių padarinių? – toliau domėjosi Tįjus.

– Ne, – užtikrintai atsakė raganius. – Jo sąmonė apsaugota keliais blokais, iš kurių vienas sukonstruotas kažkurio iš galingesnių magiją valdančių asmenų, o kiti atsiradę Šešėlio ilgamečių treniruočių ir valios lavinimo dėka, tačiau nė vienas iš jų nebus man rimtu kliuviniu.

– Sargyba sutinka. Šiam tavo sprendimui suteikiama Sargybos teismo sprendimo galia, – iškilmingai ištarė Tįjus.

– Šešėli, – nukreipė akis į klūpantį samdomą žudiką Rapertas. – Tu, matau, viską supratai ir tebūnie šis supratimas tau bausmė už padarytus nusikaltimus. Pasirenk keistis. Kita vertus, argi neironiška? Tu tapsi tuo, kuo taip troškai tapti. Be to, patikėk, mes tau pažadame visapusišką apsaugą nuo Raganių ordino.

– „Nenoriu... Ne!.. Nustok, niekše. Aš dar tau nudirsiu kai!į!“ – mintyse suklykė Šešėlis, tačiau staiga ir šios, ir visos kitos jo mintys nutrūko. Visą užliejo ryški balta šviesa ir neapsakoma palaima. Kitą dieną Šešėlis pabudo visai kitu asmeniu.

XI

D A L I S

Užslenkantys debesys

Tikrasis matmuo.

Raperto ir Rasmintos namai po metų.

Paulius buvo vagis. Žinoma, jis ne visada dirbo tokį neteisėtą darbą. Anksčiau šis asmuo turėjo savo parduotuvę ir buvo gėnėtinais gerbiamas saldinių parduovėjas. Iš savo verslo Paulius negalėjo tikėtis susikrauti turtų, bet galėjo saikingai gyventi, kiekvieną sekmadienį aukoti bažnyčiai ir kukliai pramogauti. Ilgainiui valstybės, kurioje gyveno šis labai padorus ir tikintis asmuo, valdžia persisunkė korupcijos ir asmeninės naudos siekimo virusu. Viskas, ką tik buvo galima, Respublikoje buvo išvogta ir pasidalyta. Valdantieji pasiskirstė įtakos sferomis ir nebesistengė nustumti vienas kito nuo lovio. Ekonominė situacija valstybėje sparčiai blogėjo, bet vyriausybė inicijuodavo gigantiškų ir niekam nereikalingų rūmų statybas, kurias už didelius kyšius patikėdavo draugų bendrovėms. Iššvaistytų ir išvotų lėšų trūkumą Respublikos biudžete valdantieji kompensodavo keldami mokesčius, kol pagaliau per šalį nusirito įmonių ir smulkių verslininkų bankrotų banga. Paulius, nebegalėdamas mokėti kosminių mokesčių, privalėjo uždaryti savo parduotuvę ir kad nebadautų, turėjo pradėti vogti. Per keletą metų šis žmogus išlavino savo, kaip nusikaltėlio, sugebėjimus ir pradėjo visai pakenčiamai gyventi. Žinoma, jis turėjo nuolatos mokėti duoklę policijai, bet likusios sumos pakakdavo vėl kas sekmadienį nešti aukas bažnyčiai, taip pat daugiau ir įvairiau pramogauti nei anksčiau.

Šį kartą Paulius stebėjo gėnėtinais prabangų namą, kurio šeimininkai jau kelios savaitės buvo išvykę. Gali būti, kad name įrengta signalizacija ar yra laikomas sarginis šuo, bet tokių kliuvinių Paulius nesibaimino. Policija, kuri saugojo šį statinį, im-

davo kyšius iš vagių ir pateikdavo jiems visą būtiną informaciją apie įrengtą signalizaciją. Nuo šunų šis žmogus tikėjosi apsiginti kišenėje laikomu pistoletu. Pagaliau Paulius apsisprendė baigti stebėjimus ir eiti į namo vidų ieškoti grobio. Vagis, siekdamas įvykdyti užmačias, pirmiausia turėjo perlipti tvorą, kuri jį tesulaikė vos pusę minutės. Nuslinkęs prie namo, Paulius pradėjo ieškoti įėjimo. Eidamas palei sieną, vagis pastebėjo neuždarytas verandos duris ir, pradžiugęs dėl tokios neįtikėtinai sėkmės, šoktelėjo pirmyn. Tiksliau – norėjo šoktelti pirmyn, bet kažkokia nuojauta privertė Paulių atsigręžti ir pažiūrėti atgal. Akimirka vagiui pasirodė, kad jis išprotėjo. Tiesiai prieš akis, už kelių centimetrų nuo nosies, Paulius pamatė milžiniško šuns snukį. Gyvūnas buvo toks didžiulis, kad stovėdamas ant žemės žiūrėjo tiesiai vagiui į akis. Šio pragaro padaro dantys buvo sulig nemenkais peiliais ir balti, kaip bebros iš dantų pastos reklamos. Visa tai šuns šypsena darė tiesiog nepakartojamą. Paulius dar pamėgino ištraukti pistoletą iš kelnių kišenės, bet vienu padaro letenos smūgiu buvo parbloškėtas ant žemės. Paskui šuo dantimis ištraukė pistoletą, lengvai jį perkando ir paleido Paulių. Vagis jau susiruošė pasipustyti padus, bet, pamatęs stovincio gyvio meilią šypsena ir išgirdęs perspėjimą urzgimą, apsigalvojo.

Diras stebėjo priešais stovintį įsibrovėlį ir mąstė, ką jam toliau daryti. Vyras atėjo čia slėpdamasis, mėgino išsitraukti ginklą, todėl tikrai buvo pavojingas šeiminkui ir jo turtui. Diras niekam neleido kelti pavojų savo šeiminkams. Šuo buvo pasiryžęs sudraskyti bet ką, kas tik rodė agresiją Raperto ar Rasmintos atžvilgiu, bet dabar jis abejojo. Diras nemėgo žudyti be reikalo ir nebuvo įsitikinęs, kad šį paniekos vertą žmogėną reikia sudraskyti. „Reikia palaukti šeiminko,“ – mąstė Diras. – „Jis viską išsiaiškina. Šeiminkas visada viską išsiaiškina ir teisingai nusprendžia.“ Diras buvo kelis kartus protingesnis už geriausiai išmokytus Tikrojo matmens šunis, tačiau besąlygiškai pripažino Raperto ir Rasmintos pranašumą ir teisę vadovauti. Šis šuo turėjo puikią ir ilgalaikę, ir trumpalaikę atmintį. Jis iki šiol labai gerai atsiminė, kaip

Rapertas jį, dar nė keturių mėnesių neturintį šuniuką, bet suaugusio stambaus dobermanų veislės patino didumo, pirmą kartą išsivedė pasivaikščioti į parką ir apgynė nuo keturių labai agresyvių rotweilerių. Tiesą sakant, šeiminkui užteko tik žvilgterėti ir patys agresyviausi šunys bėgo šalin cypdami. Dabar Dirui nebereiktų Raperto paramos. Jis per minutę susidorotų tegu ir su septyniais pačiais stambiausiais bei agresyviausiais šunimis. Šiam šuniui nieko nereikštų vienu krims-telėjimu nukąsti priešais klūpinčio žmogėno koją ar sutraiškyti kaukolę, bet Diras nieko panašaus nedarė. Jis tik prigulė, kreivu žvilgsniu stebėdamas įsibrovėlį, ir tam kiek sujudėjęs parodydavo savo šypsenėlę. Paulius suprato, kad judintis nevalia ir jiems teks kažko palaukti. Tas kažkas, tikėtina namo šeiminkas, turėjo nulemti tolesnį vagies likimą.

Rapertas labai skubėjo. Rasminta prieš kelias valandas pagimdė sveiką ir magiškosiomis galiomis trykštantį sūnų. Raganius atlėkė į Tikrąjį matmenį norėdamas pasiimti Dirą ir apgaubti savo namus apsauginiu energetiniu lauku. Šitokio turto apsaugos būdo Rapertas išmoko visai neseniai, svečiuodamasis pas Pirmąją angelę. Žinoma, Arcitokina buvo raganiaus giminaitė, bet iš visų sparnuotųjų jis mieliausiai bendravo su Septintuoju angelu Arvartu, kuris, pasirodo, buvo labai nuoširdus ir draugiškas vaikinas, niekada negailintis Rapertui patarimų. Taip skubėdamas raganius nesitikėjo aptikti namie įsibrovėlių. Tik žengęs per erdvės šuolio vartus, atidarytus namo kieme, jis pamatė komišką vaizdelį. Ant žemės priešais verandą klūpojo kažkoks menkas, maždaug vieno metro septyniasdešimties centimetrų ūgio, išsigandusiomis lapės akimis ir iš baimės pamėlęs žmogelis, o priešais jį ramiai gulėjo Diras. Pamatęs šeiminką, šuo pašoko ir dziūgaudamas nubėgo prie Raperto. Įsibrovėlis išsigando dar labiau. Jis matė, kaip suraibuliavo oras ir į kiemą tiesiog iš niekur išžengė žmogus. Paulius beveik panikavo. Iš pradžių milžiniškas šuo, egzistuojantis tik košmaruose, paskui iš niekur kieme atsirandantis asmuo, kuris ėjo tiesiai prie jo.

– Ką veiki mano kieme? – tiesiai paklausė Rapertas.

– Pone, atleiskit. Aš netyčia čia užklydau. Užėjau apsidairyti, – kuždėjo Paulius, stengdamasis kaip nors pasiaiškinti.

– Užteks, aš matau tavo melą. Tylėk! – suriko raganius. – Tu vagis ir turi už tai atsakyti.

– Jūs kviesit policiją? – su viltimi paklausė vagis.

– Kam man policija? – nusikvatojo Rapertas. – Aš tave nubausiu kitaip.

– Atiduosit šuniui? – pašiurpo Paulius šniurkščiodamas.

– Ne. Bus dar baisiau. Aš tave išsiųsiu ten, kur gyvena burtininkai ir raganos. Ten galėsi vagiliauti, bet tavo gyvybė nebus verta nė skatiko, – griausmingu balsu pratarė raganius.

– Ne, pone. Nereikia, – iš baimės sustingo Paulius. Jis matė keistai šviečiančias priešais stovinčio žmogaus akis ir netikėtai suprato, kad viskas, kas jam sakoma, yra tiesa. Namu šeimininkas tikrai galėjo padaryti tai, ką žadėjo.

– Reikia, – nutraukė dejuones Rapertas. – Tiesiog būtina. Džiaukis, kad varle nepaverčiau ir straksėt nepaleidau. Su-teikiu tau šansą. Jei pasitaisysi ir sugebėsi išgyventi, susirask mane. Galbūt gražinsiu atgal.

– Kaip aš Jus susirasiau? – nustėro Paulius.

– Bet kokio burtininko ar raganiaus paklausi, kur surasti Rapertą. Jie tau parodys. Dabar labanakt ir saldžių sapnų. Atsibusi labai maloniam Paralelės pasaulio mieste Kalitėje, – sulig šiais raganiaus žodžiais vagies sąmonė aptemo ir jis užmi-gio giliu kūdikio miegu.

Paulius pabudo nuo skaisčios saulės šviesos, spiginančios akis. Kilstelėjęs galvą ir apsidairęs, jis pasijuto gulįs didžiulės miesto aikštės pakraštyje. Po aikštę zujo žmonės, apsirengę kaip viduramžių dailininkų paveiksluose. Niekur nesimaitė mašinų, parduotuvių vitrinų ar elektros stulpų. Pro šalį riedėjo karios, jodinėjo išsipustę raiteliai, vaikščiojo apsišarvavę, kartais bei kirviais apsiginklavę kariai. Paulius, dairydamsis aplinkui, šalia savęs pamatė sėdintį apskurusį elgetą.

– Pabudai? – šyptelėjo elgeta žiūrėdamas į Paulių.

– Kur aš? Kas su manimi atsitiko? Kaip aš čia patekau? – apstulbęs vapaliojo vagis iš Tikrojo matmens.

– Patekai labai paprastai, – paslaugiai aiškino pašnekovas. – Tave už pakarpos atnešė kažkoks labai stiprus tipas, manau, raganius arba burtininkas. Nubloškė čia šalia manęs, davė penkias monetas ir paprašė tau papasakoti apie šį garbingą Kalitėjos miestą. Keistas prašymas. Iš kur tu?

– Iš Lietuvos, o kur tas Kalitėjos miestas? Kokioje valstybėje? – toliau nustebeš dairėsi Paulius. – Kažkoks tipas, vardu Rapertas, man sakė, kad atsidursiu kažkokioje Paralelėje, kurioje gyvena burtininkai ir raganiai. Jis nemelavo?

– Nežinau, kas ta Lietuva, – gūžtelėjo pečiais elgeta. – Kalitėja tai laisvasis miestas šalia Surų karalystės, o apie Paraleles aš nieko nežinau. Apie kažkokį Rapertą taip pat nieko negirdėjau, bet, manau, jis nemelavo, nes raganių ir burtininkų yra iš tikrųjų.

– Nejaugi? – dar labiau stebėjosi Paulius. – Kodėl nesikiša bažnyčia? Kodėl ji leidžia šioms piktosioms bedieviškoms jėgoms vaikščioti po šią žemelę.

– Kokia bažnyčia? – nustebo elgeta.

– Kaip tai kokia? Katalikų. Jūs ką – bedieviai? – pasibaisėjo buvęs vagis.

– Kodėl gi bedieviai? – kiek išsiveidė pašnekovas. – Pas mus daug dievų, kiekvienas gali rinktis, kuo tikėti ir kuriam aukas aukoti. Kažkodėl jokių katalikų negirdėjau. Kas jie tokie?

– Dieve mano, – pašiorpo Paulius. – Tai gal negirdėjai ir apie krikščionis, Dievo sūnų Jėzų Kristų ir vienatinį Dievą?

– Nesuprantu, ką tu kalbi, – vėl gūžtelėjo pečiais elgeta. – Dievų daug, kaip gali būti vienatinis. Jokių krikščionių nežinau ir apie joki, kaip tu sakai, Kristų negirdėjau.

– Gal čia ši bažnyčia kitaip vadinasi? – su viltimi sušnibždėjo Paulius. – Kurios religijos atstovai kovoja su raganiais ir burtininkais ir visais kitais panašiais bedieviais? Kam aš galėčiau pasiskusti dėl pagrobimo, kurį įvykdė mano minėtas Rapertas?

– Na, tu ir keistuolis. Kokia religija gali kovoti su magiją valdančiais asmenimis? Raganiai ir burtininkai čia visur vadovauja. Tu niekam negali pasiskusti, nes esi beteisis, o tavo pagrobėjas yra vienas iš šio pasaulio šeiminių.

– Negi niekas su jais nekovojo? – beviltiškai sušnibždėjo Paulius.

– Prieš metus buvo kilęs didelis karas ir iš miesto turėjo pabėgti jį valdę burtininkai, – susimąstęs kalbėjo elgeta. – Pas-kui, kiek girdėjau, raganiai ir burtininkai laimėjo ir vėl paė-mė valdžią, nors į mūsų miestą dar negrižo. Su kuo jie ka-riavo, nežinau, nežino ir mano draugai. Kažkas pasakojo apie angelus, bet, manau, kad tai tik gandai.

– Vargšės paklydusios Dievo avelės, – šokiruotas šnibždėjo Paulius. – Tai mano likimas. Aš atsiųstas čia už savo padary-tas nuodėmes ir turiu nešti Dievo vardą. Dieve! – sušuko bu-vęs vagis. – Leisk man būti tavo Šventuoju inkvizitoriumi, leisk man sugražinti šiuos vargšus į tavo glėbį ir išnaikinti tuos netikėlius raganius ir burtininkus.

– Aukštai šoki, – šyptelėjo elgeta. – Kas tas tavo dievas, kurį taip meldi? Papasakok, brolau.

Paulius pradėjo pasakoti. Jis pasakojo apie Jėzų Kristų, apie krikščioniškąją bažnyčią, apie vienatinį Dievą ir beribę dievišką meilę, tačiau taip pat buvęs vagis kalbėjo apie Ink-vizicijos būtinybę, apie netikėlių kaltę ir greitą mirtį, apie žu-dynes, kurias turi patirti Dievo valiai prieštaraujantieji. Kiek-vienas pašalinis klausytojas atkreiptų dėmesį į nelogiškumus ir kalbos dalių tarpusavio prieštaravimus, tačiau elgeta jau ne-bebuvo toks klausytojas. Kiekvienas Paulio žodis jam atrodė kaip tiesos įsikūnijimas. Elgeta po truputį prarado galimybę mąstyti, jis tapo visiškai mentališkai priklausomas nuo buvu-sio vagies. Paralelėje atsirado dar vienas magiją valdantis as-muo, turintis ypatingus mentalinės įtakos sugebėjimus. Kiek-vienas raganius ir burtininkas, atsidūręs šalia buvusio vagies pirmomis jo buvimo Kalitėje valandomis, galėtų jį izoliuoti ir ištaisyti tą žalą, kuri buvo padaryta aplinkinių protui, ta-čiau mieste tuo metu nebuvo nė vieno kito magiją valdančio asmens. Paulius, pasivadinęs Šventuoju inkvizitoriumi, pradėjo kurti savo inkviziciją ir rengtis kryžiaus žygiui prieš jo neken-čiamus raganius ir burtininkus.

Tuo pačiu laiku klajoklių valdomos teritorijos.

Širdakas laikė ant rankų klykiantį kūdikį, nesėkmingai mėgindamas išprausti jam į burną pieno buteliuką.

– Nurimk, būsimasis vienytojau, nurimk, – stengėsi raminti kūdikį šamanas. – Kažkoks tu vargas vargelis... Iš pradžių gimdamas nužudei savo motiną, dabar klyki nuolatos, o augi ne dienomis, bet valandomis.

„Gal taip ir turi būti?“ – trumpam susimąstė Širdakas. – „Atsižvelgiant į tai, kas jo tėvas. Ką mes žinome apie demonų vaikus?“

Kūdikis ant šamano rankų buvo tas pats ilgai lauktas ir išpranašautas būsimasis vienytojas – bent jau taip tikėjosi šamanas. Vaiko tėvas – demonas, buvęs Požemių valdovo Sargybos vadas, po pergalės prieš Pirmąjį angelą įtikėjęs savo jėgomis, sukilęs prieš Poleradorą ir pralaimėjęs – prieš porą dešimčių metų pasislėpė uoloje, esančioje Širdako genties valdomoje žemėje. Šamanas aptiko jį leisgyvį ir mirtinai išsigandusį ir padėjo bent iš dalies atgauti jėgas, atlygio už tai paprašydamas pradėti gyvybę vaiko, kuris ateityje taptų visų klajoklių vienytoju. Kūdikio motina buvo viena iš gambiausių Širdako genties šamanių, atrinkta iš kelių pretendenčių ir pasižyminti neįprastai stipriomis gyvybinėmis galiomis bei sugebėjimais išsigydyti bet kokią žaizdą. Tačiau ir šių jos galių ne užteko atlaikyti tos griovimo stichijos, kurią įkūnijo būsimasis vienytojas. Gimdamas kūdikis tiesiog suplėšė savo motiną į gabalus ir išsiurbė iš jos visą gyvybę. Jau tada Širdakas susimąstė, ar nebus šios moters mirtis visos genties likimo pranašas, bet netrukus atmetė tokias mintis ir su įkarščiu ėmėsi įtėvio bei auklėtojo pareigų. Būsimasis vienytojas daugiau neberodė savo didžiulės agresijos, bet augo ir stiprėjo trigubu greičiu.

Taip ramioje ir skaisčioje Lygumų tautos padangėje pradėjo tvenktis tamsūs, kol kas dar labai tolimą audrą pranašaujantys debesys.

Nevyk Dievo į medį

Artemidas Liapkovskis tą rytą miegojo labai ilgai. Išvakarėse iki paryčių žaidęs kompiuterinius žaidimus, jis tik apie vidurdienį praplėšė akis, pažadintas garsaus beldimo į duris. „Eikit sau“, – pagalvojo vyras ir apsivertė ant kito šono. – „Manęs nėra namie ir aš nieko nepriimu.“ Beldimas stiprėjo. Atrodo, tas, kas buvo už durų, tiksliai žinojo, jog Artemidas namie. „Ne... Matau, nenurims. Teks keltis ir pažiūrėti, kas ten baladojasi. Bet, neduok Dieve, jei bus koks kaimynas su savo juokingais prašymais paskolinti pinigų... Aš jam taip spirsiu į užpakalį, kad stačia galva lėks nuo laiptų,“ – piktai keiknodamas ir sunkiai kildamas iš lovos, galvojo Liapkovskis. Visas susivėlęs, dar neprasimerkusiomis akimis Artemidas atvėrė duris ir už jų pamatė penkis kostiumuotus, pasidabinusius vienodais tamsiais akiniais stambius vyriškius su kabančiais prie diržų didžiuliais pistoletais.

– Tai tikrai ne kaimynai, – burbtelėjo sau po nosimi Artemidas Liapkovskis. – Sveiki. Kas Jūs?

– Ponas Artemidas Liapkovskis? – mandagiai pasidomėjo priekyje stovintis vyras.

– Tas pats, – pasigirdo atsakymas.

– Dirbate programuotoju Apple kompiuterių kompanijoje?

– Taip.

– Ūgis – šešios pėdos ir du coliai, svoris – du šimtai svarų?

– Taip, na ir kas? Kas Jūs tokie ir ko Jums iš manęs reikia?

– Mes iš FTB, – prisistatė Artemido pašnekovas, rodydamas savo pažymėjimą. – Mums įsakyta atvežti Jus į pagrindinę biuro būstinę.

– Mane? Kam?

– Gal baigsit kvailioti, – pyktelėjo kostiumuotas FTB agentas. – Jūs ką? Pro langą nežiūrite ir televizijos žinių nesiklausote?

– Ne. Aš miegojau, – gūžtelėjo pečiais Artemidas. – Kas nutiko?

– Pažiūrėk! – kiek širsdamas šuktelėjo agentas, atitraukdamas užuolaidą ir stumteldamas Liapkovskį lango link. Artemidas iš pradžių mėgino prieštarauti, bet žvilgtelėjęs pro langą, užsičiaupė ir šokiruotas įsispoksojo į toli.

Virš miesto kilometro aukštyje kabėjo didžiulis dešimčių kilometrų skersmens disko formos objektas.

– Kas tai? – suvapėjo Artemidas, kreipdamasis į bute esančius FTB agentus.

– Žiūrėk pats, – trumpai ištarė kostiumuotas vyras, įjungdamas televizorių.

Be pertraukų per CNN transliuojamoje naujienų laidoje vėl ir vėl buvo pasakojama apie tai, kad anksti ryte virš visų didžiausių Žemės miestų pasirodė ateivių laivai, kurie prieš kelias valandas pateikė ultimatumą anglų, rusų, vokiečių, prancūzų, japonų ir kinų kalbomis. Atvykėliai reikalavo per dešimt valandų surasti ir į nurodytą vietą prie Vašingtono pristatyti žmogų, vardu Artemidas Liapkovskis, kuris turi būti šešių pėdų ir dviejų colių ūgio bei dviejų šimtų svarų svorio. Žmonėms nevykdant reikalavimų, ateiviai žadėjo vieną po kito sunaikinti visus didžiausius Žemės miestus.

– Čia jie apie mane? – vis dar šokiruotas paklausė Artemidas šalia stovinčio agento.

– Turbūt, – gūžtelėjo pečiais pastarasis. – Tu atitinki visus ateivių nurodytus reikalavimus. Eisi kartu pats ar turėsimė nuvesti jėga?

– Kur vesit?

– Girdėjai per televiziją – į nurodytą vietą prie Vašingtono. Niekas nenori karo su ateiviais. Prezidentas nusprendė tavę perduoti ir mes esame įgalioti naudoti tavo atžvilgiu visą būtina prievartą. Tad gal eik pats gelbėti žmonijos, – šyptelėjo agentas.

– Ko jie iš manęs nori? – burbtelejo Artemidas. – Gera tau pasakyti, eik, išgelbėk žmoniją. Eiti reikia man, o ne tau. Gerai. Kaip matau, alternatyvų nėra. Važiuojam, tik palaukit dvi dešimt minučių. Noriu nusiprausti ir užkasti.

* * *

Netoli Vašingtono pieva, į kurią ateiviai nurodė pristatyti Artemidą, atrodė įprastai. Žalia žolė, pora medelių, striksinti pro šalį voverė – viskas buvo taip pat kaip ir kiekvieną kitą dieną. „Kur tie ateiviai?“ – pagalvojo Liapkovskis, dairydamasis aplinkui. Vyras taip prastovėjo geras penkias minutes ir tik tada sulaukė dėmesio iš atvykėlių. Kosminis laivas, kuris atvyko pasiimti žemiečio, buvo panašus į didelį sparnų neišskleidusį vabalą. Judėdamas beveik be garso ir darydamas staigius posūkius, jis pademonstravo, kad nei gravitacija, nei inercijos jėgos neturi įtakos ateivių technologijos produktams. „Geras...“, – susižavėjęs sumurmėjo Artemidas, stebėdamas išpūdingus laivo virazus. Galiausiai ateivių mašina ramiai nusileido už dešimties metrų nuo žemiečio. Iš arti laivo panašumas su vabalu buvo dar didesnis. Jo korpuso forma, šarviniai lakštai, panašūs į suglaustus vabzdžio sparnus, piloto kabina, atsikišusi iš korpuso kaip stambaus vabalų galva, netgi spalvos buvo identiškos vienam iš Žemės vabzdžių, moksliskai vadinamam *geotrupes stercorosus*, o liaudiškai – mėšlavabaliu. „Jei jų laivai panašūs į mėšlavabalius, tai gyvenamoji aplinka turbūt labai panaši į mėšlo krūvą“, – mintyse šyptelėjo Artemidas, stebėdamas atsiveriančias duris. Dar po kelių minučių, nesulaukdamas nieko išeinant pro pravirą angą, žemietis ryžosi pats lipti į laivo vidų. „Matau, kad sutikimo pa-

rado ir orkestro nebus,“ – toliau šmaikštavo Artemidas. „Ka gi, apsisisim. Aš žmogus neišdidus, atskiro kvietimo nelauksiu, užeisiu pats“. Tik įlipęs, žemietis atsidūrė uždaroje patalpoje, kurios sienos buvo išklotos minkšta medžiaga. „Oho... Panašiai kaip durnių namuose,“ – toliau mintyse su savimi kalbėjosi žmogus. „Galima daryti išvadą, kad vargšelių ateivių aplinka panaši į mėšlo krūvą, o jie patys psichiškai nesveiki. Logiška! Kas galėtų būti sveikas, gyvendamas mėšlo krūvoje...“ Atvykėliai tikriausiai laukė, kol žmogus įlips į laivo vidų, nes tik jam įžengus, uždarė angą ir sklandžiai pakilo nuo Žemės paviršiaus. Laivelis nesuko virš miestų išdėstytų masyvių skraidančių objektų link, o nuskriejo Mėnulio, kurio orbitoje įsitaisė beveik šimto kilometrų skersmens pagrindinis ateivių laivas, kryptimi. Atstumą nuo Žemės iki Mėnulio vabalo formos skraidantis aparatas įveikė mažiau nei per dešimt minučių, tačiau Artemidas nepajuto nei pagreičio, nei skrydžio intensyvumo. Žemietis labai nustebo, kai tik po keliolikos minučių skrydžio pamatė, kaip vėl atsidarė ta pati skraidančio vabalo anga, prašanti išeiti laukan.

Išlindęs iš savo laikinos transporto priemonės, Artemidas atsidūrė didžiulėje menėje, po kurią visomis kryptimis zujo įvairiausi mechanizmai. Priešais žmogų išdėstytuose ratuose stovėjo devyni ateiviai. Visi jie buvo labai aukšti, beveik dvigubai aukštesni už vidutinį Žemės gyventoją, išblyškę, kelius siekiančiomis rankomis bei laibomis ilgomis kojomis. Jų kūno sudėjimas ir forma priminė žmogaus, tik veidas skyrėsi iš esmės. Didelės ateivių akys buvo įkypai veido ir be vyzdžių, vien tik juodos spalvos, burna atrodė panaši į žmogaus, o vietoj nosies žiojėjo dvi nedideles skylutes.

– Sveiki, lunatikai, – neprarasdamas geros nuotaikos ir pamėgdžiodamas populiarus animacinio filmuko herojų, pirmasis tylą nutraukė Artemidas. – Kvietėte?

– Taip... – menėje nuskambėjo atsakymas. Žmogus taip ir nesuprato, kuris ateivis su juo kalbasi, nes nė vienas iš devyneto burnos nepravėrė. – Kvietėme, ir būtent tave.

– Džiugu... Tai pradėkim. Aš esu Artemidas Liapkovskis. Su kuo turėsiu garbės kalbėtis?

Savimi pasitikinti žemiečio laikysena kiek sutrikdė devyneta. Kurį laiką jie tik žvalgėsi vienas į kitą ir nieko nesakė. Praėjus daugiau nei pusei minutės, menėje nuskambėjo žodžiai.

– Gerai, žmogau. Klausykis ir nepertraukinėk.

– Puiku, pradėkit, – patogiai atsisėdęs ant šalia stovėjusio kažin kokio mechanizmo, pasakė žmogus.

– Taigi, žemieti, mūsų rasė vadinama valorais, o gimtoji planeta – Vala.

– Šaunu, o aš žmogus iš Žemės planetos.

– Nepertraukinėk, žemieti. Klausyk toliau, – nuskambėjo piktas balsas. – Mūsų rasė labai sena. Jau milijoną metų mes gyvename savo planetoje ir daugiau nei pusę to laiko keliaujame po neapbrėpiamus visatos tolius. Prieš beveik šimtą tūkstančių metų valorų mokslininkai pradėjo tirti visatos prigimtį. Tyrimų metu buvo keliamos įvairios visatos atsiradimo teorijos. Iš pradžių buvo labai populiarī „Didžiojo sprogo“ versija. Pagal ją, visata kilo iš vieno labai suspausto, bet labai didelės masės taško, kuris sprogo ir pradėjo plėstis. Ilgainiui ši ir kitos panašios spėlionės buvo atmestos. Prieš dešimt tūkstančių metų iškiliausias valorų mokslininkas Il'zekhas įrodė, kad visata atsirado visa ir iš karto. Ji nesprogo, nesiplėtė ir neevoliucionavo, ji tiesiog atsirado. Tolesnis visatos plėtimasis yra entropijos jėgų padarinys ir neturi nieko bendra su jokia sprogimu. Plėtojant šią versiją toliau, mūsų protingiausi mokslininkai išsiaiškino, kad iš tiesų visa mus supanti erdvė, visos planetos, žvaigždės ir kiti kūnai yra sukurti, o ne atsirado savaime. Tokią išvadą padarėme aptikę begalę panašumų tarp atskirų galaktikų, jų gyventojų, net stichinių jėgų. Tai rodo, kad kažkas, kurdamas aplinkinę erdvę, visuomet naudojosi tais pačiais principais, arba, kas dar labiau tikėtina, sukūrė visą visatą iš karto. Beliko išsiaiškinti, kas ir kodėl atliko tokį titanišką darbą. Ištikus dešimt tūkstančių me-

tų mes ieškujome pradinės jėgos, arba, kitaip sakant, asmens, kuris sukūrė šią ir kitas galaktikas.

– Kitaip tariant, Jūs ieškote Dievo? – reziumavo Artemidas.

Ateiviai nutilo ir savo didžiulėmis, juodomis akimis įsistebeilėjo į žmogų.

– Taip, – pagaliau nuskambėjo atsakymas. – Mes matome, kaip tu supranti žodį „Dievas“. Tai yra būtent tai, ko mes ieškome. Tik tu pasistenk daugiau neklausinėti. Klausyk viską įdėmiai.

– Gerai... gerai... Tyliau.

– Pagaliau mes nustatėme ne tik erdvės tašką, kur dabar yra pradinė jėga, bet ir asmenį, kuris įkūnija, kaip tu pasakei, Dievą. Tas asmuo – tai tu.

– Cha... cha... cha... – pratrūko Artemidas. – Aš?.. Dievas?.. Jėga! Jūs tikriausiai juokaujate? Atsipeikėkit.

– Ne, nejuokaujame. Tu esi tas asmuo, kuris sukūrė šią visatą. Mes nežinome, kaip tai įvyko. Galbūt ši visata tėra tavo sapnas ar tik tavo svajonių dalis. Mes dar neradome ribos tarp realybės ir fantazijų. Kol kas žinome tik viena – realu yra tai, ką tu suvoki. Tik smegenys daro pasaulį realų, todėl iš tiesų egzistuoja tik tai, ką bet kuris asmuo supranta egzistuojant. Visa, kas yra už suvokimo ribų, tėra menama realybė. Kiekvienas asmuo turi savąją tikrovę ir savą realybę. Supratai?

– Kol kas suprantu. Tęskite...

– Tai štai! Visa mūsų visata tėra vieno asmens realybė. Viskas atsirado ir vyksta tik jam panorėjus ar bent geidžiant to nesąmoningai.

– Ir Jūs manote, kad tas asmuo – tai aš? – dar kartą nusitebėjo Artemidas. – Aš žinau, kas toks esu, ir puikiai suprantu, kad nesu Dievas.

Ateiviai dar kartą susižvalgė ir po keliolikos sekundžių visi išmeigė akis į žmogų.

– Prisimink, – nuskambėjo įsakmus balsas galvoje. – Prisimink, prisimink...

Ir Artemidas atsiminė. Jis prisiminė dinosaurus, Egipto faraonus, Romos Imperiją, Lietuvos Didžiąją Kunigaikštystę ir visas kitas šalis, kuriose jam teko gyventi. Kiekvieną kartą žmogus susikurdavo sau naują asmenybę bei aplinką, tapdavo kokios nors šeimos nariu ir pradėdavo naują gyvenimą. Taip buvo ir prieš trisdešimt keturis metus, kai jis tapo Artemidu Liapkovskiu. Iš tiesų žmogus buvo nemirtingas ir visuomet jaunas. Tiesą sakant, jis prisiminė ir kitas planetas, kitas rases, kurių atstovu jam teko būti prieš tampant žmogumi. Prisiminė jis ir valorus. Kažkada ta rasė jam labai patiko, bet tai buvo seniai, labai seniai. Šią dieną jam patiko būti žmogumi.

– Gerai, Jūs laimėjote. Prisiminiau, – dusliu balsu atsakė tas, kuris dabar vadinosi Artemidu Liapkovskiu. – Suradote mane... Manau, kad ne veltui taip stengėtės – tūkstančius metų tyrinėjote visatos paslaptis, keliavote į kitą galaktikos pakraštį, kol pagaliau išsiaiškinote mano asmenybę. Turbūt kažko norite. Prieš pradėdami dėstyti savo norus, papasakokite, kaip Jūs mane atpažinote.

– Mes padarėme tyrimus tau stovint pievelėje ir skrendant iš Žemės. Požymiai, pagal kuriuos nustatėme tikrą Artemido Liapkovskio asmenybę, bus mūsų paslaptis. Teisingai suprat, kad turime pageidavimų, kuriuos prašysime įvykdyti. Dabar vėl truputį patylėk ir paklausyk valorų istorijos. Tai būtina, prieš išdėstant mūsų pageidavimus.

Artemidas, kiek nusteбęs ir suirzęs dėl tokio ateivių įžulumo, kilstelėjo antakius. „Gerai, tegu jie pasakoja. Svarbu likti ramiam ir nesielti impulsyviai. Vertinsiu juos kaip išdykėlius vaikus“, – galvojo Liapkovskis, stebėdamas devynetą aukštų išblyškusių figūrų.

– Taigi, – nuskambėjo balsas menėje, nors nė vienas iš ateivių ir toliau nepravėrė burnos. – Kaip jau minėjome, valorai sena ir protinga rasė, savo gyvavimo laikotarpiu patyrusi daug sukrėtimų. Du kartus mes jau buvome sukūrę didingas civilizacijas ir abu kartus jos žuvo. Pirmą kartą, prieš aštuonis šim-

tus tūkstančių metų, į gimtąją valorų planetą atsitrenkė didžiulis kosminis kūnas, kuris nubloškė mus atgal į tamsiuosius laikus. Tačiau mes nepasidavėme. Prieš penkis šimtus tūkstančių metų valorai vėl pakilo iš gimtosios planetos ir leidosi tyrinėti artimiausią kosminę erdvę. Tuo metu atrodė, kad įveikėme visas negandas, ir pagaliau turime galimybę ištirti bei užkariauti galaktiką. Tačiau ir vėl mūsų viltims nebuvo lemta išsipildyti. Klatingos, tuo metu nežinomos, ligos virusas sunaikino devynis dešimtadalius mūsų rasės atstovų ir visą valorų civilizaciją. Mes ir vėl nepasidavėme, ir jau du šimtai tūkstančių metų, kai trečią kartą pakilome į kosmoso erdvę. Ši kartą valorai nelinkę tikėti sėkme ir laukti, kol koks nors nenumatytas įvykis nubloškš šią rasę į tamsą. Mes nusprendėme pasipriešinti lemčiai. Dabar valorai valdo dešimtis protingų gyvybės rūšių, kurias sutikome ir užkariavome savo kosminės ekspansijos metu, tačiau to neužtenka. Neseniai nustatėme, kad rasės išplitimas visatoje dar neužtikrina saugumo ir nėra absoliuti išgyvenimo garantija. Be to, valorų per mažai, kad pavyktų apgyvendinti nors dešimtadalį galaktikos. Mes gyvename labai ilgai – tūkstančius metų – tačiau nesame nemirtingi. Gal jau atspėjai, ko iš tavęs prašysime?

– Dar ne, – tarstelėjo Artemidas, gūžteldamas pečiais. „Ko Jūs galite prašyti? To paties, ko ir visi: valdžios, turtų arba nemirtingumo. Nieko naujo tikrai neišgirsiu“, – pagalvojo Liapkovskis, apsimesdamas naivuoliu ir nieko nesuprantančiu.

– Keista, – nuskambėjo balsas. – Gerai... Pirmas mūsų prašymas – pakeisk praeitį ir padaryk taip, kad mūsų civilizacija nė karto nebūtų žuvusi.

– Nekeisiu. Žaisti su laiku labai pavojinga. Pakeitęs Jūsų praeitį, galiu pakeisti ir kitų rasių likimus. Be to, nėra jokios garantijos, kad pakeistas likimas valorus labiau tenkins. Panagrinėkime pirmą Jūsų civilizacijos sunaikinimo atvejį. Jei tuo metu į gimtąjį valorų pasaulį nebūtų atsitrenkęs asteroidas – būtumėte susitikę su labai agresyvia rase, vadinama digrais, kurie gyveno toje pačioje galaktikos dalyje. Jie tikrai pa-

sistengtų sunaikinti visus valorus iki vieno. Manykite, kad Jums labai pasisekė, kad visatos platybėse susidūrėte su tuo lemtingu asteroidu.

– Supratome. Mes ir nesitikėjome, kad tu gali įvykdyti pirmą mūsų prašymą, todėl šį kartą reikalaujame iš tavęs kitko. Padaryk valorus nemirtingus ir labai galingus. Kad mes, atrodydami kaip dabar, galėtume keliauti tarp planetų be kosminių laivų ir savo jėgomis bei galimybėmis prilygtumėme tau.

– Jūs reikalaujate? – pasitikslino Artemidas.

– Taip. Jei tu atsisakysi, sunaikinsime tavo mėgstamą Žemės planetą.

– Palaukit, – pamėgino nuraminti ateivius Liapkovskis. – Kodėl taip karščiuojatės? Galite tiesiog paprašyti.

– Kam prašyti, jei galime reikalauti? – nuskambėjo balsas menėje. – Jei tu nesutiksi ar mėginsi mums kaip nors pakenkti, užteks vienos mūsų minties ir Žemė bus sunaikinta. Rinkis: arba padarai tai, ko norime, arba žmonijos daugiau nebus.

– Ne... Pakalbėkim dar truputį. Aš negaliu Jus padaryti panašius į save, nes čia mano visata ir tik aš esu jos šeimininkas. Šioje erdvėje galioja mano nustatyti dėsniai. Jei įvykdysiu valorų reikalavimą, viskas aplinkui sugrius.

– Meluoji...

– Ne. Negi negirdėjote tokio klausimo: ar gali Dievas suverti tokį akmenį, kurio pats negalėtų pakelti.

– Tai klausimas, į kurį atsakyti neįmanoma. Kas iš to? – paklausė ateiviai.

– Čia ir yra visa esmė: kaip beatsakytume į klausimą, iš-eina, kad Dievas nėra visagalis. Taip yra ir mano atveju. Aš negaliu suteikti Jums prašomų galių.

– Meluoji... Rinkis: arba padarai, ko mes prašome, arba žmonės miršta.

– Nereikia. Trečią kartą Jums sakau. Aš suteiksiu valorams amžiną jaunystę ir imunitetą nuo visų ligų. Nebereikalaukite daugiau.

– Nustok inkšti... Paskutinį kartą perspėjame: tu faktiškai neturi pasirinkimo.

„Atleiskit man, mano kūriniai“, – pagalvojo Artemidas, nulenkdamas galvą.

– Klystate, aš visuomet turiu pasirinkimą, – griausmingai nuskambėjo visatos kūrėjo ir valdovo balsas. Tai, kas slėpėsi po Liapkovskio kauke, lėtai pakėlė savo galvą ir skaisčiai žalia liepsna degančias akis.

Valorai viską suprato. Devynetas supanikavo. Vieni norėjo klaupytis ir prašyti atleidimo, kiti bandė įsakyti savo laivams pulti Žemę. Tiesą sakant, tik dabar jie suvokė, kas iš tiesų stovi prieš juos.

– Atleisk mums, Viešpatie. Klydome, atl... – nuskambėjo balsas menėje, bet viduryje žodžio nutilo.

* * *

Artemidas Liapkovskis grįžo atgal į savo lovą. Jį pažadinęs kaimynas, kaip vyras ir manė, paprašė paskolinti pinigų ir gavęs juos labai dėkojo. „Gerai, tegul pasidžiaugia“, – nuširdžios kaimyno padėkos pradžiugintas pagalvojo Artemidas. Vyras nusprendė dar kiek nusnūsti tvirtai žinodamas, kad daugiau jo niekas netrukdytų. Visatoje nebebuvo jokių valorų, jie niekada nebuvo atskridę į Žemę. Visi šios rasės atstovai, pakirsti paslaptingos ligos, išmirė prieš keturis šimtus tūkstančių metų.

– Įdomu, kodėl jie nusprendė, kad negaliu įvykdyti pirmojo prašymo. Aš gi taip netvirtinau. Tiesiog labai sunku kištis į laiko tėkmę bei keisti praeitį, bet tai tikrai nėra neįmanoma. Dar vienas klausimas: kada kita rasė mane susiras ir atlėks su panašiais prašymais? Kelinti buvo valorai?.. Neatsimenu – penkti ar šešti. Ech... Nesvarbu. Kas buvo, tai buvo, o kai bus, tai ir žiūrėsime. Pamirškime ir einam miegot. Ryt vėl į darbą. Tik keista, kad jie manęs dar klausia, kodėl man taip patinka Žemė ir jos gyventojai. Viskas labai paprasta: žmonės vienintelė rasė, kuri turi nuostabų priežodį: nevyk Dievo į medį.

Romualdas D r a k š a s
RAGANIAUS KARAS

Dailininkas *Algimantas Dapšys*
Redaktorė *Jadvyga Šaparauskienė*
Dizainerė *Nijolė Juozapaitienė*

2006 03 15. 14,25 sp. l.
Išleido leidykla „Eugrimas“, Kalvarijų g. 98–36, LT-08211 Vilnius
Tel./faks. (8-5) 273 39 55, info@eugrimas.lt
Spausdino AB „Spauda“, Laisvės pr. 60, LT-05120 Vilnius

Drakšas, Romualdas

Dr57 Raganiaus karas : [fantastinis romanas] / Romualdas Drakšas. – Vilnius : Eugrimas, 2006. – 228 p.

ISBN 9955-682-36-1

Tai pasakojimas apie pasaulį, kuriame gyvena raganai ir burtininkai, raganos ir žiniuonės ir kuriame gabus magijai žmogus gali padaryti stulbinančią karjerą.

Tai istorija apie pasaulį, kuriame angelai sumanė pavergti likusią žmoniją.

Tai knyga apie raganių Rapertą ir jo sunkią kovą už savo tautos laisvę.

Tai sakmė apie draugystę ir meilę, išdavystę ir neapykantą.

Tai kūrinys, kuris patiks tiek fantastikos, tiek nuotykių, tiek lengvo humoro mėgėjams.

UDK 888.2-3